

Ukraińskie Pismo Podlasia

1 (197) 2025

Cena 8,00 PLN VAT 5%

NAD BUHOM

I NARWOJU

www.nadbuhom.pl

НАД БУТОМ І НАРВОЮ

НАД БУГОМ І НАРВОЮ

NAD BUHOM I NARWOJU

ЗИМА 2025 — 1 (197) — ZIMA 2025

„Nad Buhom i Narwoju” to czasopismo stworzone w 1991 roku przez środowisko młodzieży ukraińskiej urodzonej na terenie pomiędzy Bugiem, Puszcą Białowieską i północnymi brzegami Narwi – adresowane do wszystkich, którzy interesują się życiem społecznym, historią i kulturą ukraińskojęzycznych mieszkańców historycznej ziemi bielskiej, drohiczyńskiej, mielnickiej i brzeskiej, znanych zresztą nie tylko pod dawnym mianem Rusinów i współczesnym Ukraińców, ale też Małorusinów, Białorusinów lub po prostu prawosławnych. ❖ «Над Бугом і Нарвою» то часопис створений 1991 року середовищем української молоді з міст і сіл поміж Бугом, Біловезькою пущою і північними берегами Нарви – видаваний для всіх, хто тут проживає й цікавиться суспільним життям, історією і культурними справами україномовного населення.

ЗМІСТ НОМЕРА ❖ SPIS TREŚCI

Ре-Д., <i>Скупили одне – починаймо друге!</i>	1
L. Łabowicz, <i>Wieści z podlaskich miast i wsi</i>	2
Spotkanie Noworoczne Prezydenta RP z Kościołami i mniejszościami narodowymi i etnicznymi	5
K. Конахович, «Надбужанські скрипки» — музика з серця Полісся у Люблині	6
L. Łabowicz, <i>Skuł my je — o historii Rakowicz</i> i Zbucz na spotkaniu w Czyżach	8
C. Кулік, <i>Коляда</i>	10
Ю. Гаврилюк, <i>Українська народна мова Середнього Побужжя (Підляшшя і Берестейщини) у дослідженнях етнографів і філологів XIX століття</i>	11
<i>Praktycznyj słowniczok dla słuchających i czytających</i>	20
Л. Саєвіч, <i>Кольори життя</i>	21
J. Danieluk, <i>Dzieje Tyniewicz Dużych i kaplicy cmentarnej pw. Apostoła i Ewangelisty Łukasza od XVI w. do bieżącego czasu</i>	23
Ju. Hawryluk, <i>„Kiedy nas rozstrzelivano...”</i> . <i>Czerwiec 1941 roku w pobliżu Puszczy Białowieskiej</i>	27
A. Лукашевіч, <i>Притулімі дятла</i>	30
O. Гаврилюк, <i>грудень</i>	31
З. Майстрович, <i>Вірши про батьківське</i>	32
T. Карабович, <i>Міфи і топоси в літературній творчості поета Юрія Гаврилюка (До 60-річчя українського творця з Підляшшя)</i>	33
Ю. Гаврилюк, <i>Мале місто з великим Народним домом (Штрих до історії Лежайська)</i>	35
(ред.), <i>З організованого життя над Бугом і Нарвою</i>	39

НАША ОБКЛАДИНКА

Стор. I і IV: У зимовому антуражі найбільш характерні будівлі Більська, обидві з XVIII ст.: міська ратуша й «синя церква» Св. Архангела Михаїла (наприкінці XVI ст., при тутешньому храмі, тоді Богоявлення Господнього з Михайлівським преділом, було засноване церковне братство, що утримувало й руську школу).
Стор. II: У засніженій тиші – синій, адже попід хмарним небом, чекають молитовників церкви у Щитах, Більську і Парцьові. Фотографії Ю. Гаврилюка.

Ску°нчилі одне — зачинаймо друге!

Sku°nczyli odne — zaczynajmo druhie!

Починається 35 ру°к видавання нашого часопису, в якому четверти номер буде заодно й 200-им. Зрозуміло, што то не 200 лі°т, які не так давно минулі, або недовго мінут, од моменту народження таких «батьку°в» модерної (новочасної) української нації — письменників, композиторів, істориків, фільмологів, фольклористів, громадських діячу°в, як Михайло Максимович (1804-1873), Маркіян Шашкевич (1811-1843), Тарас Шевченко (1814-1861), Михайло Вербіцькі (1815-1870), Микола Костомаров (1817-1885), Пантелеймон Куліш (1819-1897), Володімі°р Антонович (1834-1908), Олександр Потебня (1835-1891), Іван Нечуй-Левіцькі (1838-1918), Павол Чубінські (1839-1884), Константин Міхальчук (1840-1914), Михайло Драгоманов (1841-1895). Все ж за той час одбилося мну°го всяких важних поді°й, бо коли — зредаговани вже — перши номер ждав аж знайдуться гроши на його друк, 24 серпня 1991 року була проголошена незалежність України — відкрило тоє можливість бу°льш свобу°дного проїзду до Луцька, Ру°вного, Кійова і Львова. Зрозуміло, рух тут двохсторонни — не оно пудляшани ї°халі, коб обкупітись українськими книжками, котори почалі виходіти без ярма совето-московської цензури, і вишивками, але й на Пудляше, з перелічених вижеї місту°в сталі приїжджати артисти — коб нам заспівати і затанцювати, а тоже й молодь, коб на організованих тут імпрезах і туристичних мандрах ознайомлюватись з нашим регіоном. Розвал Сове°тського Союза одчинів тоже двері до контактув з українцями зо сху°дньої частіни Середнього Побужа — Берестейщини.

Друга поді°я то розвіток Інтернету і його українського сегменту, адже, як і у Пу°льщи, по суті кажда газета, телевізія чи просто інституція показує себе в мережі. А тепер і кажда зацікавлена в тому особа, што дає можливість для нових знайомств і пудтримування тих, што при різних okazіях билі зав'язані «в реалі». Важне тоє, што самі можемо показатись всьому сві°тові, а з другого боку мі°ті огляд того, як бачиться Пудляше в українській історіографії, культури і науці. Цифрові бібліотеки й сайти архівув позволяють, — не виїжджаючи, а навіть не виходівши з дому, — користаті з тих публікацій і документув, што маюот однесіне до Пудляша, до якіх не так давно практично не било доступу. Для приватного користання корисний є сервіс YouTube, на якому можна знайти не оно всіє українські музичні новінки, але й, про што не всіє, як оказується, знаюот — фільми й серіали. До того ж немало є роликів з популярним викладом історії. Отже, кому тяжко читати — «бо не учився в школі» — той може дівітись і слухати (і ослушуватись), хіба, што тоє «не учився», то просто оправдане прикриваюче інтелектуальну ліноту.

Кажут — тому, хто хоче, кривда не ді°ється. Думаємо, што тие, што не хочут — кривду роблят собіє самі. А ми, всіє, хто про наше і по-нашому піше й дає до друкування, коб і інши прочиталі, до лєнівих не належимо, тому і в сі°тому рокові беремося до своєї роботи. **Ре-Д.**

Розчинаєт°ся 35 ру°к wydawania naszoho czasopisu, w jakomu czetwerty nomer bude zaodno j 200-ym. Zrozumі°ło, szto to ne 200 li°t, jakije ne tak dawno minuli, abo nedowho minut, od momentu narodzenia takich «bat'ku°w» modernoji (nowoczesnoji) ukrajinskoji nacji — piśmenni-kuw, kompozytoruw, istorykuw, filolohuw, folklorystuw, hromadskich dijaczu°w, jak Michajło Maksymowicz (1804-1873), Markijan Szaszkewicz (1811-1843), Taras Szewczenko (1814-1861), Michajło Werbički (1815-1870), Mikoła Kostomarow (1817-1885), Pantelejmon Kulisz (1819-1897), Wołodimi°r Antonowicz (1834-1908), Oleksander Potebnia (1835-1891), Iwan Neczuj-Lewički (1838-1918), Pawoł Czubiniski (1839-1884), Konstantyn Michalczuk (1840-1914), Michajło Drahomanow (1841-1895). Wse ż za toj czas odbylosia mnu°ho wsiakich ważnych podi°j, bo koli — zredahowany wże — perszy nomer żdaw aż znajdu°sia hroszy na joho druk, 24 sierpnia 1991 roku była prohołoszona niezaleźnost' Ukrainy — odkryło toje możliwost' bu°lsz swobu°dnoho projizdu do Łućka, Ru°wnoho, Kijowa i Lwowa. Zrozumі°ło, ruch tut dwochstoronny — ne ono pudlaszany ji°chali, kob obkupitiś ukrajinskimi kniżkami, kotory poczali wychoditi bez jarma sowieto-moskowskoji cenzury, i wyszyw-kami, ale j na Pudlasze, z pereliczonych wyżej mistu°w stali przyjżdzati artyści — kob nam zaspiewati i zatanciwati, a to-że j mołod', kob na orhanizowanych tut imprezach i turystycznych mandrach oznajomluwatis z naszym rehionom. Rozwał Sowi°t'skoho Sojuza odczyniw toże dwery do kontaktuw z ukrajinciami zo schu°dnioji czastiny Serednioho Pobuża — Berestejszczyny.

Druha podi°ja to rozvitok Internetu i joho ukrajinskoho sehmentu, adže, jak i u Pu°lszczy, po suti każda hazeta, telewizija czy prosto instytucija pokazuje sebe w mereży. A teper i każda zacikawlana w tomu osoba, szto daje możliwost' dla nowych znajomstw i pudtrymuwania tych, szczo pry raznych okazijach byli zawjazany «w reali». Ważne toje, szto sami możemo pokazatis wsiomu swi°towi, a z druhoho boku mi°ti ohlad toho, jak baczyt°sia Pudlasze w ukrajinskuji istoriohrafiji, kultury i nauci. Cyfrowy biblioteki j sajty archiwuw pozwolajut, — ne wyjżdzajuczy, a nawet' ne wychodiszy z domu, — korzystati z tych publikacij i dokumentuw, szto majut odnesinie do Pudlasza, do jakich ne tak dawno praktyczno ne było dostupu. Dla prywatnoho korzystania korysnyj je serwis YouTube, na jakomu można znajti ne ono wsiє ukrajinski muzyczny nowinki, ale j, pro szto ne wsiє, jak okazujet°sia, znajut — filmy j seriali. Do toho ż nemało je rolukuw z popularnym wykładom istoriji. Otże, кому тязько czytati — «bo ne uczywsia w szkoli» — toj może diwitiś i słuchati (i osłuchuwatis), chiba, szto toje «ne uczywsia», to prosto opravdanie przykrywajucze intelektualnu linotu.

Każut — tomu, chto chce, krywda ne di°jet°sia. Dumajemo, szto tyje, szto ne choczut — krywdu roblat sobiє sami. A my, wsiє, chto pro nasze i po-naszomu pisze j daje do drukowania, kob i inszy proczytali, do leniwych ne należymo, тому і w si°tomu rokowi beremosia do swojej roboty. **Re-D.**

Wieści z podlaskich miast i wsi

CZEREMCHA. 13 grudnia 2024 r. w Gminnym Ośrodku Kultury w Czeremsze odbyło się spotkanie wigilijne podopiecznych i ich rodzin Domu Diennej Pomocy w Czeremsze. Umilił je występ ukraińskiego zespołu folklorystycznego „Hiloczka” z Czeremchy, który wystąpił z tradycyjnymi kolędami ukraińskimi.

ORLA. 14 grudnia w Gminnym Ośrodku Kultury w Orli odbyło się uroczyste zainaugurowanie projektu „Muzeum w Trampkach”, realizowanego przez Fundację EDM dzięki wsparciu z Krajowego Planu Odbudowy, sfinansowanego przez Unię Europejską w ramach instrumentu NextGenerationEU. Jego celem jest zwiększenie atrakcyjności turystycznej Orli poprzez umożliwienie odkrywania bogactwa miasteczka w zupełnie nowy sposób.

„Muzeum w Trampkach” to innowacyjna aplikacja mobilna, która działa na zasadzie geolokalizacji. Oznacza to, że aby z niej skorzystać, trzeba być w Orli. Po jej pobraniu za pomocą kodu QR, użytkownika wita wirtualny przewodnik, który głosem profesjonalnego lektora wprowadza w zasady zwiedzania. Największą atrakcją – jak czytamy na stronie www.bielsk.eu – jest wirtualne zwiedzanie synagogi, które pozwala użytkownikowi eksplorować jej wnętrze dzięki technologii panoramy 3D.

Podczas wydarzenia można było wypróbować aplikację, zamieniającą telefon w osobistego przewodnika, poznać historię miejsc w Orli, wzbogacając archiwalnymi zdjęciami, mapami i dokumentami, obejrzeć filmy z lotu ptaka, ukazujące teraźniejszy wygląd obiektów, posłuchać audio-przewodnika o każdym punkcie trasy, a także zobaczyć wywiady z mieszkańcami, pełne wspomnień i ciekawostek. Ponadto odbył się spacer po wybranych punktach trasy. Była to niepowtarzalna okazja, aby poznać Orle i okolice z zupełnie innej perspektywy. Jak podkreślali organizatorzy – wystarczyło zabrać telefon, wygodne buty i ruszyć z nimi na wycieczkę po Orli.

CZEREMCHA. 14 grudnia w pracowni rękodzielniczej Gminnego Ośrodka Kultury w Czeremsze odbyły się zajęcia pod hasłem „Gwiazdy kolędnicze – dokończ z nami gwiazdę na Wieczór Kolęd lub napraw tę, którą masz w domu”. Była to wyjątkowa szansa, aby odnowić tradycyjną gwiazdę przez zbliżającymi się świętami Bożego Narodzenia. Uczestnicy mogli przy okazji spróbować pysznych pierniczków świątecznych, przygotowanych w GOK-u.

Było to jedno z wielu spotkań przedświątecznych organizowanych w Gminnym Ośrodku Kultury Czeremsze.

W **grudniu** miały tam miejsce warsztaty wykonywania ozdób świątecznych oraz bożonarodzeniowych stroików, organizowano spotkania wigilijne, koncerty kolęd, ponadto odbył się doroczny kiermasz świąteczny.

DOBROWODA. 14 grudnia w świetlicy wiejskiej w Dobrowodzie odbył się ósmy już „Wieczór Kolęd”. W jego programie były występy grup kolędniczych, pyszny poczęstunek oraz wspólne śpiewanie kolęd. Występowali nie tylko miejscowi kolędnicy, ale też zaproszeni goście. Zakolędowali: Chór Parafii Prawosławnej w Kleszczelach, śpiewaczka Amelia Pietruczuk, zespół „Dobryna” z Białegostoku, „Zemerwa” ze Studziwód, grupa kolędnicza dzieci z Dobrowody i Białegostoku, chór cerkwi w Dobrowodzie, a także gospodarze – członkowie miejscowego Koła Gospodyń Wiejskich. Po koncercie wszyscy uczestnicy zostali zaproszeni na wspólną kolację wigilijną.

Organizatorami „Wieczoru Kolęd” byli: Koło Gospodyń Wiejskich w Dobrowodzie oraz Rada Sołecka wsi Dobrowoda, a partnerem wydarzenia – Miejski Ośrodek Kultury, Sportu i Rekreacji w Kleszczelach.

BIAŁYSTOK. 21 grudnia w Centrum Aktywności Społecznej w Białymstoku odbyło się podsumowanie projektu „Twórczo Razem” (*na foto*), realizowanego przez Fundację na Rzecz Edukacji Formalnej i Nieformalnej oraz Integracji Społecznej „M-patia”, której założycielką i prezesem jest Julia Panasiuk, uchodźczyni wojenna z Równego. Na koncercie można było usłyszeć m.in. kolędy polskie i ukraińskie w wykonaniu dzieci – uczestników zajęć w ramach projektu, a także zespołu „Rosawa”, który działa przy Fundacji M-patia. Były życzenia, a także prezenty dla najmłodszych – uczestników projektu.

Projekt „Twórczo razem” był realizowany w 2024 r. w trzech turach – wiosennej,

jesiennej i zimowej. W jego ramach odbywały się różnorodne zajęcia rozwijające dla dzieci. Były to warsztaty muzyczne, taneczne, literackie, ponadto zajęcia gier stolikowych. Sobotnie spotkania odbywały się dzięki środkom UNICEF – Funduszu Narodów Zjednoczonych na Rzecz Dzieci w ramach Centrum Integracyjnego „Hub Spilno” w Białymstoku.

BIAŁYSTOK. 21 grudnia 2024 r. w Galerii Arsenal elektrowni w Białymstoku odbył się koncert „A wczora z wczora”, połączony z nauką kolęd i pastorałek wspólnie z Julią Charytoniuk i „Pracownią pieśni”. Kolędowanie miało miejsce podczas wystawy Augustasa Serapinasa „Sosna, świerk i osika”, która odnosiła się do tradycyjnego drewnianego budownictwa Podlasia.

Koncert kolęd towarzyszący wystawie w wykonaniu Julity Charytoniuk, Marii Żynel i Magdaleny Wieremiejuk odbył się także **5 stycznia 2025 r.** Rozbrzmiewały na nim m.in. kolędy z Podlasia, w tym jednogłosowe archaiczne tzw. kolędy życzące, śpiewane dawniej gospodarzom, młodym parom czy noworodkom.

PARCEWO. 11 stycznia 2025 r. w świetlicy wiejskiej w Parcewie w gm. Bielsk Podlaski odbył się „Wieczór Kolęd” (na foto), zorganizowany przez sołtys wsi Anielę Breczko oraz zespół „Luna” z Parcewa. Była to doskonała okazja do posłuchania kolęd w wykonaniu zespołów z regionu i Ukrainy, a także do spotkania w okresie poświątecznym. Wystąpiły: „Rodyna” z Dubiażyna, gospodarze koncertu „Luna”, Sekcja Do z Bielskiego Domu Kultury oraz w ramach współpracy ze Związkiem Ukraińców Podlasia – grupa „Rankowa Rosa”

z Równego, która prezentowała się również na ukraińskich koncertach kolędniczych w Dubnie i Białymstoku. Na zakończenie organizatorzy zaprosili uczestników na smaczny poczęstunek.

PODLASIE. W połowie stycznia tzw. bielski rącznik obrzędowy został ofi-

cialnie wpisany na krajową listę niematerialnego dziedzictwa kulturowego. Jest to zwieńczenie wysiłków Aliny Dębowskiej-Jankiewicz, etnografki, popularyzatorki tkactwa, hafciarstwa i kultury ludowej, wieloletniej kierownik Muzeum w Bielsku Podlaskim, która rozpoczęła akcję zbierania, rekonstruk-

cji i dokumentacji rączników z Bielska Podlaskiego oraz okolicznych wsi. W ciągu wielu lat udało jej się zebrać, odtworzyć lub zrekonstruować ponad tysiąc pięćset rączników obrzędowych, w tym wzory z końca XIX w. Obecnie w posiadaniu Muzeum w Bielsku Podlaskim jest około 300 rączników obrzędowych, z których najstarsze pochodzą z przełomu XIX i XX w.

Rącznik/ruszynek to pierwszy element kultury i tradycji z Podlasia na krajowej liście niematerialnego dziedzictwa kulturowego, tworzonej od 2013 r. i liczącej już 107 pozycji. Oprócz rącznika obrzędowego z Podlasia w tym roku na listę zostały wpisane pajaki ze słomy, papieru i bibuły z Lubelszczyzny, tradycje tkackie Boddzentyna oraz tradycje Górali Czadeckich.

CZEREMCHA. 17 stycznia w Gminnym Ośrodku Kultury w Czeremsze odbył się niezwykle koncert kolęd w wykonaniu Męskiego Zespołu Muzyki Cerkiewnej „Katapetasma” z Warszawy pod kierownictwem Łukasza Hajduczeni. Występ spotkał się z dużym zainteresowaniem miejscowej publiczności, która licznie przybyła do sali widowiskowej GOK-u.

Koncert zorganizowali wspólnie Gminny Ośrodek Kultury oraz Koło Gospodyń Wiejskich w Czeremsze.

CZYŻE. 19 stycznia w świetlicy wiejskiej w Czyżach odbyła się promocja monografii Jerzego Plewy „Zbucz, Rakowicze – wspomnienie przeszłości” (*na foto*). To już piąta publikacja autora poświęcona wsiom w gminie Czyże, sfinansowana ze środków Gminy Czyże.

Jerzy Plewa to miłośnik, badacz i popularyzator podlaskiej historii i kultury, autor pięciu popularnonaukowych, bogato ilustrowanych książek o wsiach w gminie Czyże: „Kuraszewo lata minione”, „Lady, Leniewo, Podrzeczany – na bielskim hostinciu”, „Kojły, Osówka, Szostakowo: tam, gdzie carowie bywali...”, „Czyże, Łuszcz – wsie królewskie” oraz „Zbucz, Rakowicze – wspomnienie przeszłości”, które w ciekawej i przystępnej formie przybliżają lokalną historię mieszkańcom, budzą zainteresowanie przeszłością i dziedzictwem Małej Ojczyzny oraz przodków. Ponadto jest on autorem różnorodnych artykułów o historii, języku i tradycji wsi podlaskiej, publikowanych m.in. w Ukraińskim Piśmie Podlasia „Nad Buhom i Narwoju”. Rokrocznie uczestniczy w Podlaskich Ukraińskich Konferencjach Naukowych organizowanych przez Podlaski Instytut Naukowy, a także bierze udział w licznych spotkaniach, na których prezentuje referaty poświęcone podlaskiej problematyce.

W kręgu zainteresowań Jerzego Plewy jest przede wszystkim historia i kultura Małej Ojczyzny – jego rodzinnej wsi Kuraszewo oraz okolicznych miejscowości w gminie Czyże. Od lat zapisuje przekazy ustne najstarszych mieszkańców, zbiera stare fotografie, odszukuje stare dokumenty w archiwach. Na bazie zasłyszanych opowieści powstały opowiadania w gwarze ukraińskiej rodzinnego Kuraszewa „Nasze село, правда i wydumane”.

Więcej o promocji najnowszej książki Jerzego Plewy na str. 8.

TERESPOL. 25-26 stycznia w Akademickim Liceum Ogólnokształcącym w Terespolu odbył się XXVIII Międzynarodowy Festiwal Kolęd Wschodniosłowiańskich. To największe i najważniejsze wydarzenie o charakterze kulturalnym i religijnym, na którym są prezentowane kolędy.

W tym roku na scenie wystąpiło ponad 300 wykonawców z Polski i Ukrainy. Wystę-

pujący zaprezentowali różne style – od tradycyjnego śpiewu cerkiewnego, chóralnego do wykonan ludowych.

Z Ukrainy przyjechali: chór „Wołyński Dzwon” z Łucka (хор храму Всіх святих землі Волинської Луцька «Волинський дзвін») oraz chór „Gloria” z miejscowości Podhajce (Підгайці Луцького району). Występowały też lokalne chóry z Terespolu, Zabłocia, Białej Podlaskiej, Zahorowa, ale też z Warszawy, Krakowa, Biłgoraju oraz z miejscowości leżących na północ od Bugu: Narwi (chór „Chabry” Parafii Prawosławnej pw. Podwyższenia Krzyża Pańskiego), Łosinki (Reprezentacyjny Zespół Gminy Narew „Harmonii”), Kleszczel, Siemiatycz, Białegostoku.

XXVIII edycji wydarzenia towarzyszyła wystawa fotograficzna z okazji 100-lecia Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego i 35-lecia restytuowania Prawosławnej Diecezji Lubelsko-Chełmskiej.

Organizatorami festiwalu byli: Prawosławna Diecezja Lubelsko-Chełmska, Nadbużańskie Centrum Kultury Prawosławnej w Terespolu oraz Miejskie Centrum Kultury Sportu i Rekreacji w Terespolu.

CZEREMCHA. 25 stycznia w Gminnym Ośrodku Kultury w Czeremsze odbył się „Koncert kolęd”. Wystąpili na nim: grupa folkowa „Czeremszyńska”, uczniowie Ogniska Muzycznego, Chór Parafii Prawosławnej w Czeremsze, zespół „She’ma” z Czeremchy, Chór Parafii Prawosławnej w Kuzawie oraz ukraiński zespół folklorystyczny „Hiloczka” z Czeremchy.

ZALESZANY. 29 stycznia w Zaleszanach odbyły się uroczystości upamiętniające tragiczne wydarzenia z 1946 roku, kiedy to oddział Pogotowia Akcji Specjalnej Narodowego Zjednoczenia Wojskowego pod dowództwem Romualda Rajsa „Burego” spalił wieś oraz zabił 16 mieszkańców, w tym kobiety i dzieci. Łącznie oddział spacyfikował pięć ukraińskojęzycznych prawosławnych miejscowości Podlasia, ponadto zamordował 30 furmanów. W sumie zginęło 79 osób.

Pamięć ofiar uczczono liturgią w Żeńskim Domu Zakonnym pw. św. Katarzyny w Zaleszanach. Następnie bliscy ofiar, duchowni oraz przedstawiciele władz modlili się przy pomniku upamiętniającym pomordowanych, znajdującym się w centrum wsi.

Wspominanie ofiar to już doroczna tradycja mieszkańców Zaleszan, którzy w ten sposób pragną upamiętnić niewinne ofiary powojennych akcji oddziału „Burego”.

Ludmiła ŁABOWICZ
Foto autorki artykułu

Spotkanie Noworoczne Prezydenta RP z Kościołami i mniejszościami narodowymi i etnicznymi

14 stycznia 2025 r. w Pałacu Prezydenckim w Warszawie tradycyjnie odbyło się spotkanie Noworoczne Prezydenta Rzeczypospolitej Andrzeja Dudy wraz z małżonką z przedstawicielami Kościołów i związków wyznaniowych oraz mniejszości narodowych i etnicznych w Polsce. Ukraińską mniejszość narodową w Polsce reprezentował na spotkaniu dyrektor Podlaskiego Instytutu Naukowego i przedstawi-

ciel mniejszości ukraińskiej w KWRiMNiE dr Grzegorz Kuprianowicz. Dr G. Kuprianowicz – jako współprzewodniczący Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych – podobnie jak w minionych latach wystąpił w imieniu mniejszości narodowych i etnicznych oraz społeczności posługującej się językiem regionalnym z życzeniami noworocznymi. Tekst wystąpienia – poniżej.

Wielce Szanowny Panie Prezydencie wraz z Małżonką, Eminencje i Ekscelencje,
Dostojne Panie i Panowie Ministrowie,
Panie Współprzewodniczący,
Przedstawiciele mniejszości narodowych i etnicznych.
Szanowni Państwo,
dzisiejsze Spotkanie Noworoczne dla społeczności, które świętują według kalendarza juliańskiego, ma charakter nie tylko symboliczny, lecz dosłowny, gdyż zgodnie z tak zwanym starym stylem właśnie dzisiaj przypada dzień 1 stycznia i świętujemy Nowy Rok. Tej nocy odbywały się Małanki, czyli uroczyste spotkanie Nowego Roku, odpowiednik polskiego Sylwestra.

Jak aktualnie brzmią dzisiaj słowa jednego z prawosławnych tekstów liturgicznych na początek Nowego Roku: „Chryste Boże nasz, który w mądrości wszystko stworzyłeś i z niebytu wszystko przywiodłeś do istnienia, pobłogosław koronę roku i miasta nasze zachowaj nienaruszone, rozwesel nas mocą Twoją, dla modlitw Bogarodzicy daj światu wielkie miłosierdzie”.

To wielkie Boże miłosierdzie jest nam dzisiaj szczególnie potrzebne w obliczu tego wszystkiego, co dzieje się we współczesnym świecie. Pełnowymiarowa agresja Ro-

sji przeciwko Ukrainie trwa już niemal trzy lata, ponad tysiąc dni, zniszczone zostały setki ukraińskich miast i wsi, zginęły tysiące ludzi, miliony opuściły swoją ojczyznę. Od siły Ukrainy i determinacji jej obrońców zależy dzisiaj przyszłość Europy i świata. Przerazenie budzą wieści dochodzące z różnych zakątków globu o trwających konfliktach czy wypowiedzi polityków, kwestionujących światowy porządek.

Jako Ukrainiec – obywatel Rzeczypospolitej chciałbym dzisiaj podziękować Panu, Panie Prezydencie, za konsekwentną pomoc, którą dla Ukrainy udziela państwo polskie. To niezwykle ważne, że Pan jako Prezydent Rzeczypospolitej we wszystkich swoich wypowiedziach jednoznacznie udziela wsparcia walczącej o wolność i niepodległość Ukrainie oraz jej aspiracjom euroatlantyckim. To znaczące i symboliczne, że mimo rozbieżności politycznych, w tej kwestii jest w Polsce konsensus między rządem i głową państwa, oby tak było i w przyszłości.

Rok 2025 będzie dla wszystkich rokiem 80. rocznicy zakończenia wywołanej przez nazistowskie Niemcy drugiej wojny światowej. Koniec tej wojny przyniósł przerwanie zbrodniczych działań totalitaryzmu nazistowskiego. Zbrodnie nazistów dotknęły miliony obywateli Rzeczypo-

Fot. Mariola Abkiewicz

spolitej. W naszej pamięci pozostają żydowskie ofiary Szoah, romskie ofiary Samudaripen oraz ofiary innych narodów. Niestety, zakończenie wojny nie przyniosło wolności, lecz wprowadzenie w Polsce reżimu komunistycznego. Dramatyczne skutki zniewolenia przez totalitaryzm sowiecki odczuło całe społeczeństwo Polski, w tym także mniejszości. To właśnie w 1945 r. miała miejsce tragedia górnośląska, trwały liczne przesiedlenia i wysiedlenia ludności, bardzo często należącej właśnie do mniejszości narodowych i etnicznych.

Rok 2025 to także 110. rocznica *bieżeństwa*, czyli przymusowej deportacji ludności zachodnich obszarów ówczesnego Imperium Rosyjskiego w 1915 r., którą szczególnie odczuła ludność białoruska i ukraińska, a także karańska, ale również inne narody. Dla społeczności ormiańskiej ten rok to z kolei 110. rocznica eksterminacji Ormian w Imperium Osmańskim, pierwszego ludobójstwa w XX w.

Dla przedstawicieli mniejszości należących do wyznania prawosławnego rok 2025 to zakończenie świętowania 100-lecia autokefalii Kościoła prawosławnego w Polsce, gdyż to właśnie 17 września 1925 r. nastąpiło uroczyste jej ogłoszenie w warszawskim soborze św. Marii Magdaleny, co stało się zwieńczeniem procesu nadania niezależności kościelnej przez Patriarchat Konstantynopola dla Kościoła prawosławnego w państwie polskim jako spadkobiercy tradycji metropolii kijowskiej. To niezwykle ważne, że Pan Prezydent objął patronat honorowy nad obchodami 100-lecia autokefalii, za co dziękujemy. Warto podkreślić, że w momencie uzyskiwania autokefalii zdecydowana większość spośród ponad 3 milionów wiernych Kościoła prawosławnego w Polsce należała do mniejszości narodowych.

Dla wszystkich mniejszości narodowych i etnicznych w Polsce oraz dla społeczności posługującej się językiem regionalnym bieżący rok wiąże się z niezwykle ważnym jubileuszem 20-lecia uchwalenia ustawy o mniejszościach narodowych i etnicznych oraz o języku regionalnym. Właśnie kilka dni temu minęły dwie dekady od momentu, gdy po raz pierwszy w historii Sejm Rzeczypospo-

politej na poziomie ustawowym uregulował status prawny mniejszości w Polsce. Społeczności mniejszościowe liczą, że rok 2025 będzie czasem refleksji nad tą rocznicą oraz nad miejscem mniejszości w społeczeństwie polskim. Stworzenie mniejszościom warunków dla zachowania i rozwoju swojej tradycji, kultury, języka, pamięci historycznej powinno wynikać nie tylko z przestrzegania Konstytucji i aktów prawa międzynarodowego, ale także z uświadomienia, iż służy to ocaleniu bogactwa kulturowego Rzeczypospolitej, jak również dziedzictwa europejskiego i światowego, gdyż zniknięcie lokalnych kultur mniejszościowych byłoby dla niego wielką nieodwracalną stratą. Liczymy, że finałem tej refleksji nad sytuacją mniejszości stanie się głęboka reforma statusu prawnego mniejszości w różnych sferach oraz nowelizacja ustawy, której rocznica właśnie mięła. Niestety, dziesięć lat temu proces takiej nowelizacji nie zakończył się powodzeniem.

Panie Prezydencie wraz z Małżonką, na ten Nowy 2025 Rok życzę przede wszystkim rodzinnego szczęścia, radości i spokoju. Chciałbym podziękować Panu za konsekwentną kontynuację – w ciągu dwóch kadencji na najwyższym urzędzie Rzeczypospolitej – tradycji niniejszych Spotkań Noworocznych z przedstawicielami Kościołów i związków wyznaniowych oraz mniejszości narodowych i etnicznych. To ważne świadectwo szacunku Rzeczypospolitej wobec różnorodności i bogactwa tradycji religijnych, kulturowych i narodowych. Życzę Panu, Panie Prezydencie, znalezienia dobrego modelu służby dla Rzeczypospolitej w kolejnych latach. Niech Nowy Rok przyniesie światu pokój, a Ukrainie zwycięstwo w walce o wolność. Wszystkim nam życzę spokoju, pokoju i stabilizacji w tym niespokojnym świecie.

Wystąpienie Współprzewodniczącego Komisji Wspólnej Rządu i Mniejszości Narodowych i Etnicznych Grzegorza Kuprianowicza na Spotkaniu Noworocznym Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej Andrzeja Dudy z przedstawicielami Kościołów i związków wyznaniowych oraz mniejszości narodowych i etnicznych (14 stycznia 2025 roku).

18-19 жовтня 2024 року я мала можливість взяти участь у майстер-класах «Надбужанські скрипки», що відбулися у Люблині. Разом з двома сестрами-скрипальками та кількома іншими учасниками, серед яких Марися, Зося, Розалька та інші дорослі, ми досліджували таємниці традиційної поліської музики під пильним оком пані Єви Гроховської. Це були два дні, сповнені натхнення, навчання та музичного занурення в традиції.

Єва Гроховська – берегиня традицій

Керівник семінару Єва Гроховська – видатна скрипалька та співачка, яка роками популяризує народну музику пограниччя. Вона учениця таких майстрів, як Ян Гаца, Станіслав Глаз чи Станіслав Вітковський – музиканти, які передали їй цей надзвичайно багатий репертуар і техніку гри. Єва Гроховська є співавторкою багатьох проєктів мистецьких груп, таких як «Крепкі селяни», «Оркестр Ягеллонського Ярмарку» або «Бойгн Тріо», які відроджують старі мелодії та повертають їх на музичні сцени.

Що таке «Надбужанські скрипки»?

Майстер-класи були присвячені фольклорній музиці з прикордоння Польщі, України та Білорусі, зокрема музичним традиціям Володавського Полісся, що має широку назву район ріки Буг. Під час занять ми вивчали мелодії, серед інших, від Едмунда Божка та Павла Словіка, а також танцювальні та обрядові мелодії, що збереглися та були зібрані зі співів сільських музикантів. Серед них: обереки, польки, вальси, пісні з архівних довоєнних записів. У цій спадщині також варто згадати матеріали, записані дослідником української традиції цього регіону Іваном Ігнатюком.

Проте скрипка, що була головним інструментом у майстернях, не була єдиною. Ми також грали разом на кларнеті, басі та барабані, що збагатило звуковий спектр і зробило звучання музики ще більш насиченим.

«Надбужанські скрипки» — музика з серця Полісся у Люблині

Хід семінарів

Майстер-класи пройшли у формі інтенсивних практичних занять. У перший день ми займалися ввечері, а другий день складався з двох занять: вранці та вдень. Кожна зустріч була можливістю покращити гру та пізнати один характерний стиль традиційної музики, який базується на грі на слух. Ведуча підкреслила, що важливим елементом цієї традиції є розвиток власного індивідуального стилю гри.

Спільна гра – кульмінація майстер-класів

Кульмінацією семінарів став танок, який відбувся в Хатці Жака УМКС, тобто Академічному центрі культури та медіа в Люблині. Це був чарівний вечір, сповнений веселощів, музики і танцю. Разом ми грали репертуар, вивчений під час майстер-класів, а аудиторія охоче почала танцювати. Атмосфера була надзвичайною – сповненою радості, спільності та енергії. Для нас це був

не лише чудовий мистецький досвід, а й можливість продемонструвати свої вміння.

Чому це того варте?

Майстерні «Надбужанські скрипки» – це не лише вивчення музики, а й відкриття культурного багатства Володавського Полісся. Завдяки цим заняттям ми дізналися не тільки нові мелодії, але й також зрозуміли, наскільки важливо плекати традиції та передавати їх наступним поколінням. Для мене, як для молодої скрипальки, це був незабутній досвід, який збагатив мої знання та навички. Ми з сестрами були там, щоб засвідчити, що наші святкові враження від підляського фольклору співзвучні з мелодіями тих, що ми презентували під час «Надбужанської скрипки». Не зважаючи на те, що я вже брала участь у кількох випусках творчих майстерень «Літо з традицією» у Школі підляських традицій історико-культурного центру, що діє при Музеї малої Батьківщини в Студиводах, ми будемо продовжувати знайомитися з нашою спадщиною також під час відвідин і виступів у рамках студії фольклору «Жемерва».

Традиційна музика Надбужанщини – це не лише мистецтво, а й розповідь про людей, місця та їхню історію. Майстер-класи з Євою Гроховською показали, наскільки важливо, щоб історії не були забуті.

Я хотіла б подякувати Єві Гроховській за чудове проведення семінарів, моїм сестрам та друзям за спільну гру, а також організаторам за створення простору, в якому традиційна музика може жити й надихати.

Катерина КОНАХОВИЧ

Учениця 6 класу міжкласової групи з вивчення української мови як мови національної меншини при Початковій школі № 19 імені Юзефа Чеховича в Люблині та Музичної школи I і II ступеня імені Тадеуша Шелітовського в Люблині.

Фото А. Конаховича

Skulo my je — o historii Rakowicz i Zbucza na spotkaniu w Czyżach

To jedyna taka gmina w regionie, która wydała książki poświęcone większości wsi na swoim terenie. Chodzi o gminę Czyże, która ma już na swoim koncie sześć monografii w formie albumów opisujących historię aż 12 miejscowości: Kuraszewa, Lad, Leniewa, Klejnik, Podrzeczan, Szostakowa, Kojłów, Osówki, Czyż, Łuszczów, a ostatnio także Rakowicz i Zbucza. Autorem książki „Klejniki. Dzieje wsi i parafii” jest Jan Łobuziński, pozostałe pięć przygotował Jerzy Plewa. 19 stycznia – na Try Kruoli – w świetlicy wiejskiej w Czyżach odbyła się promocja kolejnej monografii autorstwa Jerzego Plewy – „Zbucz, Rakowicz – wspomnienie przeszłości”.

Na prezentacji jak zwykle były tłumy. Dlatego też organizatorzy, przewidując dużą frekwencję, postanowili zorganizować promocję nie w Zbuczu czy Rakowiczach, ale w przestronnej świetlicy w Czyżach.

– *Ti szusia, szto przyszło tu lki ludi* – mówiła dyrektor Gminnego Ośrodka Kultury w Czyżach Anna Niesteruk. – *Lude dumali, szto spotkanie bude w Zbuczowi, ale ze względu na wielkie zainteresowanie mu zrobili tut, bo nasza świetlica bułsza.*

Pomysłodawcą wydawania książek jest wójt gminy Czyże Jerzy Wasiluk, bo jak podkreśla – to najlepszy sposób, aby upamiętnić mieszkańców wsi w gminie. Pierwsza publikacja dotyczyła nie tylko rodzinnej miejscowości autora, czyli Jerzego Plewy, ale też i *bat'kuwszczyny* wójta.

– *Persze wydanie skuneczylsia sukcesom i my postanowili kontynuowati* – zauważał wójt gminy Czy-

że Jerzy Wasiluk. – *I tak perez lieta wydawali kolejny albumy aż do dziś. My takij cel sobi stawijem – pokuł szcze można, pokuł żywut lude, koto-ry pomniat dawny czasy, to warto toje zapisati, kob ostalaś pametka po nas.*

Książki by nie powstały, gdyby nie zaangażowanie autorów, a zwłaszcza Jerzego Plewy, który przygotował do druku aż pięć z nich. Praca przy albumach to długie rozmowy z mieszkańcami o przeszłości, porównywanie relacji, tak aby przekazane fakty były jak najbardziej wiarygodne, a także żmudne rozszyfrowywanie osób ze zdjęć. Niestety, czas ucieka i ludzi, którzy mogliby opowiedzieć o odległych dziejach swoich miejscowości jest coraz mniej. O ile więc przy poprzednich publikacjach autor miał okazję rozmawiać z ludźmi urodzonymi jeszcze na początku lat 20. XX w., o tyle przy ostatnim albumie nie było już to dane. Do monografii „Zbucz,

Rakowicz...” udało się jednak pozyskać ciekawe wspomnienia mieszkańców, najczęściej już nieżyjących. To nowy element książek.

– *Zobranj material je welmi cika-wy, bo to ne ono fotografiji* – podkreślał Jerzy Plewa, – *ale mnuho wsia-kich spohadu. I tut skazaw by, szto w Zbuczu i w Rakowiczach trafiłoś toje, czoho w innych siolach ja ne spotkaw – u kniżci je wspomnienia semi czołowi k z tych siuol.*

Książkę rozpoczyna obszerny rys historyczny Zbucza i Rakowicz oparty na dostępnych publikacjach, również na materiałach z archiwów, ale przede wszystkim na opowieściach mieszkańców. Dalej mamy mapę toponimów opisywanych wsi, a także przydomki rodowe mieszkańców Zbucza i Rakowicz z lat 70. XX w. Następnie możemy przeczytać unikalne wspomnienia następujących osób: Juliana Juszkiewicza (1875-1962?), Dymitra Wawreszuka (1903-2005), Jakuba Łobanowskiego (1910-1958), Konstantego Zabrodzkiego (1924-1988), Piotra Juszkiewicza (1916-2016), Wierzy Masajło, która spisała opowieści swoich dziadków, Marii Buszko oraz Bazylego Maksymiuka (1923-2018).

Wspomnienia pochodzą z różnorodnych publikacji, a niektóre z nich w ogóle nie były dotychczas publikowane. To bezcenne źródło wiedzy o dawnych czasach, ukazujące przeszłość z subiektywnej jednostkowej perspektywy, ale na tle wydarzeń o dużym znaczeniu historycznym – bieżenstwa, wojny etc. To opowieści o tym, jak prosty człowiek z małej podlaskiej wsi został nagle wciągnięty w wir wielkiej historii, stając się zakładnikiem wydarzeń, na które nie miał wpływu.

– *Tyje spohady naczynajut'sia w czasach carskich* – podkreślał Jerzy Plewa, – *posli je czasy bieżenstwa, druhoji Reczy Pospolitoji, czasy wujny. Wony pokazujut tiazku dolu tych ludi, naszych diduow i pradiuw, jak to jich haniali a to w bieżenstwo,*

a to na siłę do jakichś armij zapisuwa-
li, kazali wojowati za czużyje, ne swo-
jje sprawy.

Wspomnienia mieszkańców koń-
czy wiersz Wiery Masajło „Zbučka
zemla”, a dalej mamy stały element
wszystkich publikacji – archiwalne
zdjęcia, często z komentarzem oraz
opisem osób, które się na nich znala-
zły. Co ciekawe, autor zapisuje imiona
mieszkańców oraz ich przydomki ro-
dowe w formie gwarowej, mamy więc
następujący sposób zapisu: imię w
formie gwarowej, oficjalne nazwisko
oraz przydomek *po-hulicznomu*, np.
Stepan Jakimiuk Ondronuw, Handzia

Bilewska Ściopowa, Nadia Golon-
ko Holuńkowa. Podobny zapis autor
stosował także w swoich wcześniej-
szych publikacjach, dostarczając tym
samym ciekawego materiału różnym
badaczom antroponimii Podlasia.

– *Kniżki, jakije pisze Jurek Plewa,
je cenny, bo opirajut’sia na ustnych
rozkazach, kotory tiazko znajti w ar-
chiwalnych materialach* – zauważał
pochodzący z Czyż dr Janusz Danie-
luk, pracownik Archiwum Państwo-
wego w Białymstoku. – *Wony po-
kazujut, jak taja historia wyhledala
z perspektywy prostych ludzi, naszych
diduów i pradiduw.*

Spotkanie w Czyżach rozpoczął wy-
stęp dzieci z miejscowej szkoły, któ-
re wykonały kolędy. Później były opo-
wieści o historii zapisanej z przekazów
ustnych, a także prezentacja archiwal-
nych fotografii. Autor książki skupił
się na ukazaniu historii opisywanych
wsi widzianej oczyma autorów wspo-
mnień. W tle można było oglądać po-
kaz slajdów składający się z archiwal-
nych zdjęć ze Zbucza i Rakowicz, nie
tylko tych najdawniejszych, ale również
pochodzących z lat 80. XX w. – w koń-
cu dla młodego pokolenia to też już od-
legła historia.

Autorem tych „najnowszych” foto-
grafii ze Zbucza, a więc sprzed ponad
40 lat, jest Sławomir Golonko.

– *U wusimisiatych li tach ja trochu
zajmawsia fotografijeju* – mówi. – *Mnu-
ho znimaw, trochu żaluju, bo może za
mało, ale czast’ tych fotografii znaszla-
sia w sietum albumowi. Dla mene to też
swoho rodzaju historia. Skażu szcze-
raz – żaluju, szto za mało fotografowaw
starych chatuów, starszych ludzi. To po-
kazuje, szto treba wsiutko fotografowa-
ti i uwičzniuwati, bo czoho ne zrobimo,
to niestety zhine.*

Uczestnicy spotkania nie kryli, że
wydana książka jest dla nich ważna.

– *Pozostane pametka ne ono mni, ale
i mojim dietiam, wnukam i prawnukam*
– podkreślał radny gminy Czyże Kon-
stanty Wawreszuk ze Zbucza. – *Bo sło-
wo to słowo. Czolowi k umiraje i wsio
zanikaje, a pamet’ zapisana zostaje.*

Na znaczenie publikacji zwracała też
uwagę inna mieszkanka tej wsi Irena
Romaniuk.

– *Ne wsi wsio znali. Ja, naprykład,
żywu ponad pijisiat pjat’ li t w Zbuczy,
ale wsioho ne znała. Bo jak koliś molo-
dyji my byli i nam rozkazuwali staryji,
nu to nam zdawałoś, szto to bajka. A to
okazujet’sia prawda.*

Przodkowie Eugeniusza Kowalskie-
go, prezesa Lokalnej Grupy Działania
„Puszcza Białowieska”, pochodzą z Ra-
kowicz:

– *Moje bat’ki – odne pochodit z Kot-
łuwki, a druhie z Treszczutok i Rako-
wicz, skuł posli wybraliś na koloniju,
na Hrabniak. Dobre, szto w nas nacho-
diat’sia takije lude, takije autory, koto-
ry umi jut zobрати mnuho informacji.
Bo treba odwičdati mnuho ludzi, popro-
siti o archiwa, ale toże zdobyti zaufanie
tych ludzi, kob wony wsio rozkazali.*

Jerzy Plewa w swoich książkach rzetelnie opisuje historię, język i kulturę swojej Małej Ojczyzny, powołując się na prace uznanych naukowców, takich jak prof. Władysław Kuraszkiewicz, prof. Jerzy Wiśniewski, czy też autorzy „Atlasu gwar wschodniosłowiańskich Białostoczczyzny”. Wprost pisze o tym, że mieszkańcy posługują się gwarą ukraińską, ale nie wchodzi w kwestie narodowościowe. A warto tu zauważyć, że w gminie Czyże w ostatnim spisie narodowym z 2021 r. 42,59 proc. mieszkańców wpisało narodowość białoruską, jedynie 2,12 proc. – ukraińską, a aż 60,44 proc. – polską (jako jedyną lub też z inną narodowością). 10 lat wcześniej w gminie było aż 81,81 proc. statystycznych Białorusinów. A więc widać, że pomimo trwających na Podlasiu od kilkudziesięciu lat dyskusji „Ukraińcy – Białorusini”, świadomość zwykłych mieszkańców podlaskich wsi, a zwłaszcza ich polskojęzycznych potomków, już nawet nie tylko tych w miastach, ale też i na wsiach, ewoluje w stronę polskości, nawet jeśli jest to tylko polskość deklaratoryjna, a więc na potrzeby rachmistrzów spisowych. Stąd też potrzeba tego typu publikacji, ale też i spotkań, na których będzie mowa o pochodzeniu, języku i tradycji mieszkańców wsi na Podlasiu.

Kwestia narodowa stała się pretekstem do swego rodzaju dyskusji – padło bowiem na spotkaniu pytanie *Adkul*

ukraińcy, na które autor odpowiedział w sposób wyważony i oparty na materiałach naukowych. Na rzetelność opisywanych faktów zwracał też uwagę wójt gminy Czyże Jerzy Wasiluk:

– Kiedy zdecydowaliśmy się na pierwsze wydawnictwo, wiedzieliśmy, że nie będzie to proste i że będą pojawiać się pytania, w jakim kierunku narodowościowym powinniśmy zmierzać. Ja to muszę z całą mocą podkreślić – my tu nie narzucamy i nie ukierunkowujemy, mówimy, że my zsiu! pochodimo. Opisuujemy tę naszą historię i robimy to w sposób umiętny.

W Czyżach odbyło się pierwsze spotkanie poświęcone nowej książce o Ra-

kowiczach i Zbuczu, ale z pewnością nie ostatnie. Na pewno pozostawiło ono wiele kwestii otwartych, a to oznacza, że być może jego uczestnicy, jak i ci, którzy sięgną po monografię, zechcą głębiej wejść w historię swoich wsi. Może dyskusja zapoczątkowana w Czyżach stanie się pretekstem do cyklicznych spotkań, i to nie tylko we wsiach gminy Czyże, na których można będzie szerzej podyskutować o tym – kim my je, sku! przyszli nasz prapradzidy, jakaja nasza mowa, a przede wszystkim – sku! wzialisia ukrajinci. Bo pytanie to wciąż dla wielu pozostaje bez odpowiedzi.

Ludmiła ŁABOWICZ
Fot. autorki artykułu

Kolada Коляда

Nadyszła Kolada	Надишла Коляда
Usi ^e my przysli siuda	Усі ^e ми пришли сюда
Choczem razem świątkowaty	Хочем разом сьвятковати
Narodżanoho Boha proślawlaty	Народжаного Бога прославляти
Tak jak naszymy dydy	Так як наши диди
Zasi ^e li do Kolady	Засі ^e ли до Коляди
Kob tradyciju pudtrymaty	Коб традицію пудтримати
I po bożomu świątkowaty	І по божому сьвятковати
Treba Bohu pokłonytyś	Треба Богу поклонитись
Pered kutioju proskurkoju podylityś	Перед кутьюю проскуркою подилитись
Naszym semiam świątecznoho nastroju	Нашим сем'ям святочного настрою
A u Pu ^o lszczy jak najbu ^o lsz spokoju	А у Пу ^o льщи як найбу ^o льш спокою
Zaspywajmo koladku dobry lude	Заспываймо колядку добри люде
Różdżestwo ci ^e ły roczok z namy bude	Рожджество ці ^e ли рочок з нами буде

To bude dobry ru^k, jak my budem dobry!
Zdorowja usi^em.

То буде добри ру^k, як ми будем добри!
Здоров'я усі^eм.

Sławomir Kulik
Dubyczy Cerkowny / Hajnowka

Славомір Кулік
Дубичи Церковни / Гайновка

Українська народна мова Середнього Побужжя

(Підляшшя і Берестейщини) у дослідженнях
етнографів і філологів XIX століття

Практично до кінця XVIII ст. жива/розмовна українська мова, якою користувались в побуті різні верстви населення, залишалась поза масивом літературної творчості – досекулярної, отже, функціонуючої у церковній сфері та якої основи сформувалися ще в княжу добу, зокрема, у Києві. Звісно, окрім цього культурного сегменту – книжного (без великої книги або хоч малої книжки, часто писаної мовою далекою від розмовної, а навіть зовсім чужою, не могла обійтися ні церква, ні навіть слабо розвинута адміністрація і освіта), весь час існувала усна культура у народній мові. Вийшла вона з тіні, коли поряд зі священниками, канцелярськими писарями та навчаючими грамоти дячками (на простенькому «Букварі» та церковних книгах¹), з'явилась інтелігенція – носій нових ідей, завдяки яким відійшли у минуле старі, сформовані феодальними відносинами погляди на суспільство та культурні цінності. Кажучи словами Ореста Субтельного, на заміну системі феодальних станів, в яких представник «вищого стану» відчував ближчий зв'язок з іноземними феодалами ніж міщанами та селянами власної країни, «у XIX ст. починає формуватися нове поняття спільності, яке спирається на спіль-

ність мови та культури. В Україні, як і в інших країнах, виникнення й поступове поширення ідеї національної свідомості, що базується на етнічній тотожності, стане однією з головних тем нової та новітньої історії. Французька революція, що означувала розпад феодального суспільства й народження нової, опертої на маси, політичної та соціально-економічної системи, сприяла поширенню цієї ідеї. Дедалі більше європейців сприймали ідею про права особи й про те, що носієм суверенітету є народ, а не його правителі. Простий люд став займати належне йому місце в житті суспільства, водночас завойовували визнання народна мова, звичаї, традиції»².

Ця нова хвиля докотилася й до Середнього Побужжя, хоч на перші паростки модерної літератури українською мовою, що вийшла з-під пера підляшан, прийшлося ще почекаати. Однак записи місцевих народних пісень почали робитись синхронно із активацією іншого «будівельного блоку» української національної ідентичності – початком вивчення фольклору Наддніпрянщини і Слобожанщини (саме його возвеличували Гердер та Міцкевич³), отже в цей сам час, коли з'явилися збірники «Опытъ собранія ста-

ринныхъ малороссійскихъ пѣсней» Миколи Цертелєва (1819 р.) та «Малороссійскія пѣсни» Михайла Максимовича (1827 р.).

Питання присутності на терені Середнього Побужжя української пісні та мови, яке стало предметом зацікавлення піонерів слов'янознавства та українознавства, з часом набрало також політичного характеру, що призвело до намагань цю присутність приховати, а навіть заперечити. Це останнє явище, при таманне XX ст., не в силі однак змінити факт, що вже у середині XIX ст. був відомий географічний простір, на якому, кажучи словами історика Миколи Костомарова (1857 р.), проживав «народ, який називають українцями, малоросіянами, черкасами, русинами і просто руськими», що займав також частину тодішньої Люблинської губернії Польського (Конгресового) королівства та Гродненської губернії, що входила безпосередньо до складу Російської імперії⁴. На жаль, у бібліографічному переліку монографії немає публікацій, які послужили істориком для саме такого визначення північно-західних меж українського етнографічного масиву. Треба однак сказати, що вже у польських публікаціях 1820-х років можна знайти інформацію про присутність руси-

¹ Таку науку, якої засмакував і Тарас Шевченко, на власному досвіді з 1830-х років детально описав уродженець Київської губернії Єфим Крижанівський, у якого статті між іншим читаємо: «Училися мы сначала по Граматкѣ (Букварь), затѣмъ по Часослову, наконецъ по Псалтири»; крім цього «учились мы русскому чтенію». – *Какъ учили грамотѣ въ деревнѣ пятьдесятъ лѣтъ назадъ*, [в:] *Собрание сочиненій* Е. М. Крыжановскаго, т. I,

Київ 1890, с. 562. Схожу, хоч більш загальну картину малює анонімний більшанин (можливо Йосиф Токаревич), розповідаючи про багатого православного селянина з передміського села Ягуштова: «Nauka dzieci mało go kosztowała, bo diak z cerkwi nauczył je czytać na cerkiewnych księgach i po polsku; trochę umieją pisać i na tem się wszystko skończyło». – „Łyki” i „koftuny” *Pamiętnik mieszczanina podlaskiego* (1790 – 1816). Wydał z rękopi-

su, przypiskami i wstępem opatrzył Kazimierz Bartoszewicz, Kraków [1918], с. 133.

² Орест Субтельний, *Україна. Історія*. [Перекладено за виданням Orest Subtelny, *Ukraine. A History*, Toronto 1988], Київ 1993, с. 280.

³ «Одна з найпривабливіших особливостей українців – народу в основному селянського – крилась у їхньому багатому й живому фольклорі. Того ж Гердера настільки вразила його краса, що він заявив:

“Україна стане новою Грецією: прийде день, і постануть перед усіма це прекрасне небо, цей життєрадісний народний дух, ці природні музичні обдарування, ця родюча земля!”. Геніальний польський поет Адам Міцкевич визнавав, що українці – найпоетичніші й наймузикальніші серед слов'ян». – О. Субтельний, *Україна...*, с. 287.

⁴ Богданъ Хмельницкій Николая Костомарова, т. I (Издание второе, дополненное), С.-Петербургъ, 1859, с. 1-2. По-

Obwód Białostocki

- N.I. Powiat Drohiczyński. — Od wsi Stęchów-ogrodniczy do Dubiczki, wzdłuż linii brzojowej oznaczonej na ostatnim wsi w której po rusku używają mowa; owożi ródziny obelny białobielickiej Totwin ogli wsioki popy drobna białobielickiej zamieszkałej, gdzie mowa po polsku. ta ta linia na Drohiczyński i znowu Narew i znowu polska ogli ródziny mowami.
- N.II. Powiat Białobielicki. — W tym Powiecie linia brzojowa oznaczona ostatnim wsi ródziny linia ródziny białobielickiej ródziny ródziny mowami, między którymi białobielickiej ródziny, zamieszkałych i znowu drobna obelny białobielickiej, którymi ródziny ródziny ródziny i znowu ródziny ródziny ródziny, w znowu ródziny linia ródziny i ródziny ródziny ródziny ródziny ródziny.
- N.III. Powiat Białobielicki. — Od wsi Ławki ródziny ródziny ródziny do Dobrowola ródziny ródziny linia białobielickiej ródziny wsi, po ródziny ródziny obelny białobielickiej, w której ródziny białobielickiej mowami, między którymi białobielickiej ródziny, zamieszkałych i znowu drobna obelny białobielickiej, którymi ródziny ródziny ródziny i znowu ródziny ródziny ródziny, w znowu ródziny linia ródziny i ródziny ródziny ródziny ródziny ródziny.
- N.IV. Powiat Sokółski. — Od wsi Ławki ródziny ródziny ródziny do Dobrowola ródziny ródziny linia białobielickiej ródziny wsi, po ródziny ródziny obelny białobielickiej, w której ródziny białobielickiej mowami, między którymi białobielickiej ródziny, zamieszkałych i znowu drobna obelny białobielickiej, którymi ródziny ródziny ródziny i znowu ródziny ródziny ródziny, w znowu ródziny linia ródziny i ródziny ródziny ródziny ródziny ródziny.

заяк це, мабуть, перше цього роду описання простору розселення українців, початок вступу до монографії наводимо повністю: «Народъ, населяющий въ настоящее время большую часть Галиции, часть люблинской губернии Царства Польскаго, губернии Россійской Имперіи: подольскую, кievскую, волынскую, черниговскую и полтавскую, харьковскую, екатеринославскую, Землю Черноморскихъ казаковъ, составляющий значительную часть народонаселенія въ губерніяхъ: воронежской, курской, херсонской, имѣющей свои поселенія въ губерніяхъ: саратовской, астраханской и Землѣ Войска Донскаго, народъ, называемый украинцами, малороссіянами, черкасами, русинами и просто русскими, принадлежащий къ древнѣйшимъ отраслямъ племени славянскаго. Въ глубокой древности мы усматриваемъ его на пространствѣ, занимаемомъ теперь Галицією, Волынью, Подолью, Бессарабією, кievскою и херсонскою губерніями подъ именами Великой-Скуфіи, антовъ, вельнянъ. Въ VIII вѣкѣ по Р. Х., по извѣстіямъ арабскаго историка Массуди, онъ образовывалъ сильный союзъ народовъ, подъ именемъ вельнскаго, и управлялся избранными правителями или князьями. Въ IX вѣкѣ южнорусскій народъ является снова разбитымъ на мелкіе народцы; жившіе въ западной Волыни назывались дулѣбами, а потомъ вельнянами, то есть великими, какъ кажется, потому-что въ ихъ землѣ было средоточіе союза вельнскаго; жившіе по Бугу назывались бужане, но Днѣстру — тиверцы, въ Галиціи — хорваты или горбаты (отъ слова горбъ, холмъ), жители кievской, херсонской губернии и Бессарабіи — углича. Къ нимъ слѣдуетъ причислить и лучанъ, о которыхъ упоминаетъ Константинъ Порфирородный: мѣсто жительства ихъ было въ гродненской губерніи и около Бялостока, гдѣ теперь живутъ остатки южно-русскаго народа подъ названіемъ подлясской-Руси. Все это были исконные обитатели края, аборигены». Зміст вступу у журналі «Отечественныя Записки», у якому відбувся першодрук історичного твору — ідентичний (т. СХ, 1857, январь, с. 204).

нів у адміністративних одиницях, які у цей час існували на терені Середнього Побужжя, а саме у Підляському воєводстві автономного Конгресового королівства з центром у Сідльцях та у Білостоцькому округові, що у 1842 р. увійшов до складу Гродненської губ. За приклад можуть послужити «Географія східної частини Європи»⁵ Станіслава Плятера та анонімний статистичний атлас (набір карт з описами польською і французькою мовами⁶), де, згідно з тодішнім станом польської філологічної термінології, окреслення «руська мова» вживається для всієї території, на якій проживали як етнічні українці, так і білоруси⁷. Деяку, не дуже конкретну інформацію, поміщали й різні офіційні російські видання, як хоч би воєнно-статистичний опис Гродненської губернії⁸.

Спробу провести детальну межу поміж українською та білоруською мовами бачимо у «Слов'янській етнографії» Павла Шафарика, який називає їх «нареччями» («nářečí maloruské» та «nářečí běloruské») у складі «руської мови»

(«геѣ guská»). Отже, вчений пішов тут за більш політичною ніж філологічною російською схемою, заснованою ще Михайлом Ломоносовим, який у середині 1730-х навчався у Києво-Могилянській академії, отже мав можливість ознайомитися з питомою мовою населення Гетьманщини, до якої відносили як назву Україна, так і Малоросія. У своїй філологічній праці перший російський вчений використав етноатрибутиви виведені від обох назв, однак важко його зусилля оцінити позитивно, адже перебуваючи під впливом ідеологем, згідно з якою все, що колись було руським (києво-руським), стало російським (властивим Російській імперії), позиціонував українську мову як один із *російських діалектів*. Бачимо це як у рукописних матеріалах кінця 1740-х, у яких це *малоросійський діалект*, до того *змішаний з польським*⁹, так і в надрукованій у 1757 році «Російській граматиці», де за більш властиву автор визнав форму *український діалект*¹⁰. Хтось міг би тут дошукуватися думки про певну рівноправність цих *діалектів*, адже як

один з аргументів проти введення букви «Е» в місце «Ъ» Ломоносов подає, що *малоросіяни* вимовляють їх по різному¹¹. Все ж загалом праця російського вченого на філологічній ниві вписувалась у заходи з метою ліквідації української самобутності на теренах, що в різний час потрапляли під державну та підпорядковану їй церковну владу Москви і Петербурга. Недоречністю в праці Шафарика, який, до речі, мав у своєму розпорядженні детальну карту «руської мови» у Білостоцькому округові¹², було й те, що за північну межу поширення української мови взяв... кордон між Київською і Волинською та Мінською і Гродненською губерніями, відтак русло Бугу¹³, що, звісно, нічого спільного з реальною ситуацією не мало. Виявляється, що основою цієї хибної концепції, швидко відкинутої діалектологами (згодом однак прийнятої політиками), була маніпулятивна інформація, яка до Шафарика потрапила через посередництво його українського співпрацівника Осипа Бодяньського¹⁴.

⁵ [Plater Stanisław], *Jeografia wschodniej części Europy, czyli Opis krajów przez wielorakie narody słowiańskie zamieszkaných, obejmujący Prussy, Xięstwo Poznańskie, Szląsk Pruski, Gallicyę, Rzeczpospolitę Krakowską, Krolestwo Polskie i Litwę przez S.H.P.*, W Wroclawiu 1825, s. 180-182 (Województwo podlaskie: «Włościanie w powiatach włodawskim i bialskim wzdłuż Bugu, ruskiego języka i obrzędu», – s. 181); s. 219-222 (Okręg białostocki: «Rozkład ludności na języki: Polaków szlachty i mieszczan – 50 000, Rusinów włościan – 120 000, Żydów – 50 000», – s. 220).

⁶ *Atlas statystyczny Polski i krajów okolicznych. Atlas Statistique de la Pologne et des pays limitrophes*, [Poznań, 1827]. В числі карт: V: *Obrządku religijne. Rites religieux* та VI: *Języki. Langues*. Автором одні вважають Станіслава Плятера, інші – його брата Людвика.

⁷ Цікаву завагу про мовне пограниччя знаходимо у варшавського історика Домініка Шульца: «Świadomi tych stron nie zaprzeczają, iż język mazowiecki ciągnie się za Bugiem nad granicą mowy ruskiej, poczynając o miłą [орієнтовно 7 км] przed Drohiczyntem, przez Wierzchucę,

Ciechanowiec z okolicami do Lizy, dalej przez powiat goniądzki między ujściem r. Supraśli a r. Brzozową do Lipska, Mikaszówki, Głębokiego Brodu, Krasnopola, Puńska, Przerośli. Na granicy północnej jest język litewski między Chańczę i Przeroślą; poczem ciągnie się granica Pruska» – *Pisma Dominika Szulca*, Warszawa 1853, s. 26. Варто підкреслити, що автор відноситься критично до вигадки Яна Длугоша, що Дорогичин був столицею ятвягів, яка була тоді у польській історіографії прийнята за аксіому (с. 25-26).

⁸ Названо тут кілька сіл у Білеському повіті, розташованих на мовній межі – Андриянки, Кнориди, Ромашки, Райськ, Гусяки, з поясненням про «жителів Славяно-Русского племени»: «Они говорят русскимъ языкомъ, подходящимъ къ наречію Пинскому». – *Военно-статистическое обозрѣніе Россійской имперіи*, т. IX: *Западные губернии*, ч. 3: *Гродненская губернія*. По рекогносцировкамъ и матеріаламъ, собраннымъ на мѣстѣ, составлялъ Генеральнаго Штаба подполковникъ Калмбергъ, Санктпетербургъ 1849, с. 62.

⁹ «Россійской языкъ «главно» можно раздѣлить на три діалекта: 1) московской, 2) поморской, 3) малороссійской. Первой главною и при дворѣ и при дворянствѣ употребительной и особливо въ городахъ, близь Москвы лежащихъ. Другой исколько склонень ближе къ старому славенскому и великую часть Россіи занялъ. Третьей больше всѣхъ отличень и смѣшанъ съ польскимъ». – *Материалы к Россійской грамматике (О діалектахъ)*, [в:] Ломоносов М. В., *Полное собрание сочинений*, т. VII: *Труды по филологии*. 1739-1758 гг., Москва - Ленинград 1952, с. 608.

¹⁰ «Въ правописаніи наблюдать надлежитъ, 1) что бы оно служило къ удобному чтенію каждому знающему Россійской грамматѣ, 2) что бы не отходило далече отъ главныхъ Россійскихъ діалектовъ, которые суть три: Московской, Сѣверной, Украинской» – *Россійская грамматика* Михайла Ломоносова. Печатана въ Санктпетербургѣ. При Императорской Академіи Наукъ 1755 года [насправді 1757], с. 51.

¹¹ «Малороссіянамъ, которые и въ просторѣчїи Е отъ Ъ явственно различаютъ, будетъ

противъ свойства природнаго ихъ нарѣчїя» – *Россійская грамматика...*, с. 54. Україномовці, в тому числі й на Підляшші, букву «Ъ» (ятъ) читали як 'ї', букву «Е» – залежно від місця, як 'е' (після приголосних) або 'є' (на початку слова і після голосних).

¹² Рукописна польськомовна карта поширення руської та польської мов (без заголовка, автора та року створення), з печаткою «Knihovna Šafaříkova», – [Obvod Białostocki] Digitální knihovna Univerzity Karlovy.

¹³ «...potom rozhraním gubernie Kyjewské i Wolynské od Minské i Horodenské až k Buhu u Włodawy; odtud se zahybuje k seweru korytem Buhu až ku potoku Přesěce pod Drohyčinem; zdeť přechází do království polského a sestupuje k jihu přes Losice, Bělu, Meziřeč, Radzyń..., – *Slowanský národopis*. Sestawil Pavel Josef Šafařík s mapou, W Praze 1842, s. 22, дивись ще с. 29 та карту *Slovanský zeměvid*, що була частиною публікації.

¹⁴ Бодяньський зізнавався про це у листі до Ізмаїла Срезневського (9/21 листопада 1842 р.): «Я всегда былъ того мнѣнія, что послѣдняя рѣка (Припять) есть естественный предель Бѣ-

Микола Костомаров, як видно, у білорусомовність мешканців Побужжя не повірив, можливо, що завдяки фольклорним матеріалам зібраним польськими дослідниками, в тому числі піонером теренового народознавства Зоріаном Доленго-Ходаковським, який у розвідці «Про слов'янство...» повідомляв, що збирав пісні над Дніпром, Богом, Бугом, Сяном і горішньою Вислою¹⁵. Фрагменти пісень зі згадками про тура, записані у 1817 році «під Берестям»¹⁶ та в Райську під Більськом¹⁷, які були надруковані у проекті наукової подорожі¹⁸, можна вважати першими публікаціями українського фольклору підляського/берестейського Побужжя (також і Надсяння – пісні з Перемиш-

кої землі)¹⁹. Під час своєї мандрівки Ходаковський цікавився також матеріальними пам'ятками історії та їхніми назвами; між іншим, згадує окоп «Кагановий брід» поміж Берестям та Білою-Підляською, вважаючи, що це слід розташування укріпленого табору київського князя (кагана) Володимира Великого, під час його походу на ятвягів²⁰. Шукач дохристиянської слов'янської старовини звернув також увагу на те, що під Берестям, так само як на Поділлі, Волині і над Сяном, збереглися пісні про Ладу²¹.

Черговим дослідником українського фольклору на Побужжі був варшав'янин Казимир Владислав Вуйціцький, який у розповіді про свої народознавчі мандрівки у

1825 та 1826 роках²² не лише звернув увагу на різницю, в тому числі й мовну, між проживаючими тут *мазурами* та *русинами*, тобто етнографічно польськими та українськими селянами²³, але й навів слова двох весільних пісень «русько-підляським діалектом» – щоб показати їхню мовну відмінність від пісень польських селян-краков'яків²⁴. Відсутність в публікаціях Вуйціцького глибшої філологічної рефлексії над мовою русинів Підляшшя, яку він позиціонував дуже загально, як один із «діалектів» «розгалуженої мови слов'ян», не знецінює його праці в ролі збирача фольклору, у 1836 році оприлюдненого у двотомному збірнику пісень²⁵. Дещо раніше опис «підляської

лоруссовъ отъ Малоруссовъ, тѣмъ болѣе, что по обоимъ берегамъ живутъ такъ называемые Черноруссы или Пинчуки, составляющие нѣкоимъ образомъ переходъ отъ Хохловъ къ Белошапникамъ, и, если я означилъ для Шафарика иначе границу нашу тутъ, то это въ слѣдствіе рассказовъ самихъ Бѣлоруссовъ, сирѣчь ополячившихся. (Сообщ. В. И. Срезневскимъ, за что и приношу ему мою благодарность)», – *Отъ Редактора*, – «Живая старина». Периодическое издание Отдѣленія этнографіи Императорскаго русскаго географическаго общества, С.-Петербургъ, выпускъ IV, 1891, с. 166, примітка 2.

¹⁵ «Ogólnie mówiąc o tych śpiewach obrzędowych, nieco zbieranych nad Nieprem, Bohem, Buhem, Sonem i Górną Wisłą, wszędy tchną miłą prostotą, smętnością pełną przenośni i obrazów starożytnych». – ZDC [Zorian Dołęga Chodakowski], *O Sławiańszczyźnie przed Chrześcijaństwem*, – „Ćwiczenia Naukowe”. Oddział Literatury, 1818, T. 2, Warszawa, с. 16.

¹⁶ «Подъ Брестомъ (Литовскимъ) Не угаинайся, буковий мосте, Черезъ тебѣ идуть туры и елени, На тыхъ еленяхъ высокій теремъ, А въ тымъ тереме красная панна и т.д.»

¹⁷ Въ Ятвези Бѣльской землѣ въ Райскѣ Унадився гнѣдый туръ въ рокильникъ, Наважилося два ловчики на его. Неважтєся два ловчики на мене,

Ещежъ бо я вамъ жадное шкоды не зробивъ Скупавшись, странувшись въ лѣсъ пошовъ и т. д.» Курйозне названня Більської землі Ятвезю це наслідок панівного в польській історіографії цієї доби переконання, що в минулому весь простір історичного Підляського воєводства заселений був ятвягами (дивись: З. Д. Ходаковски, *Разыскания...*, с. 57, 73). Пам'яткою присутності турів у околиці Більська є зображення цього вимерлого лісового жителя у гербі міста.

¹⁸ З. Д. Ходаковскій, *Проектъ ученаго путешествія по Россіи, для объясненія древней славянской исторіи*, – «Сынъ отечества». Историческій, политическій і литературный журналъ, издаваемый Николаемъ Гречемъ, Санктпетербургъ, 1820, № XXXIX, с. 243-244.

¹⁹ Чергова публікація пісень записаних Ходаковським, в тому числі на Побужжі: *Несколько народныхъ пѣсень, извѣстныхъ за Днѣпромъ и въ Галициі (Изъ собранныхъ покойнымъ Ходаковскимъ)*, – «Вѣстникъ Европы», Москва, 1829, № 6, с. 244-250). Окреме видання записаних Ходаковським українських пісень, яких у його спадщині було найбільше, з'явилося щойно півтора століття після смерті збирача: *Українські народні пісні в записах Зоріана Доленги-Ходаковського (з Галичини, Волині, Поділля, Придніпрянщини і Полісся)*, Київ 1974, с. 780.

²⁰ «Я в 1817 году был на левой стороне Буга, недалеко Брестъ Литовского, на военном окопе приближенном к броду, который издавна именуют Kah-

anowy Brod. Он находится под селом Малашевичами и напоминает киевского кагана укрепленный стан в его походе на ятвягов» – Зориан Доленга Ходаковски, *Разыскания касательно русской истории*, [w:] Zorian Dołęga Chodakowski, *O Sławiańszczyźnie przed chrześcijaństwem oraz inne pisma i listy*, Warszawa 1967, с. 56 (публікація з рукопису; також згадка про цей топонім у листуванні – с. 257); первісна друкована версія: «Вѣстникъ Европы», Москва, Часть CVII, 1819, № 20, с. 296). Ця інформація вказує, що пісні з загальною локацією «Під Берестям», «Під Берестям на Бузі», яких чимало у збірнику з 1974 р., були записувані також на лівому березі Бугу, на терені сьогоденного Білянського повіту (можливо, що й Лосицького).

²¹ «Въ Подольской землѣ около Межибожья, и подъ Брестъемъ (на Бугѣ) сохраняется еще во время Пасхи игра съ пѣсню, гдѣ Царевнѣ Ладѣ представляются троекратно прихожіе бояре для испрошенія невѣсты. Сія обожаемая владычица потому и называлася Великая Лада. На Волини подъ Владимиромъ, и въ окрестностяхъ рѣки Соны [Сяну – Ю.Г.], величаютъ сіе божество во всѣхъ почти свадебныхъ пѣсняхъ, такъ что у поселянъ тамошнихъ ладовать, ладновать, значить именно: воспѣвашъ на свадьбѣ» – З. Д. Ходаковскій, *Проектъ...*, № XXVI, с. 118.

²² Woycicki K. W., *Podróż w Podlasie. Wyimek z dziennika podróży z roku 1825. i 1826.*, – „Dziennik Warszawski”. Nr 34. Miesiąc Marzec 1828, s. 234-275 (сучасний переклад фрагментів у: *Ruś podla-*

*ska. Podlasie w opisach romantyków. Wyboru dokonał i opracował Jerzy Hawryluk, Bielsk Podlaski 1995, с. 33-38). Тереном досліджень було лівобережжя Бугу, охопленого тоді адміністративними межами Підляського воєводства, яке у складі Польського (Конгресового) Королівства існувало у 1815-1837 рр. – точна інформація про адміністративні одиниці, існуючі на лівобережжі Бугу: Ćwik Władysław, Reder Jerzy, *Lubelszczyna: dzieje rozwoju terytorialnego, podziałów administracyjnych i ustroju władz*, Lublin 1977.*

²³ «Województwo to oprócz obywateli i szlachty drobnej, albo zagonowej, jak nazywają, składa się z osad Mazurów i Rusinów wyznania greko-unickiego, różnych pomiędzy sobą charakterem, ubiorem, zwyczajami, obyczajami i dialektem. Odwieczna nienawiść tych pokoleń pomiędzy sobą dotąd daje się spostrzegać. Mazur bowiem ma w przysłowiu: że uparty jak Rusin. Rusin zawsze filuta nazywa mądrym Mazurem lub ślepym Mazurem i utrzymuje, że Mazur, jak szczenię po urodzeniu, do dziewięciu dni nie widzi». – Ibidem, s. 240-243.

²⁴ Ibidem, s. 257-258: «...chcąc dać poznać choć w części i różnicę krakowskiego od rusko-podlaskiego dialektu, przytaczam kilka pieśni gminnych nie zastanawiając się nad nimi filologicznie; sądzę iż samo ich przejrzenie będzie dostatecznym do poznania wielkiej różnicy pomiędzy tymi dwoma dialektami, które pochodzą z obszernie rozgałęzionego języka Słowian».

²⁵ *Pieśni ludu Biało-Chrobatów, Mazurów i Rusi z nad Bugu z dołączeniem odpowiednich pieśni*

руси», тобто підляських русинів, переписаний з праці надіслані Вуйціцьким на народознавчий конкурс, організований у 1827 р. Варшавським товариством приятелів наук, помістив у своїй книжці Лукаш Голембіовський²⁶. Завдяки цій, по суті крадіжці, матеріал з Підляшшя був використаний у публікації, яку сучасний етнограф Роман Кирчів охарактеризував як «перший відомий найповніший опис українського весілля з обрядовими піснями» та «одне з найдавніших видань українською народною мовою на західноукраїнських землях»²⁷. Звісно, йдеться про завершену на початку 1835 року монографію «Руське весілля» Йосифа Лозинського²⁸, який у передмові зазначав, що у своєму творі використав не лише знання обрядів отримане через «допитоване по селах тих людей, котрі часто на весіллях бивали і весільні уряди пістовали» (у деяких випадках сам був «некоторих обрядів... наочним свідком»), але також «Pieśni polskie i ruskie ludu galicyjskiego» Вацлава з Олеська (Львів 1833) та саме «Lud polski...» Голембіовського²⁹. Записані з намаганням зберегти мову оригіналу, що для варшав'янина

мусило бути нелегким, звідти й багато помилок³⁰, українські весільні співи є найціннішою частиною такої збірника виданого самим Вуйціцьким³¹. Читаються вони як суцільний літературний твір – відшліфований багатьма поколіннями сільських талантів сценарій народної опери, у якій учасники дійства з селянської, інколи дуже вбогої, хати переносяться у панські хори, де підлоги із зеленого мармуру та наповнені дарами оковані золотом скрині, а дієві особи це князь з княгинею і боярами – у сап'янових чобітках; тут столи тисові, коровай дружок крає золотим ножом, коса «княгині» не лише під віночком, але й заплетена шовком та прикрушена золотом; всьому тому дійству Божа допомога та благодать, отже линуть сюди й ангели з неба, присутня й Матір Божа.

Завдяки авторським приміткам знаємо, що «руські поселення Підляшшя» Вуйціцький став відвідувати у 1824 році, а весь збірник пісень був готовий вже у 1828 році³². Отже, виник він паралельно до вже згаданого, складеного потомком козацького старшинського роду, Михайлом Максимовичем (згодом першим

ректором Університету Святого Володимира у Києві), збірника «Малоросійські пѣсни»³³, якого епохальну роль пізніші історики та народознавці підкреслювали, називаючи «маніфестом українського народництва» (Михайло Грушевський³⁴), «літературним маніфестом, повним ентузіазму для української народної поезії»³⁵, чи «маніфестом української фольклористики» (Роман Кирчів³⁶). Неабиякого значення публікації додавала обширна передмова, у якій Максимович не лише виклав думки про характер і вагу української народної поезії, але й основні принципи застосованого в ній правопису, який згодом отримав найменування максимовичівки³⁷. Зібрані в цій та наступних збірках пісні мали вирішальний вплив на формування національних орієнтирів у підданих русифікаційному тискові молодих «малоросіян», в тому числі й таких видатних постатей, як Пантелеймон Куліш та Микола Костомаров – за словами першого з них, читаючи ці збірники, в один день стали вони «малоросійськими народниками», отже людьми орієнтованими на український «простий» народ³⁸ (про свої враження від зміс-

ruskich, serbskich, czeskich i słowiańskich. Zebrane przez Kazimierza Władysława Wojcieckiego. Ozdobione rycinami i muzyką, t. 1-2, Warszawa 1836; в 1-му томі літографія «Postolnik z ruskich osad Podlasia». Сучасний передрук частини пісень у: *Ruś podlaska...*, с. 77-83.

²⁶ [Wojcicki K. W.] *Lud podlaski, [w:] Lud polski. Jego zwyczaje, zabobony. Przez Łukasza Gołębiewskiego*, Warszawa 1830, s. 86-110. Дивись також: Wojciechowski Ryszard, *Postowie, [w:] Wojcicki K. W., Pieśni ludu... Wydanie fototypiczne pierwodruku z 1836 r.*, Wrocław 1976, s., XI. Під своїм іменем Вуйціцький надрукував варіант цієї праці у збірнику «Домашні нариси»: *Ruś podlaska, [w:] Zarzys domowe. Napisał Kazimierz Wład. Wojcicki*, t. III, Warszawa 1842, с. 263-353 (сучасний передрук у: *Ruś podlaska...*, с. 41-75).

²⁷ Лозинський Й. І., *Українське весілля*. Опрац. тексту, упоряд. і вступ. ст. П. Ф. Кирчіва, Київ 1992, с. 5.

²⁸ *Русское веселье через І. Лозинського*. 1834 [рукопис кирилицею, поданий до цензури], –

Наукова бібліотека Львівського національного університету ім. Івана Франка. Відділ рукописних, стародрукованих та рідкісних книг ім. Федора Максименка, № 724 II, *Передмова* (без нумерації сторінок, аркуш 2-2v). Друком твір вийшов у латинській графіці, пертий на польське абеткало: *Ruskoje wesiele opysanoje czerez J. Łozińskoho*. W Peremyszy, 1835.

²⁹ В тексті близько 20-ти відкликань до весільного обряду «на Подлясю».

³⁰ Ілюстрацією цієї проблеми є хоч би жартівлива декламація, з заміткою, що «Ruś podlaska, której dialekt wiernie zachowujemy» висміювала нею підготовку дівчат до весілля, – Wojcicki K. W., *Pieśni...*, т. 2, с. 280.

³¹ Wojcicki K. W., *Pieśni...*, т. 2, розділ *Pieśni weselne ruskie*, с. 117-159: цикл пісень від «W czasie złubin» до «Na drugi dzień po ślubie»; окремо подані пісні весільного характеру у розділах: «Pieśni miłosne» («Z okolic miasta Biały, z osad rusko-podlaskich», с. 187; та «Z tychże osad, z okolic miasta Łosic», с. 188), «Gadki ludu» («Za-

prosiny, z osad ruskich Podlasia, z okolic miasta Biały i Międzyrzec», с. 280) та в додатках («Dumki ruskie z województwa podlaskiego», с. 342-345: 3 пісні, однак друга «думка» про насильницьке взяття сироти у рекрути, а третя про вибранців – селян з королівських маєтків, які у XVI-XVIII ст. служили у піхоті). Кілька окремих пісень з циклів календарної обрядовості «z ruskich osad z nad Bugu/z osad Rusi podlaskiej» розкинутих по розділах I-го тому: купальського (с. 201-202), жнивного (с. 209: перепілка; с. 271-272: обжинки), різдвяного (с. 215-216; с. 260: з описом водіння кози).

³² Wojcicki K. W., *Pieśni...*, т. I, s. 9, 204.

³³ *Малоросійські пѣсни*, изданы М. Максимовичемъ, Москва 1827, сс. XXXVI, 233. Згодом вийшли ще: *Українські народні пѣсни* (Москва 1834) та *Сборникъ украинскихъ пѣсень* (Київ 1849).

³⁴ Грушевський М., «Малоросійські пѣсни» Максимовича і століття української наукової праці, – «Україна». Науковий двомісячник українознавства, Київ, 1927, кн. 6, с. 2.

³⁵ Семчишин Мирослав, *Тисяча років української культури (Історичний огляд культурного процесу)*. Наукове Товариство ім. Шевченка. Бібліотека Українознавства, т. 52, Нью Йорк, 1985, с. 215.

³⁶ Заголовок присвяченого Михайлові Максимовичеві розділу монографії: Кирчів Р., *Історія української фольклористики*, т. I: *Преромантична і романтична фольклористика*, Львів 2017, с. 141-178.

³⁷ Максимовичівка – перший науково опрацьований правопис української мови, пертий на етимологічному принципі, у т.зв. Великій Україні (в межах Російської імперії) поширення не набув, хоч довгий час користувалися ним українці у півдні Галичини; згодом літеру «ѣ», запропоновану Максимовичем для нескладового голосного, середнього між «в» і «у» (для прикладу «уже ѣ нас на Українѣ научились»), присвоїли для своєї абетки білоруські будителі. Дивись: *Українська мова. Енциклопедія...*, с. 328 (автор статті: Г. П. Півторак).

Микола Костомаров

Пантелеймон Куліш

ту збірника писав також Костомаров – у «Автобіографії», диктованій у 1875 р.)³⁹.

Слідів схожого впливу збірника Вуйцицького на сучасних йому едукованих уродженців надбужанського терену, на якому записані були пісні «підляської русі», по суті немає, все ж у 1980-х роках ці записи викликали чимале зацікавлення молодих українців Північного Підляшшя⁴⁰. Так само, як і народознав-

чі публікації більщанина Юзефа Ярошевича, присвячені Більсько-му повітові⁴¹. Як колишній викладач «Волинських Атен» (польського ліцею у Кременці, що існував у 1805-1831 рр.), Ярошевич стверджував схожість мови місцевих русинів з «волинською мовою»⁴², наводив ще й слова пісень побутуючих у Кліщелівській парафії, що також давало можливість зробити висновок про мову їхніх співаків.

Згадки про мову й побут мешканців Побужжя бачимо в описах Біловезької пущі, складених наприкінці 1820-х років німцем Юліусом фон ден Брінкеном та поляком Феліксом Яроцьким. Перший з них, спеціаліст від лісового господарства у Конгресовому королівстві, не дуже був зорієнтований у етномовних нюансах, адже змальовуючи мешканців пущанських сіл, переконував, що це «народ, якого навіть на-

³⁸ «Николаша (Костомаров), какъ мы всѣ, питомцы общерусскихъ школъ, въ началѣ пренебрегалъ хохлатчиною и думалъ на языкѣ Пушкина. Но съ обоими нами, на двухъ отдаленныхъ точкахъ Малороссіи, произошелъ замѣчательный случай. Ему въ Харьковѣ попалъ въ руки сборникъ украинскихъ пѣсень Максимовича, 1827 г., а я въ Новгородѣ-Сѣверскомъ также случайно сдѣлался обладателемъ украинскихъ думъ и пѣсень того же Максимовича, 1834 г. Мы оба въ одинъ день изъ великорусскихъ народниковъ сдѣлались народниками малорусскими» – Кулишъ П., *Воспоминанія о Николае Ивановиче Костомаровѣ*, – «Новь». Общественный иллюстрированный двухнедѣльный

вѣстникъ, Москва – Санктъ-Петербургъ, 1885, № 13, с. 63. Цитата за: Шенрокъ В., П. А. Кулишъ, *Біографическій очеркъ*, – «Кіевская старина». Ежемѣсячный историческій журналъ, Київ, т. LXXII, 1901, февраль, с. 169-170. Ширше про подію, яка сталася під час навчання в російськомовній гімназії у Новгороді-Сіверському (її випускником був також Максимович), Куліш описав у своїй автобіографії: «стала книжка ся... первою над усіма іншими. Заховавсь надовго Гете з Шіллером; забули вони й про Гоголя, і про самого Квітку з його «Марусею», що не раз над нею плакали. Приніс Куліш книжку в гімназію – і всі товариші заслунались, як почав їм читати про Сомка Мушкетера, про Ко-

новченка, про Озівських братів, про Хмельницького й Барабаша. Поти носив і читав кожному, що почали вже від його втікати й його декламацію передражнювати. Тоді він узявсь та й вивчив напам'ять усю книжку, щоб ніколи з нею не розлучатись». – Куліш П., *Повість про Український народ. Моє життя (Жизнь Куліша). Хутірська філософія і віддалена од світу поезія*, Київ 2005, с. 107.

³⁹ «Первый разъ въ жизни добылъ я малорусскія пѣсни изданія Максимовича 1827 года... Меня поразила и увлекла неподдѣльная прелесть малорусской народной поэзіи; я никакъ и не подозревалъ, чтобы такое изящество, такая глубина и свѣжесть чувства были въ произведеніяхъ народа, столь-

ко близкаго ко мнѣ и о которомъ я, какъ увидѣлъ, ничего не зналъ. Малорусскія пѣсни до того охватили все мое чувство и воображеніе, что въ какой нибудь мѣсяць я уже зналъ наизусть сборникъ Максимовича, потомъ принялся за другой сборникъ его же...». – *Литературное наслѣдіе Н. И. Костомарова*, С.-Петербургъ 1890, с. 29.

⁴⁰ Юрій Гаврилюк, *До 150-річчя першої збірки підляських пісень*, – «Наше слово», 1986, № 38, с. 4. Потрапивши у виданий в Більську Союзом українців Підляшшя збірник «Ruś podlaska» (1995 р.), матеріал зібраний Вуйцицьким привернув увагу дослідників народної культури в Україні – дивись: Ковальчук Лілія Анатоліївна, *Поети-*

ція не визначена і який займає середину між росіянами і поляками; це видно перш за все з його мови, грубої суміші [*mélange grossier*] цих двох слов'янських мов, і з його релігії, відомої під назвою греко-уніатського обряду»⁴³. Краще свою компетентність показав Ф. Яроцький, професор зоології у Варшавському університеті, який стверджував, що пущанські стрільці та осочники, з якими він зустрічався під час полювання на зубрів (для наукових потреб), «розмовляють малоруською мовою, як на Волині»⁴⁴. Свої враження з Біловезької пущі опублікував також уродженець Білорусі Павло Шпілевський, який на початку 1850-х років працював викладачем літератури у Варшавському повітовому духовному училищі (школі), отже, приходилося йому не один раз мандрувати диліжансом

поміж Варшавою та рідним селом під Бобруйськом – через Білу-Підляську та Берестя і Кобринь. Перебуваючи у полоні популярних тоді у польській історіографії та літературі конфабуляцій про заселення Побужжя ятвягами, Шпілевський вирішив, що сучасні мешканці пущі це «плем'я, ні то литовське, ні то руське», та що і його мова то якась суміш «давньолитовської» з відомими йому варіантами української⁴⁵. Віднесення до середньовічної історії бачимо також у його міркуваннях про «польських уніатів», тобто вірян Холмської греко-уніатської єпархії, яка перебувала в межах Польського (Конгресового) Королівства⁴⁶.

Приписування мешканців Побужжя до відомих з літописів народів і племен, яке бачимо в описі Шпілевського, було у середині

XIX ст. досить популярним у єдиному більш-менш освіченому прошаркові тутешніх мешканців – духовенстві. Показує це статистичне дослідження, яке у 1857-1858 рр. було проведене з ініціативи одного із засновників Російського географічного товариства, Петра Кеппена (до речі, також німця за походженням, але уродженця Харкова та випускника місцевого університету)⁴⁷. Згідно з його результатами, на Побужжі мали мешкати не лише православні «ятвяги» (у всіх повітах), але й «бужани» (у Берестейському і Кобринському пов.)⁴⁸. Коли однак не звертати уваги на ці та інші недоречності (зокрема, десятки тисяч «великоросіян» в окремих повітах⁴⁹), можна сказати, що місцеве духовенство відносно добре розрізняло ареали проживання україно-білорусомовного населення, адже

ка весільного фольклору Західного Полісся (регіональна специфіка). Дисертація на здобуття наукового ступеня кандидата філологічних наук. На правах рукопису, Луцьк 2017. Авторка підкреслює, що «дослідник подав стислий, але доволі презентативний образок західнополіського весілля з Підляшшя» (с. 22).

⁴¹ Jaroszewicz J., *Materiały do statystyki i etnografii guberni grodzieńskiej: Powiat bielski, – „Athenaeum”, Wilno, 1848, z. 6., s. 174-182 (розділ Plemie ruskie); Idem, Wiadomość o Kupalnicach na Podlasiu; Soboty pominalne, – «Ondyna Druskienickich Źródła», Гродно, 1846, zeszyt I, s. 7-23. У 1851 році, присвячене русинам («підляський русі») російськомовне резюме публікацій Вуйцицького і Ярошевича зробив один із учнів Шляхетського інституту у Варшаві: Каменський Адольф, О Подлясской Руси, [в:] Опыты въ русской словесности воспитанниковъ Варшавскаго учебнаго округа, на печатанные по распоряженію г. министра народного просвѣщенія, С.-Петербургъ 1851, с. 35-51.*

⁴² «Mowa ich trzyma środek między mową polesian pińskich i brześcian, nie ma jednak akcentu wołyńskiego, który się u tamtych przebiega. (...) Wyjąwszy może niektóre różnice, zresztą prozodia tutejszej mowy ruskiej niewiele się różni od prozodii mowy wołyńskiej». – Jaroszewicz J., *Materiały...*, s. 174-175,

176. Судячи з фонетики двох пісень, наведених в цій статті як «próbka ich narzecza», Ярошевича характеристика відноситься до говірок сіл найближчих до Більська, які в минулому входили до складу економічного Більського староства.

⁴³ *Mémoire Descriptif sur la Forêt Impériale de Białowieża, en Lithuanie. Rédigé par Le Baron de Brincken, Varsovie 1828, s. 11 (розділ Villages forestiers et leurs habitants).*

⁴⁴ O Puszczy Białowieskiej i o celniejszych w niej zwierzętach, czyli zdanie sprawy z polowania odbytego w dniach 15 i 16 lutego b.r. na dwa zubry, [w:] Feliks Paweł Jarocki, *Pisma rozmaite wierszem i prozą*, t. II, Warszawa 1830, s. 247. Лісова служба Біловезької пущі була в основному рекрутована з осель, які розташовувалися на її південній окраїні, звідти й її україномовність. Білорус Павел Шпілевський, який проїжджав через Біловезьку пущу у 1853 р., писав: «Жители пущи большею частью казенные крестьяне и составляют какое-то отдельное племя, не то литовское, не то русское; языкъ ихъ – смесь древне-литовскаго съ русскимъ, малоросійскимъ и полесскимъ; одежда – полесская». – *Путешествіе по Полъсью и Бѣлорусскому краю* П. М. Шпилевскаго, С.-Петербургъ 1858, с. 29.

⁴⁵ «Въ этихъ-то лѣсахъ по преимуществу жило нѣкогда извѣстное литовское племя ятвяги, одѣвавшіеся въ

медвѣжьи шкуры... Тутъ были капища и божницы ятвяговъ, гдѣ совершались жертвоприношенія криве-кривейтами, державшими народъ въ грубомъ невѣжествѣ. (...) Жители пущи большею частью казенные крестьяне и составляютъ какое-то отдельное племя, не то литовское, не то русское; языкъ смѣсь древне-литовскаго съ русскимъ, малоросійскимъ и полѣскимъ; одежда – полѣсская». – Шпилевскій П. М., *Путешествіе по Полъсью и Бѣлорусскому краю*, – «Современникъ». Литературный журналъ, Санктпетербургъ, 1853, № VII. Июль. Отдѣлъ II, с. 2, 5. Шпілевський у примітці називає публікацію: Miniszewski Józef Aleksander, *Jadźwingowie. Powieść historyczna*, t. 1-2, Warszawa 1845.

⁴⁶ «До сихъ поръ, начиная съ Бялой и дальше, вокругъ Залѣсья, Хелма, Яблочкина и до самого Бреста, польскіе уніаты говорятъ языкомъ запално-русскимъ, именно полѣскимъ, точно так же, какъ жители Пинскаго уѣзда Минской губерніи. Даже самые обычаи, преданія, повѣрья и костюмъ чисто полѣскія. Выходя изъ церкви [Пречистенскаго собору в Білій], я встрѣтилъ на площади трехъ греко-уніатскихъ прихожанъ и изумился рѣчи ихъ не польской, а западно-русской, а что особенно – чертамъ лица, вполне отдѣляющимъ ихъ отъ польской фізіономіи. Прихожане Бяльской церкви – остат-

ки древняго, осѣдлаго занадно-русскаго, или галицкаго народа, хорватскаго племени, разселившагося въ нынѣшнихъ городахъ: Замостыи, Красновѣ, Хелмѣ, Ленчнѣ, Сѣдльцахъ, Межерѣчи и вообще Подлясьи...» – Шпилевскій П. М., *Путешествіе...*, № VI. Июль. Отдѣлъ II, № 6, с. 85.

⁴⁷ Це був перепис, який проводився не безпосередньо на місцях, а у формі анкет, які заповнювало парафіяльне духовенство, відповідаючи на запитання про число мешканців на території парафії та їхнє віросповідання і етнічну приналежність, отже, «какого племени прихожане (великоруси, белоруси, мордва и пр.)» – Терешкович П.В., *Население Беларуси на рубеже 1850-1860 годов. Этнические, социальные, конфессиональные и региональные параметры*, – «Вестник Полоцкого государственного университета». Серия А: Гуманитарные науки, Полоцк, 2006, № 1, с. 11.

⁴⁸ Лебединъ Михаилъ (Состоящій при Центральномъ статистическомъ комитетѣ), *О раселеніи племен Западнаго края Россійской имперіи*, – «Записки Императорскаго Русскаго географическаго общества», кн. 3, Санктпетербург 1861, s. 153.

⁴⁹ У Більському повіті в числі православних мало б бути 35 382 великоросіяни, 4 179 малоросіян, 3 741 ятвягів і 625 поляків; крім них нараховано ще 44 453 римокатоликів – всі поляки.

терен, на якому декларувалась значна кількість «малоросіян», співпадає з територією, на якій мовознавці ствердили побутування української мови⁵⁰.

Костомаров даних цієї анкети, звісно, не міг знати, але завершуючи у 1855-1856 роках монографію про Хмельницького, проживав у Петербурзі, де знаходилася штаб-квартира заснованого у 1845 році Російського географічного товариства⁵¹ (РГО), куди надходили також матеріали етнографічного характеру, в тому числі з Побужжя, здебільшого виготовлені священиками. Одним із таких принагідних фольклористів був відомий церковний діяч першої половини XIX ст., о. Антоній Сосновський з Кліщель – за свідченням його біографа, Павла Бобровського, вже у 1847 р. передав він збірку народних пісень та

оповідань⁵². Можна гадати, що був це відгук на інструкцію для збирання етнографічного матеріалу, яку РГО саме цього року надрукувало семитисячним тиражем та розіслало по всій Російській імперії⁵³. На жаль, матеріал надісланий о. Сосновським не потрапив до видавничого товариства етнографічних збірників, немає про нього згадки також у описі архіву РГО, який фіксує 11 рукописів з терену Гродненської губ., в тому числі 6, які мають пряме відношення до сіл і містечок українського Побужжя (Більський та Кобринський повіти)⁵⁴. Краща доля зустріла анонімний рукопис⁵⁵, у якому чимало уваги присвячується «дзекаючій» говірці околиці містечка Заблудів (у записі автора статті – «Заблудуовье», тобто Заблудуов'є), що її носії мали за своїх південних сусідів «декалів-коро-

лівців»⁵⁶, отже розмовляючих архаїчною українською говіркою мешканців сіл, які у XVI-XVIII ст. належали до Більського і Нарв'янського староств та Більського лісництва (Давидовичі-Стрільці)⁵⁷.

Більше уваги цьому варіантові української мови присвятив полковник російської армії Павло Бобровський, укладач цього тому серійного видавництва географічних і статистичних матеріалів, який був присвячений Гродненській губернії⁵⁸. У розділі «Народонаселення по племенамъ: русскіе, поляки, евреи, литовцы и пр.» (підрозділ «Малороссийское нарѣчіе»⁵⁹) помістив він «образчики Королевского подрѣчія»: це кілька різного характеру пісень, в тому числі записаних у с. Журобичі й Чижі, але також «образчикъ разговорнаго языка» – діалог селян про сина одного з них, що, як

⁵⁰ Більський, Берестейський, Кобринський та Пружанський пов., в інших повітах малоросіян відсутні або в мінімальній кількості. Дивись також: Гаврилюк Ю., Підсумки перепису населення 1921 року в Більському повіті на тлі попередніх статистичних та лінгвістичних досліджень, – «Український альманах 2022», Варшава 2022, с. 83-85.

⁵¹ Тодішня назва Імператорское Русское географическое общество.

⁵² «Собранныя имъ народныя пѣсни и рассказы мѣстныхъ крестьянъ представлены были черезъ губернатора въ императорское русское географическое общество 15 ноября 1847 года... протоіерею Бобровскому объявлена благодарность отъ географического общества», – Бобровський П. О., Антоній Юрьевич Сосновський, старший соборный протоіерей (Одинъ изъ триумвировъ Брестскаго капитула, род. 1774 г., – ум. 1852), – «Литовскія епаріальныя вѣдомости», Вільно, 1890, № 10, с. 76. Також Ярошевич у своїх етнографічних статтях зазначає, що користувався інформацією, отриманою від кліщельського пароха.

⁵³ «...печатная программа, которою всѣ желающіе трудятся на пользу этнографіи приглашались доставлять мѣстныя описанія по извѣстному плану. Планъ этотъ, изложенный довольно подробно, обнималъ слѣдующіе предметы: наружность жителей; отличительныя особенности ихъ нарѣчія; до-

машній бытъ (жилища, домашняя утварь, одежду, пищу, обычаи и обряды, сопровождающіе разные эпохи и случаи жизни, народную медицину, любимыя занятія, народное увеселеніе: какъ-то: пѣсни, пляски, музыку; расчетъ денежныхъ средствъ жителей); юридическіе обычаи; умственные и нравственные способности и образованіе; наконецъ – мѣстныя народныя преданія и памятники. Болѣе семи тысячъ экземпляровъ этой программы были разосланы во всѣ Губерніи, чрезъ разныя вѣдомства, въ видѣ инструкции для желающихъ доставлять въ Общество этнографическіе матеріалы». – «Этнографическій сборникъ, издаваемый Императорскимъ Русскимъ географическимъ обществомъ». Выпускъ I, Санктпетербургъ 1853, с. VI.

⁵⁴ Зеленинъ Д. К., Описание рукописей Ученого архива Императорскаго Русскаго географическаго общества. Вып. 1. Петроградъ 1914, с. 435-466. Всі рукописи були обговорені, м.ін. з цитуванням наведених у них зразків мови та заголовків українських пісень. Один з творів, а саме «Мѣстное этнографическое описание Бѣльскаго уѣзда», складений у 1857 р. Келестином Бреном, настоятелем церкви Св. Арх. Михайла у Старому Корнині (зараз Гайнівський повіт), був недавно опублікований у журналі «Бельскі гостинѣцъ». Крязнау-ча-культурні збірник, № 1 (55) 2017, с. 13-51.

⁵⁵ Замѣтки о западной части Гродненской губерніи, [в:] Этнографическій сборникъ..., вып. III, 1858, с. 47-114.

⁵⁶ «На югѣ разсматриваемый языкъ примыкаетъ къ особенному оттѣнку русскаго языка, который у здѣшнихъ жителей называется «королюскимъ». Онъ употребляется въ окрестностяхъ мѣст. Нарва, простирается подъ Бѣльскъ и между прочими особенностями отличается отъ разсматриваемого языка тѣмъ, что въ немъ нѣтъ вставочной з послѣд. Такимъ образомъ не говорятъ нуойдѣзъ, поѣдѣзъ, будѣзъ, но нуойдѣ, поѣдѣ, будѣ и проч. Оттого сосѣди и прозываютъ одни другихъ въ насмѣшку дѣ-калами и дѣѣкалами. – Ibidem, с. 104-105.

⁵⁷ Йдеться про т.зв. королівщини, тобто негородові староства (майнові комплекси), що залишалися у власності королівського домену, звідси їхні мешканці – королівці. Названі староства та Більське лісництво, яке також було королівщиною, охоплювали міста Більськ і Нарва та близько ста сіл, в тому числі дев'ять на північному березі р. Нарви. – Laszuk Anna, *Zaścianki i królewszczyny. Struktura własności ziemskiej w województwie podlaskim w drugiej połowie XVII wieku*, Warszawa 1998, с. 116-117, карта. Мешканці цього терену розмовляють відносно однотипною українською говіркою з численними архаїзмами (окраїнна говірка «королівського» типу по-

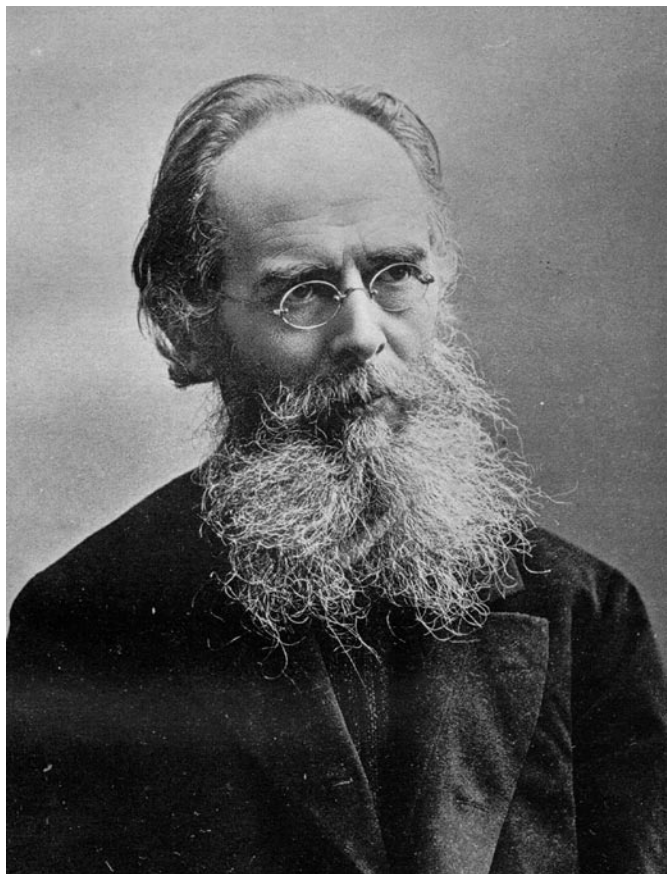
буває також далі на південь, захоплюючи околицю Ботків і Сім'ятичів, а за Бугом Білої-Підляської і Ломазів. – *Mara dawnych gwar ruskich między Sanem i Narwią* [в:] Kuraszkiewicz Władysław, *Ruthenica. Studia z historycznej i współczesnej dialektologii wschodniosłowiańskiej*, Warszawa 1985, заłącznik 4.

⁵⁸ *Матеріали для географію и статистику Россіи, собраныя офицерами Генеральнаго штаба, т. V: Гродненская губернія*. Составилъ членъ Императорскаго Русскаго географическаго общества Генеральнаго штаба подполковникъ П. Бобровскій, чл. 1-2 (+ Приложенія), Санктпетербургъ 1863.

⁵⁹ *Гродненская губернія...*, ч. I, с. 628-649.

⁶⁰ *Гродненская губернія...*, ч. I, с. 644-647.

⁶¹ «...проводя линію по р. Нарвѣ на Пружаны, Селець и далѣ по р. Яселдѣ до границы Гродненской губерніи, мы раздѣлимъ губернію на двѣ, почти равныя части: въ сѣверной, т. е. въ уѣздахъ: Слонимскомъ, Волковискомъ и частяхъ Бѣлостокаго, Сокольскаго и Гродненскаго живуть Чернооруссы, говорящіе, съ небольшими измѣненіями, Бѣлорусскимъ нарѣчіемъ, а въ южной – въ уѣздахъ: Пружанскомъ, Кобринскомъ, Брестскомъ и Бѣльскомъ обитають потомки Древлянъ и Бужанъ, говорящіе Малороссійскимъ языкомъ, въ нарѣчіяхъ Пинскомъ и Волинскомъ». – с. 622-623.

Олександр Потебня

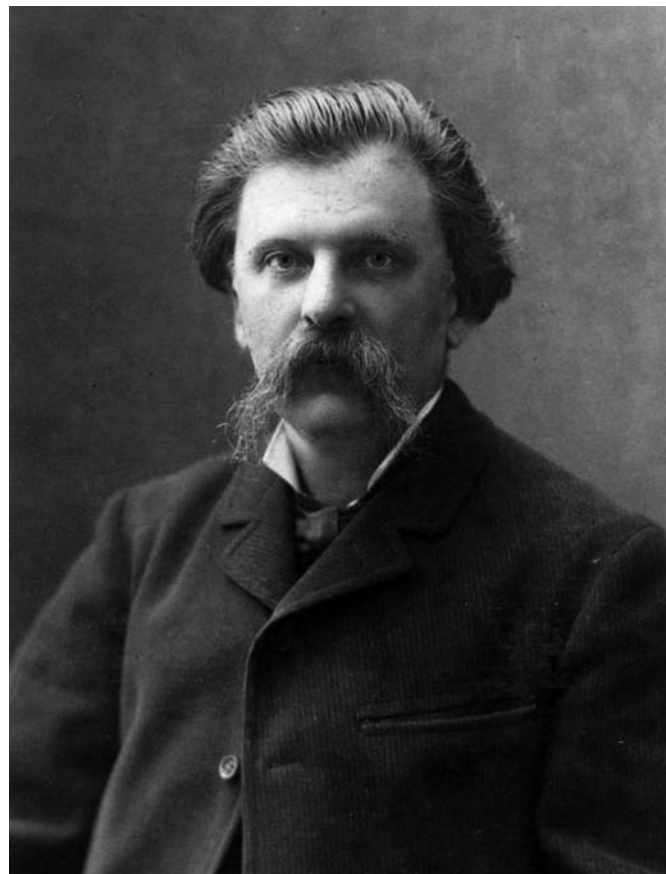
«москаль», тобто солдат імператорської російської армії, брав участь у Кримській війні⁶⁰. У підрозділі «Малоросійське нарѣччє» наведені різного роду зразки мови з інших повітів україномовного Побужжя (Берестейського, Кобринського і Пружанського). Тому, хоч спроба показати ширший історичний та філологічний контекст, це по суті компіляція з публікацій, що інколи одна одну заперечує, праця зберігає певну цінність для українознавців. Крім цього, попри всю мериторичну і термінологічну плутанину, Бобровський відносно точно нама-

лював загальну мовну карту Гродненської губернії, стверджуючи, що мешканці її північних повітів, яких він зве «чорнорусами», говорять по-білоруському («бѣлорусскимъ нарѣччємъ»), південних – по-українському («малоросійськимъ языкомъ»)⁶¹. Таку ж саму картину бачимо в інших російських публікаціях цього часу, як атлас Родеріха фон Еркerta⁶² та історичні праці Михайла Кояловича⁶³, який, до речі, народився у Кузниці-Білоостоцькій та був близько знайомий з південно-західною частиною Гродненської губернії⁶⁴. Треба також згадати виданий

⁶² *Этнографическій атласъ западныхъ губерній и соседнихъ областей* составленъ Р. Ф. Эркертомъ, С.Петербургъ 1863, карта *Этнографическій обзоръ*. Доповненням атласу була розвідка *Взглядъ на исторію и этнографію западныхъ губерній Россіи* полк. Р. Ф. Эркерта, Санктпетербург 1864.

⁶³ *Лекции по истории Западной Россіи* М. Кояловича, Москва 1864, с. 35: «Малоросійское племя занимаетъ въ Западной Россіи Киевскую губернію, Подольскую, Волынскую, юго-восточную половину Гроднен-

ской, – входитъ около Припяти въ Минскую губернію и въ южную часть Могилевской... Кромѣ Западной Россіи, Малороссы живутъ въ нѣсколькихъ губерніяхъ на восточной сторонѣ Днѣпра, а также въ Люблинской губерніи Царства Польскаго и въ Галиціи и Буковинѣ въ Австріи. Всѣхъ Малороссовъ насчитываютъ до 16 миллионѣвъ». Дивись також: [Кояловичъ М.], *Историческое изслѣдованіе о Западной Россіи, служащее предисловіемъ къ Документамъ объясняющимъ исторію Западно-рус-*

Павло Житецький

у 1866 році у Вильні фольклористичний збірник, в якому більшість пісень була записана в україномовних повітах Побужжя⁶⁵.

Звісно, автори і упорядники перерахованих публікацій, дотримувалися, обов'язкової для тодішньої російської бюрократії (отже, й контрольованої нею почерез цензуру науки), настанови, що всі східні слов'яни мали складати одну національну спільноту – постулятивний «русскій народ», будучи його «племєнами»: білоруським, великоруським (також великоросійським) та малоруським (малоросійським)⁶⁶.

ского края и его отношения къ Россіи и къ Польшѣ, С.Петербургъ 1865, с. X.

⁶⁴ «...я знаю близко эту страну, ѣздилъ десятки разъ по направленію отъ Гродно до Бѣльска». – Кояловичъ М., *О разселеніи племенъ Западнаго края Россіи*. Изъ газ. «День», № 21., Москва 1863, с. 8.

⁶⁵ «Въ первый выпускъ нашего сборника вошло 300 пѣсень, 151 пословица и 93 загадки. Матеріаль этотъ собранъ на пространствѣ преимущественно Гродненской губерніи (уѣзды: Кобринскій, Брест-

скій, Слонимскій, Бѣльскій, Пружанскій, Бѣлостокскій, Волковыскій), затѣмъ Виленской (уѣзды: Дисненскій, Виленскій) и отчасти Минской (уѣзды: Новогрудскій, Пинскій). Изъ числа 300 пѣсень, на малорусскомъ нарѣччі – 162, на бѣлорусскомъ – 122, на заблудовскомъ говорѣ – 16». – *Сборникъ памятниковъ народнаго творчества въ Сѣверо-Западномъ краѣ*. Изданіе редакціи «Виленскаго Вѣстника». Выпускъ первый, Вильна 1866, с. VII-VIII.

Звідси й їхні мови треба було вважати білоруським, великоруським та малоруським наріччями – розговірними різновидами «руссаго языка». Натомість право на існування в ролі мови науки і освіти та суспільного і політичного життя мав тільки «русский языкъ» («особенно русский»), сформований у Москві та Петербурзі. В «оптимістичній» інтерпретації українця-мовознавця Павла Житецького мав він бути, створеним у післяпетрівську епоху, «органом розумового життя» всіх «русских людей»⁶⁷, однак у реальній практиці російського великодержавного централізму, був знаряддям утиску, якого вістря було направлене перш за все проти розвитку української мови.

Продовження буде

Юрій ГАВРИЛЮК

⁶⁶ «Малоруссы, Малороссіане или Южно-Руссы – одно изъ главныхъ племенныхъ видоизмѣненій русскаго народа». – Географическій словарь Россійской Имперіи. Составилъ по порученію Императорскаго Русскаго Географическаго Общества дѣйствительны членъ Общества П. Семеновъ, т. III, Санктпетербургъ 1867, с. 155.

⁶⁷ «Въ сознаніи современниковъ Петра Великаго спутались и смѣтались въ неорганическую массу разнообразная стихіи рѣчи – славянской, великорусской, малорусской, съ густою примѣсью всякаго рода иностранныхъ словъ – голландскихъ, нѣмецкихъ, французскихъ. Только во второмъ поколѣніи явилась потребность вывести книжный языкъ изъ хаотическаго состоянія. Трудную задачу эту рѣшилъ, какъ извѣстно, Ломоносовъ, создатель пашего литературнаго языка, который служитъ органомъ умственной жизни для всѣхъ насъ – людей Великой, Малой и Бѣлой Россіи». – Житецький П.И., *Старинныя воззрѣнія русскихъ людей на русскій языкъ*, – «Кіевская Старина», Київ, 1882, № 11, с. 291. В те, що це слова, написані одним із будівничих фундаментів українознавства, зокрема, першим істориком української літературної мови, сьогодні важко повірити, все ж, як згадував Євген Чикаленко: «Житецький ... до самої смерті був тієї думки, що український рух, чи як він казав – “українофільський”, повинен бути тільки культурний. Житецький був сам, справді, справжнім останнім могиляком старого “українофільства”, він навіть і говорити не міг по-українському на теоретичні абстрактні теми і тільки звичайні, короткі обиходні фрази говорив українсько-полтавською мовою. Житецький цікавився тільки філологічними та літературними питаннями на українському полі». – Чикаленко Є., *Спогади 1861-1907*, Нью-Йорк 1955, с. 243.

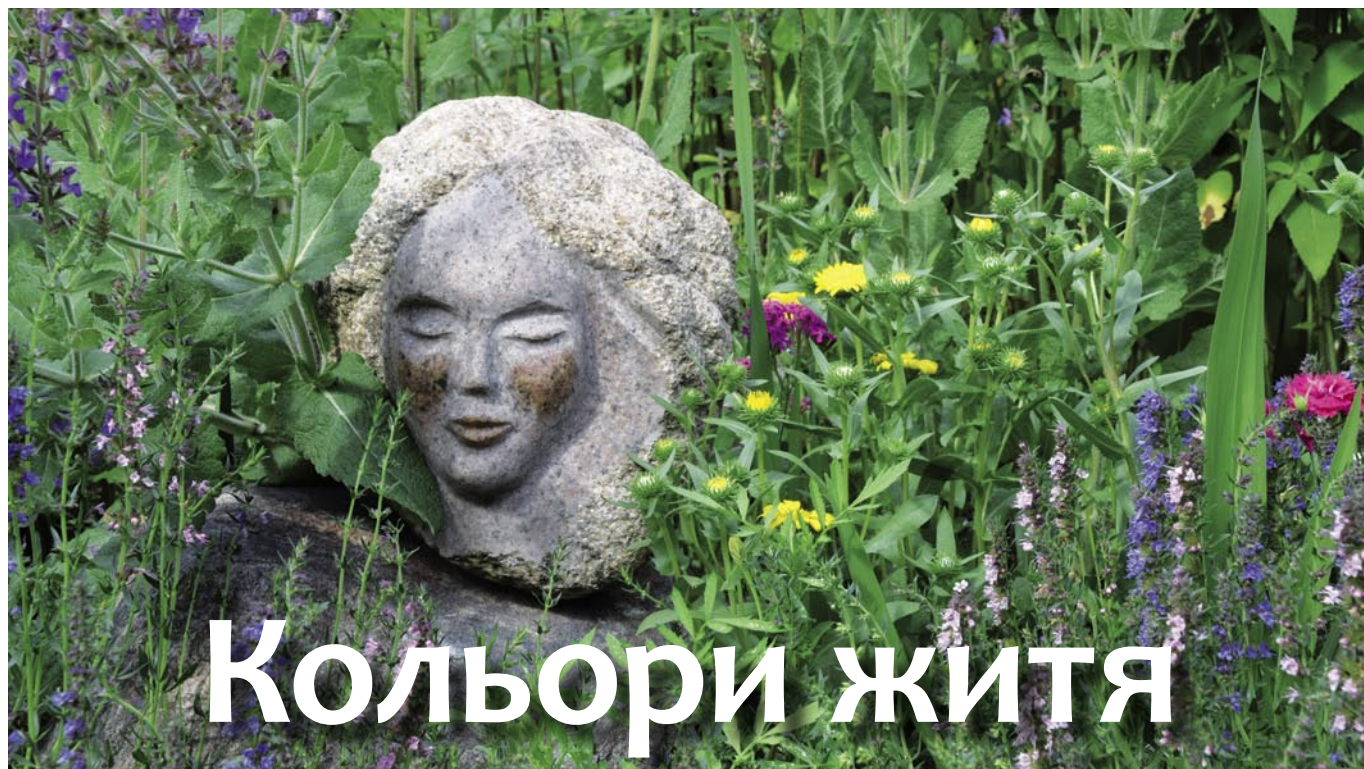
Słowa, jakich my nie znali albo zabyli

Praktyczny słowniczok dla słuchających i czytających

E

echolót – ехолот – echosonda
efir, prjamýj efir – ефір; прямий ефір – eter; audycja, transmisja na żywo
ekipaż – екіпаж – załoga; powóz
ekonomiczne dýwo – економічне діво – cud gospodarczy
ekranna zastávka – екранна заставка – wygaszacz ekranu
ekskawátor – екскаватор – koparka
ekskursija, ekskursowód – екскурсія, екскурсовод – wycieczka, przewodnik
eksperyment – експеримент – eksperyment, doświadczenie
eksploatácija – експлуатація – eksploatacja; wyzysk
ekwátor – екватор – równik
ekwiwalént – еквівалент – równoważnik
elektrodwyhún – електродвигун – silnik elektryczny
elektrokardiostymulátor – електрокардіостимулятор – rozrusznik serca
elektromagnitni kolywánia – електромагнітні коливання – drgania elektromagnetyczne
elektromagnitni chwyli – електромагнітні хвилі – fale elektromagnetyczne
elektrónna adrésa – електронна адреса – adres elektroniczny
elektronni tablýci – електронні таблиці (ET) – arkusz kalkulacyjny
elektryczka – електричка – pociąg podmiejski
elektryczna duhá – електрична дуга – łuk elektryczny
elektryczna elektrojemnist' – електрична електроємність – pojemność elektryczna
elektryczna prowídnist' – електрична провідність – przewodnictwo elektryczne
elektrycznyj dwyhún – електричний двигун – silnik elektryczny
elektrycznyj strum – електричний струм – prąd elektryczny
elektrycznyj zarjád – електричний заряд – ładunek elektryczny
elemént – елемент – element; pierwiastek

elementárna dijalnist' – елементарна діяльність – czynności podstawowe
elementárnyj zarjád – елементарний заряд – ładunek elementarny
embríon – ембріон – embrion, zarodek
embrionalnyj períod – ембріональний період – okres zarodkowy (embrionalny)
encefalít – енцефаліт – zapalenie mózgu
endokárd – ендокард – wsierdzie
endokrýnna systéma – ендокринна система – układ dokrewny
enerhetýczna cínnist' (charczowóho produktu) – енергетична цінність (харчового продукту) – wartość energetyczna (produktu spożywczego)
enerhetýcznyj baláns – енергетичний баланс – bilans energetyczny
enerhetýcznyj óbmin – енергетичний обмін – przemiana energetyczna
enerhetýcznyj riweń – енергетичний рівень – poziom energetyczny
enerhomistkij – енергомісткий – o wysokim zapotrzebowaniu na energię
enerhosytéma derżawy – енергосистема держави – system energetyczny państwa
epidérma (szkírka) – епідерма (шкірка) – epiderma (skórka)
epikárd – епікард – nasierdzie
epilepsija – епілепсія – padaczka
epiteliálna tkanýna; epitélj – епітеліальна тканина; епітелій – tkanka nabłonkowa, nabłonek
eskawátor – ескаватор – schody ruchome
eskíz – ескіз – szkic
estaféta – естафета – sztafeta
eszafot – ешафот – szfot
eszelon – ешелон – skład pociągu, kolumna wozów
etalón; etalónnyj – еталон; еталонний – wzorzec, wzorcowy
etniczni menszýny – етнічні меншіни – mniejszości etniczne
etnicznyj skłád nasélennia – етнічний склад населення – skład etniczny ludności
etnocýd – етноцид – ethnocide, ludobójstwo kulturowe (moralne) – unicestwienie oznak stanowiących o odrębności etnicznej pewnej społeczności, chociaż bez jej masowego wyniszczenia fizycznego.
ewolucyjne wczénia – еволюційне вчення – teoria ewolucyjna

Кольори життя

В стару́м паркові павуті́на дору́жок. Вечори́є, шум'ят старі́є берози. Недалеко од їх, на місці тих, що оджи́ли сву́й ві́к, посади́ли молоді́є беру́зкі, кучерави зе́леню. Стоят кругом, шум'ят. Якби зобра́лись на танці́ молоді́є дівченя́та в бі́лих сукенка́х. Старос́ть і молодос́ть – разом.

А по дору́жках і́дут пере́хожи. Ка́жди несе сво́є лі́та, свою́ долю. Сі́в на лавочку́ старий дядько́, перебі́гли мо́лодіє хлопча́кі, пере́шли ба́тькі з ді́тима. Ка́жди в свою́ сторону́. І розверну́лась лента́ паме́ті...

Ді́тінство. Ма́ма. Го́лубіє очі́, те́мні во́лоси, заплета́ни у «коши́чок», ла́гудни го́лос, спра́цьовани ру́кі, до́брота і незмі́нна турбо́та без кунця́.

Ра́но ма́ма пода́вала ручни́чок з ви́шитим че́рвоним взоро́м пі́вніком і говори́ла, що пі́внік уже́ встав і вмився. Йшли́ на по́ле. З по́ля доро́га ве́ла за клу́нью, пуд бероза́мі, поса́джаними од по́жару. Дру́га сторо́на доро́гі – лі́с. Лі́с пах сонце́м і лі́том. Осеню́ю рослі́ в ю́м чо́рноголо́ви боро́вікі. На горо́ді ма́ма поло́ла. На широ́кум заго́ні рослі́ коно́плі, висо́кі і гу́сти, здава́лись мні́є лі́сом і я в їх хова́лась. Цві́лі ро́жови і че́рвони ма́кі. Сяда́ли на їх моти́лкі. Над на́мі го́лосі́ли жа́воронкі́. Приро́да розлі́вала круго́м свою́ красу́.

Вечоро́м ма́міні ка́зки пере́носи́ли в ка́зкові сві́т, до пре́красних цару́вон, до́брих воро́жок і одва́жних ко́ролевічу́в. Там би́ли зо́лотіє пала́ци і ше́стику́нни каре́ти, сві́т чу́дни і до́бри. Но круг ма́міних ру́к розомкну́вся і okazáлось, що в насто́ящум сві́ті мо́же при́йти зла́я ма́чоха, а пре́красна коро́лева заморо́зити́ чи́сьє се́рце. Сві́т показав неспра́ведли́вість, стра́х і бу́ль.

Наста́ла шко́ла. Одчи́ніла сво́ї́ дveré, показа́ла незна́ни но́ви го́ризонти. Дале́ко, за на́шим лі́сом пі́сок заси́пав зо́лотіє пу́стині, сіні́лі́ широ́кі мо́ра, шумі́лі па́льми. А на́ше сі́льське ді́тінство про́ходило́ на пудля́ських зе́льно-жо́втих по́лях, пахучих ме́жах, доро́гах і сте́жках пу́щи, коло́ цві́тущих гору́дчику́в.

Приро́да твори́ла тло́ для ді́тячих забав і ви́думок. З зе́льного сі́тніка, ростучо́го на ба́гно́ві, ви́плітали́ ви́сокі ша́пки – «коро́ни» до і́гри в коро́люв. З тра́ви і кві́ток на лу́гові пле́лі віно́чки, ви́плітали́ бі́ли рум'я́нок, те́мносі́ні зазу́лькі, ро́жову ко́нюшинку́ і «ку́нські́ ша́вух», і в та́ких віно́чках ста́вали ру́салка́мі. А широ́кі сму́льни до́щкі шко́ли по́мнят ви́бівану́ на їх і́гру в хова́нкі – «зору́».

Вечоро́м, до за́ходу сонця́ йшли́ по ко́ні, кото́ри паслі́сь на лі́сових по́лянах. Воро́чали́сь верхо́м. Доро́га то ві́лась, то ви́прямля́лась. Лі́с ті́шив зе́льоними́ уго́лка́ми. По́ле за ї́м розкрива́ло широ́кі ша́ховні́ці ко́льору́в.

На́ші хло́пці хоті́лі би́ти сла́вними́ ко́зака́мі. Трима́вши́сь обро́тькі́, гна́лись на ко́нях «на вча́ль». Ча́сто бо́соногі́ «ко́зак», розпла́тавши ру́кі, па́дав з ко́ня, а ку́нь чвала́в да́лі́й.

Лі́то – то ча́с ягу́д. Ста́рая Смо́га зо́ сторча́щими ви́со́ко вве́рх сосна́мі да́вала ї́х мо́ре. Ягу́дінні́к, розкі́нути́ як широ́кі зе́льони́ пла́хти, по́кривав зе́млю́ пуд сосна́мі. Над ї́м пудні́мали́сь ду́бкі і ю́лкі. Яго́ди збі́ра́ли до ве́рха ко́шика. На́зива́ли то́є «чу́бом». Ягу́дінни су́к красі́в ру́кі. Ра́довав ще́бет лі́сних пта́шок. З лі́са воро́чали́сь сте́жкою́, по кото́руй хо́ді́ли по́колі́ня ві́тувцю́в, не́сучи ко́шикі́ і корзи́ни по́вни ягу́д.

В лі́сі би́вали́ бу́ри. Не́бо чо́рні́ло. Ві́тьор хі́гав сосно́вими́ ве́рха́ми. Не́бо блі́скало́ о́гнем, а гру́м розси́пався поро́хом. Нача́нав лі́ті до́щ. Ми про́мока́ли до ні́ткі. То́нкі пла́тія обві́вали́ нас як ко́кон е́два́бні́ка. Мо́кри яго́ди блі́щали́ од во́ди. Облі́ваючи́сь стра́хом од бу́ри, спі́шали́ до се́ла.

За то́є по́слі бу́ри на гу́лі́ці жда́ла нас за́бава. Сто́я́ли там ве́лі́зні ка́люжи́ з гли́бо́кою во́дою́, в кото́рих ста́ріє в'язи́ ле́жали́ одве́рня́ними ве́рха́ми, а не́бо одбі́вало́сь пуд ї́мі. Про́пасть притя́гала́. Зда́вало́сь, ско́чиш і про́падеш. Ска́кали́. І нача́на́лась і́гра в охля́пува́не. Кра́плі блі́щали́ бри́лянта́ми. Смі́х і ра́дость!

Золотая осень приносила гриби. В лісі пахло сиростю. На гульках вісів туман. Гриби в шекуті, мохові, пуд корчами і деревами. Шукалі боровікув. Продавалі, коб купіти шкульні зошити.

Біла зима – час юлок.

Хати ховалісь пуд сніговим одіялом. На стовпах лежалі білі шапкі. Темнозельона стіна ліса опорошена снігом злівалась з білю землі. Берози за клунями бліщали од інія, а наши батькі шукалі нам святочну юлку. Принесяну просто з ліса, пахущу морозом, вбірали паперовими кольоровими ланцюжками, котори переплітали золотою солумкою. Оплітали «ангельським волосом». Така же юлка стояла в школі.

До школи «на юлку» приходів Дід Мороз – дядько в баранячум кожухові і приносів подаркі: пуделко кредок, книжку. Подаркі билі скромні, но таїлась в їх несподіванка. Билі кольорови. Пахлі там червони яблика, бліщали в разнокольорових папірцях цукеркі. Танці пуд музику гармоніста, свічки на юлці, театрик на сцені, в якому ми виступали – то незабитні зівови празнік.

Задумалі ми з колежанкою самі пуйті по юлочку. В своїх дітячих червоних валянках, закутани теплімі хустками, з тяжкою сокірою одправілись в Загать. Не полічили «сіли на наміри». Збіралось на плач. Ногі страглі в глибокому снігові. Мороз щипав за рукі і шокі. Сокіра тяжила, а юлкі як не било, так не било. Вернулсь з пустими руками, окочинівши од морозу.

Рання молодость – то всіє кольори радугі. То сонце і туман. І в природі, і в серці. Ми тоненькі, хрупкі, як тие польовіє стебліні і льогко нас зламаті. Но ми здавалісь собі муцнімі. То бив наш час. Люде, природа – то тло. Рання молодость радовала нас зборищами, празніками, одпустами, сільськімі забавами.

На празнікі мами шилі нам кретонови сукенкі, розмальовани кольоровими взорами. На кажди празнік нова сукенка. На страганах коло церкви куплялі «персцонкі». Одстрояни проходілись по гуліцях і здавалось, што всіє нам завідуют краси. Сіня дерев'яна церква з бліскучими куполами, візантійська одежа священікув, голос молітви, церковни дзвони, кресни ход кругом церкви, столітні ліпи при каменнуй огорожи – то біла магія церковних празнікув, записаних в нашуй паметі.

Вечором забава на прибрануй берузками пляцувці. Голос гармонії, танці, розговори, празнічно одягняни люде – всьоє село жило празніком.

Молодость – мої ровеснікі, колежанкі і колегі. Наш встульно проведяни час. Повертаня з желізнодорожної станції каждого дня в разни пори року лісовою дорогою – засніжаною зімою, з цвітучими завільцями по боках весною і баграною осенною. Жартовалі, доказовалі, а з нами йшла наша надцетілітня молодость.

Студії. Місто з автобусами і трамваями. Кольорови гуліці. Кіна, бібліотеки, паркі. Очи любімого, котори заслонілі цілі світ. Модни сукенкі, модни молодьожни танці. Нови дружби. Тогди любім і надія вся од всього серця; а гореч неудач проходіт як хмара, што розвіюється. Світ одкривав нови двери і й ми у їх входілі.

Бивало, в чужое місце приходілі образи своїх стору. Гулька безу купляна весною приносила запах сірені цвітущої в горуґдчикові коло рудної хати. Сніг – вйоскову гуліцю зімою, з білими стріхами і огоньками в окнах. Знакоми з дітінства місця і постаті сколихнут паметь і серце порушит туга.

Місто нас міняло. Додому приїжджалі як містови, з новими думками і емоціями. А там ворочалось прошле. В хаті стояла «руська піч», горіла нафтова лампа, одбивала тіні на стіні. Зо стіни гледілі вишити макаткі. Ворочалісь наши розговори, жарти, встульно проведяни час.

І так наступав час білих весілюв, наших і наших колегув і колежанок. Час рожового материнства з його надіями на щасліве будуче наших діті.

Чорни дніє прощаня з батьками.

Колі стаємо на місці покоління батькув, дніє переплітают всіє кольори. В'ється в їх смугою сірость, а розсвітляют мінути щастя й удач.

І прилітає золотая пташка осені житя.

Приносіт букет з прожитого. В букеті кольор голубого дітінства, зельоної молодості, радуга зрілості.

Кажди день добавляє нови пелюсткі квітки, з настоющего.

Збіраємо урожай.

Леонадія САСВІЧ

Фото Ю. Гаврилюка

Dzieje Tyniewicz Dużych i kaplicy cmentarnej pw. Apostoła i Ewangelisty Łukasza od XVI w. do bieżącego

Historia wsi Tyniewicz Duże jest nierozdzielnie związana z pobliskim, dawnym miastem królewskim Narew. Najodleglejsze dzieje Narwi są z kolei związane z istniejącą w pobliżu przeprawą rzeczna na szlaku wiodącym z Bielska do Grodna. Osadę narewską założyli mieszczańscy na czele z wójtem bielskim Jakubem Hoppenem.

W 1513 r. starostą bielskim został wojewoda połocki Olbracht Gasztold. Podjął on akcję kolonizacyjną Puszczy Bielskiej. Znaczenie osady Narew diametralnie wzrosło, czego skutkiem było nadanie jej przez Zygmunta Starego w 1514 r. chełmińskiego prawa miejskiego. Z kolei w 1529 r. miasteczko otrzymało prawo magdeburskie. Niewątpliwie nadanie przywileju miało związek z dogodnym położeniem osady na szlaku z Korony do Wielkiego Księstwa Litewskiego. Ponadto lokacja była podyktowana chęcią zasilenia skarbcza hospodarskiego (wielkoksiażęcego).

Przywilej szczegółowo opisywał grunty miejskie, które były podzielone na dwie części. Pierwsza część obejmowała użytki leżące na północ od rzeki Narew. Z kolei druga – teren: (...) *a civitate praefate Narew via Cysowka alias Lokniczka usque ad viam Strupkowa et*

eadem via Strupkowa ad fluvium Kulasowka et inde ad lapidem stantem, et ab eodem laide ad limites terrae dictae Burziczka. Obszar ten obejmował grunty od miasta Narew przez rzekę Cysową (Łokniczkę), aż do drogi cysowej, przez tę samą drogę do rzeki Kulasówka, stąd do stojącego kamienia i od tego kamienia do granicy zwanej Burziczka. Analizując opis granic gruntów miejskich wyznaczonych przez przywilej lokacyjny z 1529 r., należy stwierdzić, że grunty, na których później powstała wieś Tyniewicz Duże, należały do gruntów miasta Narew. Teren ten był nazwany „Kulaszówka” od nazwy pobliskiej rzeki Kulasówka.

W 1560 r., w związku z wykupem królewszczyzn przez Bonę, przeprowadzono ponownie pomiar gruntów narewskich. W dokumencie lustracyjnym opisano szczegółowo granice gruntów miejskich: *Jedno pole leży jednym końcem do rzeki Narew, drugim do włók Waniewskich y do rzeki Hwozney, bokiem jednym do wypustu miasta Narewskiego, drugim bokiem do puszczy Narewskiej. Druga część tego pola leży jednym końcem do stawu Turowego, drugim bokiem do wsi Anczucz (Ancuty). Drugie pole leży jednym końcem*

do sciany, którą dzieli z drugim polem Kulasowym, drugim końcem do obrubu woytha Bielskiego, bokiem jednym do błota Zlego, nikczemnego, u Pierechoda, drugim bokiem ku miastu y rzece Narew (...). Trzecie pole leży jednym końcem do puszczy (...), drugim końcem do włók na Makowce tegoż miasta Narewskiego.

Siołami mieszczańskimi wymienionymi w dokumencie było Makowo (Makówka) oraz Waniewo. Na gruntach zwanych Kulaszówką najprawdopodobniej zlokalizowane były Tyniewicz: *Na kuliassowie w końcu włók za scianą u Tyna w zaścianku przerobu i z bagnem około jego przerobowi morgów 15. To przejął ten Tyn od Tyna w końcu włók Kulaszowskich*. Pomiar gruntów narewskich miał na celu przyspieszenie i usystematyzowanie kolonizacji na terenie puszczańskim.

W II połowie XVI w. zaczęto przeprowadzać lustrację dóbr królewskich. Spis objął też miasto Narew. W dokumencie lustracyjnym z 1570 r. znajduje się wzmianka o tym, że „pop ruski” posiadał dwie włóki ziemi (około 36 ha) na „Kulaszowie”. Z tego wynika, że w okolicach wsi Tyniewicz Duże znajdowało się 26 ha gruntów należących do parafii prawosławnej w Narwi. Grunty popo-

wskie były położone w obrębie następujących granic: od południa Puszcza Bielska, od północy „drugie pole miejskie”, zachodni bok pola sąsiadował z polami wsi Raczki (Rečki), a wschodni z gruntami należącymi do wsi Makówka.

Interesujące są przekazy ustne związane z genezą nazwy wsi. Jak głosi jedna z legend, w okolicach dzisiejszych Tyniewicz Dużych zatrzymało się trzech mnichów, którzy kierowali się do Bielska. W celu ochrony przed drapieżnikami zbudowali tu zagrodę z grubych bierwion zwanych „tynem”. Z czasem zaczęli przybywać w to miejsce osadnicy i osiedlać się, karczując przy okazji las. Mieszkańcy Narwi nazywali ludzi mieszkających na tamtych terenach Tyniewiczami. Być może mnisi, o których mówi legenda, byli związani z monasterem, prawdopodobnie istniejącym nieopodal miasta Narew, w Puszczy Narewskiej (Błudowskiej), w pobliżu wsi Odrynki.

Wieś Tyniewicze Duże w źródłach historycznych pojawia się systematycznie dopiero od XVIII wieku. Pierwsza wzmianka źródłowa o niej została zamieszczona w dokumencie wizytacji dekanalnej cerkwi narewskiej z 1727 r. W akcie wizytacyjnym m.in. opisana została lokalizacja gruntów parafialnych oraz wymieniono miejscowości należące do parafii. Proboszczem narewskim był wówczas Stefan Przybytek. Do parafii narewskiej należały następujące miejscowości: miasto Narew, wieś Tyniewicze, Doratynka, Kaczały, Łopuchówka, Kotłówka, Krzywiec, Makówka, Odrynki, Rohozy, Ancuty, Iwanki, Horodniki, Kaszewicze (Saki). W ostatniej części wizytacji opisane zostały grunty należące do narewskiej parafii: (...) *włok dwie we trzy pola cum attientys*.

W wyniku rozpadu Rzeczypospolitej Narew i Tyniewicze w okresie 1795-1806 znalazły się w granicach departamentu białostockiego Prus Nowowschodnich. Instytucją zarządzającą nową jednostką administracyjną była Kamera Wojny i Domen. W białostockiej Komerze zarejestrowano 86 miast, z czego 56 królewskich i 30 prywatnych. Łączna liczba mieszczan była szacowana na około 79 tys. Narew zaliczono do kategorii miast królewskich. Specyfiką miasta była znaczna przewaga ludności trudniącej się rolnictwem. W wykazie statystycznym Narew, w porównaniu z in-

nymi miastami na Podlasiu, posiadała największy areal ziemi, bo aż 345 włók (około 6 210 ha). Miasto liczyło wówczas 12 ulic i 95 dymów oraz dwie świątynie (rzymskokatolicką i unicką). Do Narwi przynależało aż osiem wsi (w tym Tyniewicze Duże i Tyniewicze Małe).

Wskutek wojny francusko-prusko-rosyjskiej zakończony traktatem pokojowym w Tylży w 1807 r. tereny Białostoczczyzny znalazły się w granicach Cesarstwa Rosyjskiego. Po 1807 r. w Rosji znajdowało się pięć diecezji unickich. Parafia narewska z tyniewicką kaplicą wchodziła w skład diecezji brzeskiej. Diecezja ta liczyła 21 dekanatów. Cerkiew w Narwi znajdowała się w dekanacie bielskim. W 1828 r. władze carskie dokonały reorganizacji sieci diecezjalnej. Z istniejących pięciu diecezji utworzono dwie: białoruską (z siedzibą w Połocku) oraz litewską (z siedzibą w Żyrowicach). W skład tej drugiej weszła parafia narewska. W 1839 r., tuż przed urzędową likwidacją struktur cerkwi unickiej, diecezja litewska liczyła 673 parafie i 815 473 wiernych. Natomiast dekanat bielski składał się z 32 parafii i 45 036 wiernych.

Do głównych źródeł, które pozwalają odtworzyć historię unickiej parafii narewskiej w XIX w., należy zaliczyć księgi metrykalne, spisy parafian oraz dokumentację wizytacyjną.

W 1811 r. parafię w Narwi wizytował biskup brzeski Józef Bułhak. Parafia liczyła wówczas 1 158 wiernych zamieszkałych w 343 domach, położonych w 17 miejscowościach: Tyniewicze – 118 domów, Narew – 74, Waški – 24, Makówka – 21, Doratynka – 15, Skaryszewo – 15, Chrabostówka – 14, Waniewo – 11, Zabłocie – 10, Rybaki – 8, Odrynki – 8, Kaczały – 7, Łopuchówka – 6, Kapitańszczyzna – 4, Hajdukowszczyzna – 3, Rohozy – 3, Gorędowszczyzna – 2. Jak wynika z powyższego wykazu, Tyniewicze były miejscowością z największą liczbą parafian. Wizytacja wymienia także grunty cerkiewne, których opis w znacznym stopniu pokrywa się z granicami gruntów cerkiewnych wzmiankowanych w wizytacji z 1727 r. Dokument wymienia trzy pola. Pierwsze w uroczysku „Kimbarówka” rozciąga się do rzeki Narew po granice gruntów waniewskich. Drugie w uroczysku „Wielki Dąb” zaczyna się na granicy gruntów Makówka, a kończy na granicy gruntów

Skaryszewa. Z kolei trzecie pole położone było „pod Tyniewiczami” i zaczynało się od granicy nowińskiej, a kończyło na ścianie mogów tyniewickich. Pole sąsiadowało z gruntami wsi Łopuchówka oraz własnością Sylwestra Hołowczyka. W dokumencie wizytacyjnym zamieszczono opis cerkwi cmentarnej w Tyniewiczach. Została ona zbudowana kosztem parafian i była położona na terenie tzw. mogilek. Kaplica była drewniana, kryta darnicami i miała trzy okna. Drzwi do cerkwi wyposażono w żelazne zawiasy z zaszczepką. Sufit i podłoga były ułożone z tarcic. Wewnątrz świątyni znajdowały się dwa ołtarze: jeden przedstawiał Bogurodnicę i św. Józefa, drugi – św. Łukasza, patrona cerkwi. Jest to pierwszy szczegółowy opis tyniewickiej cerkwi. Trudno jest ustalić dokładną datę jej zbudowania. Pierwsza wizytacja z 1727 r. nie wymienia istnienia tam cerkwi. Można przypuszczać, że świątynię wzniesiono w II połowie XVIII w.

Zachowały się niekompletne unickie księgi metrykalne z I połowy XIX w. Analizując je, można prześledzić ruch naturalny ludności w parafii, uzyskać informację o duchowieństwie unickim, czy też zbadać liczebność wiernych dla poszczególnych miejscowości. W księdze metrykalnej zmarłych z 1806 r. jest wzmiankowana kaplica i cmentarz w Tyniewiczach. Parafianie z Tyniewicz i Łopuchówki byli grzebani właśnie na tyniewickim cmentarzu. Metryki dostarczają informacji na temat unickiego kleru parafialnego. W 1806 r. proboszczem parafii narewskiej był Jan Maliszewski. Pełnił on funkcję kanonika katedry brzeskiej. W cerkwi unickiej wzorem Kościoła rzymskokatolickiego wprowadzono przy diecezjach organy doradcze, takie jak kapituły. Osoby wchodzące w skład kapituł musiały mieć wyższe wykształcenie i posiadać tytuł doktora teologii lub prawa. Jan Maliszewski jako kanonik wchodził w skład zarządu diecezjalnego. Był zatem człowiekiem wykształconym o rozległych wpływach. Od roku 1814 r. funkcję proboszcza pełnił ks. Atanazy Łopuszański. Był on ostatnim duchownym unickim parafii narewskiej. W latach 1840-1844 pełnił dodatkowo funkcję wicedziekana bielsko-drohiczyńskiego. W 1844 r. otrzymał probostwo w *sobornej* cerkwi w Bielsku.

Rok	1849		1859		1869	
Miejscowość	Domów	Parafian	Domów	Parafian	Domów	Parafian
Tyniewicze D.	54	412	49	412	60	407
Narew	39	313	39	313	38	303
Tyniewicze M.	33	291	29	229	30	231
Waški	24	190	25	205	25	108
Makówka	21	172	28	218	28	220
Chrabostówka	17	117	12	109	12	114
Doratynka	16	114	12	111	12	112
Odrynki	11	90	9	84	8	82
Rybaki	11	84	11	105	11	107
Waniewo	9	76	8	82	10	84
Skaryszewo	8	70	10	84	0	0
Zabłocie	8	70	7	66	7	67
Kapitanszczyzna	8	67	8	73	8	78
Kaczały	7	53	6	58	6	59
Łapuchówka	7	52	6	57	6	58
Hajdukowszczyzna	4	33	3	30	3	32
Rohozy	2	18	4	40	4	46
Gorędowszczyzna	2	10	4	24	4	26
Razem	281	2 232	270	2 300	272	2 134

Rok	1879		1889		1899	
Miejscowość	Domów	Parafian	Domów	Parafian	Domów	Parafian
Tyniewicze D.	54	440	55	471	53	417
Narew	47	394	46	435	53	396
Waški	27	213	31	240	34	180
Makówka	27	238	35	289	34	272
Chrabostówka	13	111	17	127	17	133
Doratynka	16	137	17	153	17	148
Odrynki	13	109	13	112	17	131
Rybaki	10	73	10	80	10	82
Waniewo	9	69	8	70	9	82
Skaryszewo	10	82	8	78	9	82
Zabłocie	5	72	8	77	10	93
Kaczały	7	48	8	65	9	70
Łapuchówka	7	79	8	74	5	46
Hajdukowszczyzna	3	29	4	34	7	51
Rohozy	4	32	3	29	5	68
Gorędowszczyzna	3	23	3	29	5	39
Razem	255	2 149	274	2 363	294	2 290

Źródło: *Klirovyje Wiedomosti Krestnowozdwiżeńskoj Cerkwi za gody: 1846-1908*. Z zasobu Archiwum Parafii Prawosławnej w Narwi.

Wieś Tyniewicz Duże razem z Makówką, Skaryszewem, Odrynkami i Waniewem była zaliczona do przedmieść Narwi. Mieszkańców tych wsi nazwano w metrykach mieszczanami i podlegali oni tym samym prawom i obowiązkom co ludność miasta Narew, tzn. płacili miastu czynsz i świadczyli na jego rzecz różne powinności.

W archiwum parafialnym w Narwi znajdują się cenne źródła statystyczne takie jak: *Klirovyje Wiedomosti Krestnowozdwiżenskoj Cerkwy*. W dokumentach zamieszczono cenne informacje o liczebności poszczególnych miejscowości wchodzących w skład narewskiej parafii. Skład ludnościowy w latach 1849-1899 obrazuje tabela.

Tyniewicz Duże w II poł. XIX w. były najludniejszą wsią parafii narewskiej. Należy zwrócić uwagę, że w spisie parafian od roku 1879 r. nie występują mieszkańcy Tyniewicz Małych. Było to wynikiem włączenia tej wsi do sąsiedniej parafii w Klejnikach. W *Klirovoj Knigie* mieszkańcy Tyniewicz Dużych, Tyniewicz Małych, Makówki, Odrynek, Waniewa, Sakryszewa, Gorędowszczyzny określani byli jako mieszczanie. W źródle znajdują się również informacje o kaplicy położonej na „przedmieściach Tyniewicz”. Święte liturgie w kaplicy odprawiały się 2 lipca – Położenie Ryzy Bogurodzicy, 27 lipca – św. Pantelejmona, 18 października – św. Łukasza [Daty wg tzw. starego stylu – Red.]. Źródło podaje również wygląd kaplicy w Tyniewiczach. Kaplica była drewniana, bez dzwonnicy, zbudowana przez mieszkańców Tyniewicz Dużych i Tyniewicz Małych. Dokument nie podaje daty wybudowania świątyni. W *Klirovoj Knigie*, pod datą 1859 r., zamieszczono informację o remoncie tyniewickiej cerkwi. Stan kaplicy na rok 1909 określono jako zadawalający. *Klirowaja Kniga* wymienia również grunty należące do parafii w Narwi: sadybne – 1 600 sążni (0,7 ha); grunty orne – 27 dziesięcin (29,5 ha); łąki – 16 dziesięcin (17,5 ha); pastwiska – 2 dziesięciny (2,2 ha) oraz lasy – 3 dziesięciny i 1 999 sążni (4,1 ha). Ponadto w źródle zamieszczono informację o 16 dziesięcinach (17,5 ha) gruntów na błotach. Prawdopodobnie chodzi tu o ziemię cerkiewną znajdującą się w okolicach Tyniewicz Dużych.

Od lat 80. XIX w. na terenie parafii narewskiej zaczęły działać szkoły cerkiewne. Placówki szkolne były rozloko-

МЕТРИЧЕСКОЙ КНИГЕ НА 1915					
Счета улицы		Мѣсяцъ и день		Званіе, имя, Отчество и фамилія умершаго.	Мѣсяцъ улицы
Мѣсяца	Дня	смерти.	погребенія.		Мѣсяца
21.	5	6.		Мещанин города Нарева Павелъ Амбросовичъ сына Николая. — — — — —	5
20.	14.	15.		Мещанин города Нарева Анна Петровна Рудомовичъ сына Николая. — — — — —	38
21.	20.	21.		Крестованна деревни Лангровъ Лукаша Отташевича сына Анатолія. — — — — —	4
22.	28.	29.		Крестованна деревни Лангровъ Лукаша Отташевича сына Анатолія. — — — — —	3½
Итого в Монашескомъ монастырѣ погребено мученика Николая Амбросовича сына Николая. — — — — —					
23.	3.	5.		Мещанин города Нарева Лукаша Отташевича сына Анатолія. — — — — —	71

Stronica księgi metrykalnej parafii prawosławnej w Narwi, w której wskazano przynależność Jerofija Łukjaniuka, zmarłego 3 (16) lipca 1915 r. mieszkańca Tyniewicz Dużych, do stanu mieszczańskiego.

wane w wynajętych domach mieszczan i chłopów. We wsi Tyniewicz Duże szkoła funkcjonowała od 1885 r. Liczba dzieci uczęszczających wówczas na lekcje wynosiła 43 uczniów (35 chłopców i 8 dziewcząt). Nauczaniem zajmował się proboszcz parafii narewskiej. Należy dodać, że w Tyniewiczach Dużych znajdowała się również szkoła ludowa (*narodnoje uczyliście*). W 1902 r. na potrzeby tej szkoły wzniesiono oddzielny budynek. W szkole nauczala Helena Kłosowska.

W 1900 r. parafia narewska została włączona do nowo utworzonej diecezji grodzieńskiej.

Wybuch pierwszej wojny światowej spowodował dezorganizację życia parafialnego. W wyniku ofensywy niemieckiej w 1915 r. większość mieszkańców

Tyniewicz Dużych przymusowo ewakuowała się w głąb Rosji. Wywożono również majątek cerkiewny. Wywóz mienia parafii narewskiej rozpoczął się 30 lipca 1915 r. Ewakuacja była organizowana przez proboszcza Witalisa Strokowskiego. Dzwony wywieziono do Moskwy, a reszta ruchomego majątku cerkiewnego, spakowanego do 14 skrzyń, miała trafić do jarosławskiego monasteru pw. Przemienienia Pańskiego. Po przewrocie październikowym własność parafii narewskiej została przejęta przez Jarosławski Komitet Rad Robotniczych i Żołnierskich. Większość majątku cerkiewnego została rozgrabiona i nie jest znany jego dalszy los.

Janusz DANIELUK
Fot. autora artykułu

„Kiedy nas rozstrzeliwano...”

Czerwiec 1941 roku w pobliżu Puszczy Białowieskiej

Wraz z rozpoczęciem ofensywy przeciwko ZSSR niemieckie bombowce i artyleria starały się niszczyć instalacje wojskowe Armii Czerwonej, które znajdowały się głównie w miastach, miasteczkach i przy stacjach kolejowych. Tak więc w większości ukraińskojęzycznych wsi powiatu bielskiego, w szczególności tych położonych z dala od głównych dróg, czerwcowe dni 1941 r. były dość spokojne jak na wojnę. Przejście frontu często ograniczało się do tego, że przejechał niemiecki patrol na motocyklu. Takiego szczęścia nie mieli jednak mieszkańcy wsi położonych na pograniczu dzisiejszych gmin Hajnówka i Dubicze Cerkiewne (*Dubyczy Cerkowny*), gdzie nacierające oddziały niemieckie napotykały próby zorganizowanego oporu ze strony wojsk sowieckich lub dochodziło do starć z żołnierzami Armii Czerwonej, którzy nie zdążyli wycofać się na wschód i „zmieszali się” ze zmotoryzowanymi oddziałami Wehrmachtu.

Fotografia lotnicza Bielska, wykonana po tym, jak na skutek niemieckiego bombardowania składów wojskowych spłonęła także dawna monasterska cerkiew św. Mikołaja (zdjęcie ze strony internetowej Społecznego Muzeum Żydów Białegostoku i Regionu). U góry: Kaplica zbudowana przez Bractwo Młodzieży Prawosławnej w miejscu, gdzie znajdowała się cerkiew św. Mikołaja.

Stary Kornin. Groby zamordowanych 25 czerwca 1941 r. mieszkańców wsi (w pobliżu cerkwi św. Michała Archanioła).

Kilka dni pomiędzy wybuchem działań wojennych a pojawieniem się 24-25 czerwca niemieckich żołnierzy miejscowi mieszkańcy starali się wykorzystać na wykopanie na swoich podwórkach schronów, chociaż nie zawsze zdążyli je ukończyć. Tak też było w Dubiczach Cerkiewnych, które 24 czerwca znalazły się pod ostrzałem niemieckiej artylerii, w wyniku czego spłonęło ponad 50 domów, cerkiew i plebania. Jedna z rodzin, ukryta w otwartym dole, została trafiona odłamkami pocisku, który eksplodował, uderzywszy w ścianę budynku gospodarczego. Młodej dziewczynie odłamek przebił serce, jej ranny brat przeżył – opatrzył go niemiecki lekarz z oddziału, który wkrótce wkroczył do wioski. Trzech młodych mężczyzn, którzy uciekli z Dubicz, miało mniej szczęścia, gdyż niemieccy żołnierze znaleźli ich w kryjówce wykopanej w polu i zastrzelili.

Według wspomnień mieszkańców Starego Kornina (*Staryj Kornyn*), położonego na północ od Dubicz, w olszynie przy drodze do sąsiednich Korycisk (*Korytyska*) stacjonowała sowiecka jednostka artyleryjska, która przez całą noc prowadziła ostrzał w kierunku Dubicz Cerkiewnych, a następnie wycofała się w kierunku

Puszczy Białowieskiej. 24 czerwca sam Kornin znalazł się pod ostrzałem niemieckich karabinów maszynowych, w wyniku czego spłonęło kilka domów. Gdy następnego dnia do wsi wkroczył oddział niemiecki, oprócz regularnych podpałów, żołnierze zabili 8 jej mieszkańców w wieku 17-88 lat (najstarsza z nich, 88-letnia kobieta, prawdopodobnie spłonęła w podpalonym domu).

Najtragiczniejszy był 25 czerwca 1941 r., kiedy to powstał swoisty trójkąt ognia i śmierci, którego dwoma pozostałymi wierzchołkami stały się niedalekie od Kornina wsie Stare Berezowo i Dubicze Osoczne (*Dubiczy Osoczny*). Rano do Starego Berezowa, którego jeden koniec styka się z szosą Bielsk – Hajnówka, wkroczył niemiecki oddział, zatrzymując się na krótko. Na nieszczęście dla mieszkańców Berezowa, wzdłuż linii kolejowej, która biegła pomiędzy Berezowem a Mochnatym i Dubiczami Osocznymi, w kierunku Puszczy Białowieskiej zmierzała grupa żołnierzy Armii Czerwonej. Niemcy ją rozbili, a następnie schwytali 13 mężczyzn z Berezowa, zabrali ich na miejsce starcia i kazali im wykopać grób, w którym pochowano poległych niemieckich żołnierzy.

Wśród tych przymusowych grabarzy był 33-letni wówczas Juśip Kubajczuk: „Po tym, jak pochowaliśmy ciała zmarłych, jeden z oficerów pozwolił nam odejść. Kiedy szliśmy przez wieś, zatrzymała nas grupa niemieckich żołnierzy. Mogło ich być dziesięciu. Zaprowadzili nas do ogrodu Hryhoryja Hruszewskiego i ustawili w rzędzie. Stanęli za nami i nagle otworzyli ogień z broni ręcznej. Kiedy usłyszałem strzały, natychmiast upadłem. Kula tylko lekko mnie trafiła, ale udawałem martwego, bo bałem się, że Niemcy będą dobijać. Kiedy odeszli, odczołgałem się z tego miejsca i ukryłem pod krzakiem, który rósł w pobliżu. Czekalem tam, aż Niemcy opuszczą naszą wioskę. Kiedy nas rozstrzelali, inna grupa żołnierzy podpaliła budynki we wsi. Moje również spłonęły”. Pozostali mieszkańcy wsi zostali zapędzeni w jedno miejsce i byli przekonani, że wszyscy zginą. Ale wtedy pojawił się oficer na motocyklu, a po rozmowie z nim żołnierze zabrali karabiny maszynowe wycelowane w ludzi i opuścili wioskę. W ten sposób zginęło „tylko” 10 mężczyzn – 9 od razu, jeden zmarł dwa tygodnie później z powodu odniesionych ran, a około 70% zabudowań wsi spłonęło.

Inny oddział niemiecki, który mniej więcej w tym samym czasie pojawił się w Dubiczach Osocznych (wieś ok. 2 km na wschód od Berezowa, bliżej Hajnówki), gdzie wziął udział w potyczce z czerwonoarmistami, też podpalił wieś i wypędził wszystkich mieszkańców w pole, prawdopodobnie z zamiarem ich rozstrzelania. Na szczęście i tu pojawił się przełożony, być może ten sam, co w Berezowie, nakazując wypuścić *dubiczlan*. We wsi nie doszło więc do zorganizowanej egzekucji, ale strzelano do przypadkowych osób, w wyniku czego czterech mężczyzn zginęło, a jeden został kaleką.

Opisane historie znad Bugu i spod Puszczy Białowieskiej pokazują wydarzenia o największym rozmiarze strat ludzkich i materialnych. To oczywiście nie jedyny krwawy ślad, jaki czerwiec 1941 r. pozostawił w podlaskich wsiach, bo choć zbrodnicze czyny frontowych wojsk niemieckich trudno nazwać masowymi, to pomiędzy Drohiczynem na zachodzie i Haj-

Stare Berezowo. Zmarłych mieszkańców wsi pochowano na starym wiejskim cmentarzu. Przed wiekami znajdowała się tutaj cerkiew, zniszczona podczas tzw. potopu szwedzkiego. Dlatego nie dziwi fakt, że na skrzyżowaniu wiejskiej ulicy i szosy Bielsk – Hajnówka znajduje się krzyż-pomnik z prośbą o zbawienie, w szczególności od „ognia”, „miecza” i „najazdu cudzoziemców” (podobne wezwanie do Wszechmogącego można również przeczytać na krzyżach przy wejściu do Starego Kornina i Mochnatego).

nówką na wschodzie można naliczyć jeszcze ze dwie dziesiątki, jeśli nie więcej, miejscowości, w których podpalano wiejskie domy, dokonywano egzekucji lub strzelano do przypadkowych osób. Następnie w 1942 r. spalono szereg wsi położonych na skraju Puszczy Białowieskiej w dzisiejszej gminie Hajnówka (a także w etnograficznie białoruskich gminach Narewka i Białowieża), co miało uniemożliwić zdobywanie tam żywności i innej pomocy sowieckim dywersantom, działającym w formie oddziałów partyzanckich. Wysiedlanym wyznaczano termin dwóch godzin na przygotowanie się do wyjazdu, co mieszkającym w Polsce Ukraińcom jest dobrze znane z innych stron i lat.

Wracając do wydarzeń z czerwca 1941 r., należy zauważyć, że nie wszyscy Podlasianie, którzy wówczas zginęli, padli od niemieckich kul. Na przykład w miasteczku Orla wycofujący się „Ruscy” zdążyli co najmniej

zastrzelić 6-osobową rodzinę i Żyda. Również nie wszyscy niemieccy żołnierze byli chętni do rozstrzelania cywilów czy jeńców – w Hajnówce, gdzie dowódca batalionu piechoty planował rozstrzelać kilkudziesięciu wziętych do niewoli czerwonoarmistów, nie znalazł wśród swoich żołnierzy chętnych do popełnienia tej zbrodni („pomogli” mu czołgiści z jednej z jednostek Panzergruppe 2 już nam znanego generała Guderiana). Był też przypadek, że żołnierz, który otrzymał od swojego dowódcy automat, by zastrzelić mężczyznę schwytanego we wsi Leszczyny (*Liszczyny*), odmówił wykonania tego rozkazu – oficer, „aby nie stracić twarzy”, musiał wyrwać mu z rąk broń i strzelać sam.

Przypadki humanitarnego zachowania, niekiedy wymagające odwagi, nie mogą jednak przesłonić faktu, że nawet bez osobistego popełnienia zbrodni, żołnierze jednostek polowych Wehrmachtu, a także funk-

cjonariusze niemieckiej administracji okupacyjnej (o formacjach policyjnych i karnych pod szyldem SS nie ma co wspominać), byli współwinni potwornej zbrodni nazistowskiej. Zbrodni, która początkowo niszczyła „nieprawomyślnych” i „niearyjskich” obywateli Niemiec, a następnie rozlała się w szeroki świat.

Tak więc największym paradoksem czerwca 1941 r. był fakt, że planem Barbarossa, zamyślonym z nadzieją na Blitzkrieg, nazistowska Trzecia Rzesza – machina zbrodni, której doświadczyły prawie wszystkie narody europejskie, w dużej mierze zrehabilitowała w istocie również potworne, ale bardziej przebiegłego i podstępного zbrodniarza – leninowsko-stalinowski Związek Sowiecki. Wczorajszy współnik Hitlera w rozpętanu wojny światowej po 22 czerwca był już sojusznikiem demokratycznych krajów Zachodu i „obrońcą ponad stu narodowości”, które miały nieszczęście zostać uwięzionymi w granicach „sowieckiej ojczyzny”. Chcąc nie chcąc, miliony przedstawicieli tych narodowości musiały stanąć do walki i zginąć w szeregach obrońców przed niemiecką nazistowską inwazją, w istocie godząc się na gorzki los obrońców więzienia i łagru – tyle że „swojego”. A ich bohaterstwo czy po prostu ciało rzucone na wroga, bo sowieckie „zwycięstwo w Wielkiej Wojnie Ojczyźnianej” zostało wywalczone monstrualną liczbą poległych, niewspółmierną do strat niemieckich (można powiedzieć – zwycięstwo przegranych), stało się dla strażników z „dynastii” CzK – NKWD – KGB zasłoną dymną dla zbrodni popełnionych w czasie budowy i urządzania sowieckiego więzienia, a następnie rozszerzania jego granic – coraz to nowego wiarołomstwa, masowego mordowania realnej i urojonej opozycji, Hołodomoru i „zwykłych” propagandowych kłamstw, które w umysłach wielu ludzi, niestety – są tacy i na Podlasiu – jeszcze nie ucichły.

Jurij HAWRYLUK
Fot. autora artykułu

Poprzednie odcinki cyklu o wydarzeniach w latach 1939 – 1941 w numerach 5 i 6 z ub. roku.

Притуліті дятла ❖ Prytuliti diatła

Што Ти хочеш
Што Ти знаєш
Зовсім кепсько –
Де втікаєш?
Чи в доступни всім усім
Чи вглуб себе
Бульш в проблеми?
Може локш було би в лісі
Пошукати в собі тиши?

Szto Ty chcesz
Szto Ty znajesz
Zowskiem kiepsko –
De wtikajesz?
Czy w dostupny wsiem utichy
Czy whlub sebe
Bułsz w problemy?
Może lokszy było by w liści
Poszukati w sobi tiszzy?

Як забурлит в душі, як зашумит кров в голові, як повітра бракне, щоб спокійно подумати, лікарством моїм – ліс. Думала, що так втікаю. Думала, мало одваги остати... Ти пер бачу, що в глибоїні себе знала і чула – так треба.

Крок за кроком. Слухаю ритму. Вдох – видох. Слухаю ритму. Хвали кровлі в ухах. Слухаю. Моя свуйська музика :).

Входжу до ліса. Слухаю. Шумит вітьор. Триєсне вітка. Скрипне дерво. Закричит дятьол.

Затримую бігучи думкі. Зачинаю бачити. Затримую очи на тих найбульших дохторах – дервах – і на найменшуй дробинці. Раз стрикоза в квітці, кропля роси на траві, зімою сніжинка блискуща. Сонце між деревами.

Затримую голов. Влончую нюх. Щоб оддых набрати до повна, почути ціле добро природи. Аромат соснового ліса, чи лонкі парною порою, чи зимлі по дощеві.

Jak zaburlit w duszy, jak zaszumit krow w hołowi, jak powiētra brakne, kob spokujno podumati, likarstwom mojim – liē. Dumala, szto tak wtikaju. Dumala, mało odwahi ostati... Typer baczu, szto w hlubiniē sebe znała i czuła – tak treba.

Krok za krokom. Słuchaju rytmu. Wdoch – wydoch. Słuchaju rytmu. Chwali krowliē w uchach. Słuchaju. Moja swuōjska muzyka :).

Wchodžu do liēsa. Słuchaju. Szumit wiētior. Triēсне wiēтка. Skrypne derwo. Zakryczyt diatioł.

Zatrymuju bihuczy dumki. Zaczynaju bacztyi. Zatrymuju oczy na tych najbułszych dochtorach – derwach – i na najmniejszuj drobinici. Raz strykoza w kwiēci, kropla rosy na trawiē, zimoju sniżynka bliskuszczca. Soncie miży derwami.

Zatrymuju hołow. Włonzuju niuch. Sztoob oddych nabrati do powna, poczuti ciēle dobro pryrody. Aromat sosnowoho liēsa, czy łonki parnoju poroju, czy zymliē po doszczewi.

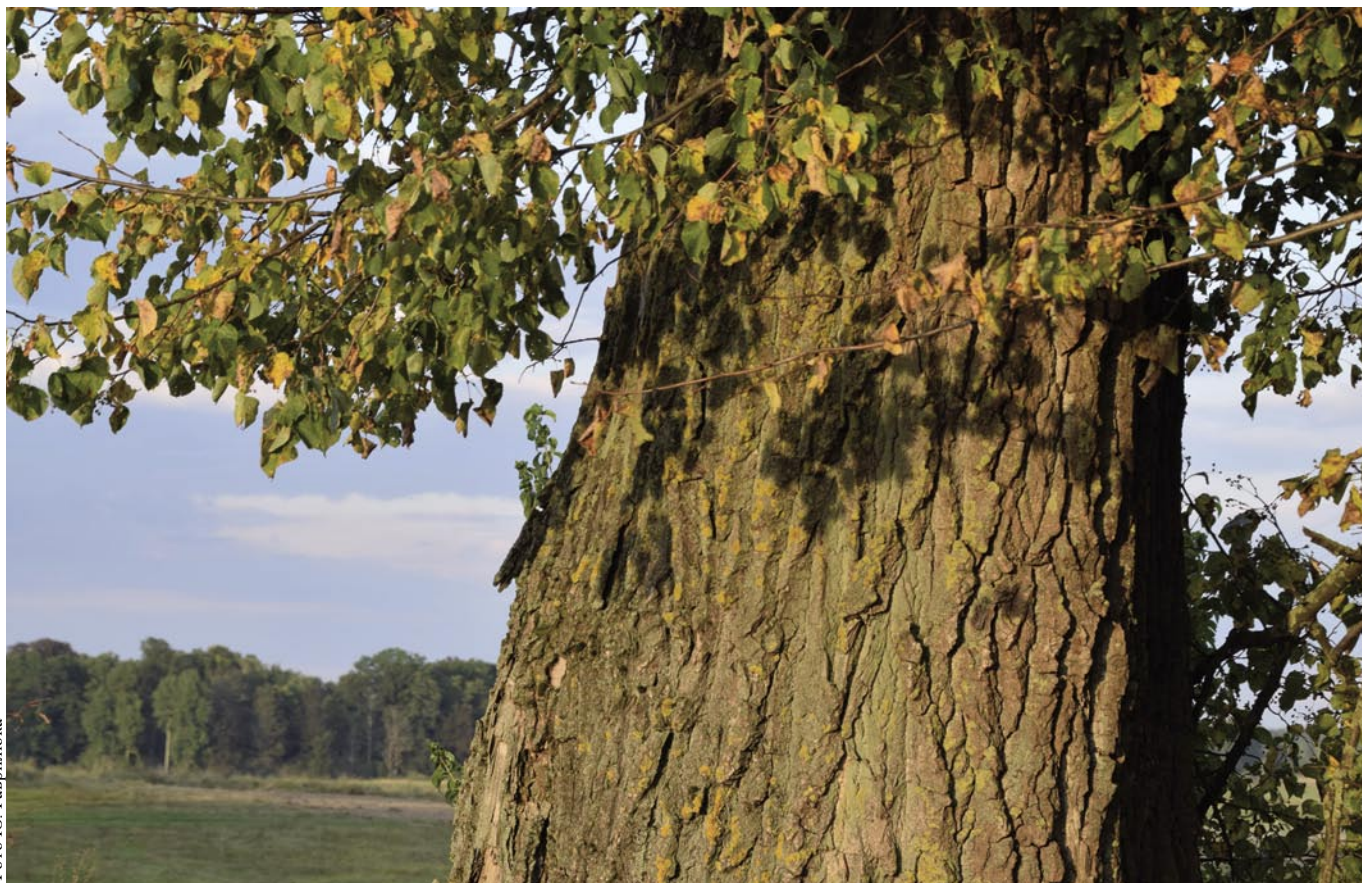

Фото Ю. Гаврилюка

Влончую дотик. Кора пуд рукою, лісте на тварові. Боса нога на теплѹм піскові чи сирому мохові. І ще смак... Влончиті смак. Висьоло, як літом ягоду чи малину. Може ще бити щавушок зайця, а найлєпі кропіва... А напоїтїсь росою з листка, дощом або снігом з неба...

...і вже зовсім здорова :).

Ліс то лікарство. Сильвотерапія. Є такія луде і місця, де напавду приписуют ліс на рецепту. Урухоміті змисли. Затриматі поїзд в голові. Урухоміті тіло і зафундоваті собі цифрови детокс. Луде, наши прапрапрадіди бѹльшу часть свойого житя проживалі звезани блізько з натурою і користалі з єї, того навіть ни знаючи. Типер, одтіти за мурами міст, ми затратілі здольность браті од природи єїну сілу. Оказується, поверніне на натури лоно може статісь муцно терапевтичне – од цивілізаційних хворобув, новотворув, депресій чи психічних розладув, ліс дає пудтримку – для серця, кровообігу і нервової системи.

Каждому, навіть хто ни вірит (на таких тоже є баданя) – ліс забірає стрес, взмуцнює одпорность, урухомює самолічине. Світло, звук, дотик, смак, нюх – регулює працю мозгу. Весною, літом, осенью і зімою.

Знашла мене такая думка. Сама. Притуліті дятла. Для мене то Spacer Сили. Хватіті, вслухатісь в його одголос. Вгледітїсь – де ву.н. Знайті. Долізті до того дерва, часом через корчиска, а биває і через багно і... voilà!

Обнімі дерво, притулі твар до кори, рамиона, ногі, живу, вібрації чуті тоже стопами...

Чую... якби доткнула серця природи.

...стук стук стук...

Здорова :)

Аліна ЛУКАШЕВІЧ
з дому Гуральчук

Włonzuju dotyk. Kora pud rukoju, listie na twarowi. Bosa noha na teplum piskowi czy syromu mochowi. I jeszcze smak... Włonzuyti smak. Wysioło, jak lićtom jahodu czy malinu. Może szcze byti szczawuszok zajcia, a najlepi kropiwa... A napojitićs rososzu z listka, doszczom abo sniehom z neba...

...i wże zowskiem zdorowa :).

Lićs to likarstwo. Sylwoterapija. Je takija lude i miscia, de naprawdu prypisujut lićs na receptu. Uruchomiti zmysly. Zatrzymati pojizd w holowi. Uruchomiti tićlo i zafundowati sobi cyfrowy detoks. Lude, naszcy praprapradidy bućlszu czast swojoho żytia prożywali zwezany blizko z naturoju i korzystali z jeji, toho nawet ny znajuczy. Typer, odtiety za murami mićst, my zatratili zdolnost brati od pryrody jejinu siłu. Okazujit sia, powerninie na natury łono może statićs mućcno terapeutyczne – od cywilizacyjnych chorobuw, nowotworuw, depresij czy psychicznych rozladuw, lićs daje pudtrymku – dla serca, krowoobihu i nerwowoji systemy.

Każdomu, nawet chto ny wićryt (na takich toже je badania) – lićs zabiraje stres, wzmućcniuje odpornost, uruchomjuje samoliczynie. Swićtło, zwuk, dotyk, smak, niuch – rehułuje praci mozhu. Wesnoju, lićtom, osenioju i zimoju.

Znaszła mene takaja dумka. Sama. Prytuliti diatła. Dla mene to Spacer Siły. Chwatiti, wśluchatićs w joho odholos. Whledićtis – de wu.н. Znajti. Dolićzti do toho derwa, czasom czerez korczyyska, a bywaje i czerez bahno i... voilà!

Obnimi derwo, prytuli twar do kory, ramjona, nohi, żywu, wibracji czuti toже stopami...

Czuj... jakby dоткнуła serca pryrody.

...stuk stuk stuk...

Zdorowa :)

Alina ŁUKASZEWICZ
z domu Góralczuk

Олександра
ГАВРИЛЮК

грудень

навколо тиша
сніг не випав
на стовпах
покинуті гнізда
і я поміж
минулим та майбутнім

як розказати все
для чого слів нема
своїх
чужих
ніяких

холодний вітер
подув у відповідь
розніс важкі думки
невже він спробує
навчити їх літати

19.12.2024

Фото Ю. Гаврилюка

Зоя Майстрович: Вірши про батькувське

Батькувська хата

У батькувському саду
Яблуні цвітуть пригожій
Над батькувською хатою
Зори світять ярчієй.

Колі у нас буває щось не так
Колі у серці буває тривога
Батькувське одне слово
«не плач дитя»
Воно нам помагає.

Як пташкі до гнізда летят
Так і ми до своєї рудної хати
Хочем хоч в неділю раз
На порозі її стати.

І серце до своїх близьких дрижит
Лечу до їх як на крилах
Як живуть вони там
Хочецьця слово радості почути.

Колі нам тяжко було
Колі на душі були печалі
Ми до своїх батькув ішли
Слово радості почути спішали.

Я знаю

Я знаю і віру моя дорога
Як тяжко і трудно вам жити
Ми знаєм що мертви
вже не устанут
А Буг приде до їх судити.

Своїм життям вони любовались
Свою сімєю ради були
А тепер вони з вами розстались
На вічні віки.

Будут їм солов'ї весною співати
Буде їм калина біла цвісти
І приде мати до свого дитяти
І шапку скіне батько перед їм.

Усякі біди приносять війна
Забирає найближших вона
Вона нікому не нужна
Ни мені, ни тобі, ни вам.

Зіма

Над своєю рудною хатою
Бог зори яснії засвітив
Хоч вони не гриють
Душою нам усім теплієй.

Днем там сонце теплієй гріє
Там зимою сніг ярчієй світит
І в'югі і метелі ни при чум
У рудну хату нашу тепло.

Радостью душа наповняна
Радость на родині своєюй
У чужому кутку ми не такіє
Тулькі ми там як раби.

Колі стану я у порога
Своєї рудної хати тепер
Тихо одчиняю я двері
Коб не збудити батькув.

Тулькі у нас

Небо усипане ясними зорами
Місець як сторож неба стереже
По небу зурка покотилась
Колісь на землю упаде.

Проходять роки у вічність
Не одну весну зустріли ми
Сотні пісень летіло до неба
І повна душа була любові.

Як у казці було усьо
Бувалі щасливі ночі і дні
І сльози радості плілі
І сльози печалі були.

Много людей виїхало од нас
Чужая земля вона не наша
У нас найпригожій співають солов'ї
І дівчата на лавочках.

Тулькі при наших хатах
Ластовкі гнізда увивають
До нас весною летять бусли
І черемхі біли розцвітають.

Іде літо

Уже минула весна
Настає гараче літо
Пустий клуні стоять
Нема у їх снопув жита.

Нема їх і не буде
Настав такий час
Старіє одишли люде
А молодих у селах нема ж.

Як хто і остався
Вуон уже не господарит
Нихто на гуліцю не виходит
Лавочки пусти стоять.

А колісь село гомонило
Хто ішов а хто їхав коньом
Діти бігалі кричали
Босими ногами ганялі писок.

А як сади цвіли весною
Кожна голінка була повна квіток
А колі доспіють літню порою
Кожне дитя берем'є
яблик несло.

Хоча і квасни були вони
А яблито у руці у кожного
бувало

І не кривився ніхто
Його із середком дитя
вигризало.

2024 р.

Фото Ю. Гаврилюка

Український поет та письменник з Підляшшя Юрій Іванович Гаврилюк святкував у 2024 році 60-річчя від дня народження. Поет народився 2 вересня 1964 року в Більську-Підляському. Живе та творчо працює в місті свого народження. Вважає за домівку серця своє рідне місто, Підляшшя та взагалі весь краєвид навколо виплеканої ним міфічної ойкумени.

Міфи і топоси в літературній творчості поета Юрія Гаврилюка

(До 60-річчя українського творця з Підляшшя)

Поет Юрій Гаврилюк, це історик, публіцист, фотограф, культурний та суспільний діяч. Член Національної спілки письменників України з 2002 року. Один з організаторів українського національного відродження на Північному Підляшші. Головний редактор українського часопису Союзу українців Підляшшя «Над Бугом і Нарвою».

Юрій Гаврилюк вивчав історію у Ягеллонському університеті в Кракові. Його зацікавленням була історія рідного йому Підляшшя, Більської землі, Галицько-Волинського князівства. Згодом став він автором книг про середньовічний період земель між Бугом і Нарвою. Втім письменник цікавився також українським національним відродженням на польсько-українському пограниччі у XIX та XX ст. Пробирав навіть записувати українську говірку на Північному Підляшші згідно мовних особливостей, а зокрема дифтонгів, які у ній збереглися, та інфінітивних її закінчень. Автор брав неодноразово участь у наукових конференціях та виступав з історичними темами в українських осередках Польщі та на сторінках «Нашого слова» і часопису «Над Бугом і Нарвою».

Юрій Гаврилюк є автором монографічних розробок, в тому числі співавторських. Наукові роботи поет трактує як особисту повинність супроти рідної землі і як спробу описати історію Підляшшя з української точки зору. В тій ділянці є дуже заслужений, як зрештою і в царині фотографування історичних пам'яток Підляшшя.

Автопортрет Юрія Гаврилюка у вікні підляської міфології та на фоні старовини

Вибрані наукові та популярно-наукові праці Юрія Гаврилюка це: «Історія Підляшшя до 1321 року» (Більськ, 1987), «Пропозиції запису підляських діалектів» (Більськ, 1988), «Історія Підляшшя (Берестейської землі) у X-XIV століттях» (Гайнівка, 1990), «Z dziejów Cerkwi prawosławnej na Podlasiu w X-XVII wieku» (Bielsk Podlaski, 1993), «Ruś podlaska. Podlasie w opisach romantyków» (Більськ, 1995), «Холмщина і Підляшшя: Істор.-етногр. дослідження» (співавтор, К., 1997), «Kraje ruskie Bielsk, Mielnik, Drohiczyń: Rusini-Ukraińcy na Podlasiu – fakty i kontrowersje» (Kraków, 1999; Bielsk Podlaski, 2001), «Podlasze. Śladami ruskiej przeszłości» (Bielsk Podlaski, 2000), «Від Володимирових походів до лінії Керзона» (Торонто-Білосток, 2013), «Син Холма. Михайло Грушевський 1866-1934» (Холм, 2016).

Юрій Гаврилюк написав небагато поетичних збірок, однак є вони важливим внеском в історію української поезії: «В непроминаючому поході» (Більськ Підляський, 1986), «Негербові генеалогії» (Більськ, 1988), «Голоси з Підляшшя» (Париж-Львів-Цвікау, 1999), літературно-прозова збірка «Nechaj żywe Podlasze!: Z pereżytoho i perezumanoho» (Більськ Підляський, 2001), книга вибраних творів «В павутинні життя» (Більськ Підляський, 2004) та щоденниковий «Хронологіон 2001-2011. Записки» (Перемишль, 2014).

Важливою заслугою Юрія Гаврилюка є редакторська робота у часописі Союзу українців Підляшшя «Над Бугом і Нарвою». Цю роботу він не просто любить, вона стала його життєвим покликанням і полонила його. Це покликання перекладається на статті, яких поет написав чимало, і на оформлення власними світлинами всіх випусків «Над Бугом і Нарвою».

Творчість Юрія Гаврилюка слід бачити з перспективи того, що автор народився поетом. А що таке поезія в умовах щодення, це покликання душі до індивідуальної мови. Тому поезія Юрія Гаврилюка важливий елемент української літератури Підляшшя. Вона розвивалася – як і усе українське на Підляшші у двох напрямках: писати українською говіркою і писати літературною українською мовою. Поет вийшов до читача з говірковими українськими текстами і прийшов до нього з творами українською літературною мовою. Ця закономірність народила тільки Гаврилюкові притаманні міфи і топоси в його творчому дискурсі. Це міфи рідної мови і рідної землі. Ось промовистий приклад твору написаного у 1982 році: «Мова наша / Батьків і дідів наших / Молитво наша / До рідної землі». Поєднання двох берегів мови і рідної землі стало прикладом існування в українській літературі другої половини ХХ ст. підляського феномену, бо поруч творчості Юрія Гаврилюка розвивалися такі поетичні імена з Підляшшя, як Іван Киризьок, Євгенія Жабінська та інші.

Міфічні елементи у творчості Юрія Гаврилюка породили також філософські поняття, притаманні тільки йому. Бачити рідний краєвид і сакралізувати його. Описувати історію і надавати їй сучасного дихання. Адже у творчості поета давні події стають частиною поетичного простору і живуть наново. Це важливий елемент творця небайдужого до своєї історичної спадщини і до рідних підляських порогів.

Невипадково Віктор Яручик – відомий літературознавець та історик літератури, писав про життєвий шлях підляського поета як про пошук дороги до себе, тобто до своєї української ідентичності: «Перед письменником неодноразово поставало питання зі сфери національної ідентичності: „Ким я є?“, – на яке не було однозначної відповіді. Підляшшя було прикордонням етносів і тут стикалися впливи Польщі та Литви. Це було місце етнічного національного зіткнення польсько-східнослов'янського християнства. Православного сходу з латинським заходом і давало можливість національного пограниччя польського, білоруського і українського. Тому поет шукав себе в свідомому виборі. Була ним мова предків, яка допомогла прийти до себе. Це сталося через освіту і самоосвіту, а також завдяки впливам від прочитаного українського, почутого, побаченого. У розмові зі мною яскравий представник української літератури із Північного Підляшшя Юрій Гаврилюк зізнався: „Можна сказати, що моя літературна творчість виникла з потреби вираження своїх національних почувань, потреби показання іншим нашого етнічного “я”. Саме з таких причин – прагнення до розгадування таємниць нашого, невідомого нам самим минулого – обрав я для себе історичні університетські студії у Кракові, хоч раніше схилився в сторону журналістики та політології у Варшаві. Звичайно, коли вивчав історію, то хотів ці знання втілювати і в поезію, тому ця тема на початку була домінуючою. Теми ж інтимні, екзистенціальні відходили на другий план. З часом пропорція помінялася”».

Шлях до себе поет оберігав наче дорогоцінний скарб, бо він виникав з приданого предків, що жили у минулому на Підляшші і плекали свою рідну українську мову та культуру. Тому автор в одному з віршів зі збірки «Голоси

з Підляшшя» виданої у 1999 році написав: «Нарво / Ріко неначе билина / Хоч і не київські / Над тобою гори / Ім'я твоє / Є гостре й звучне / Як удари мечів / В ратних подіях / Коли воду / Синю від неба / Запалювала ятвязька кров». Ратні події, билинні історії – це відкликання до минулого і його сакралізація у поетичному натхненному слові. Це також дань рідному краєвидові, який виднів з поетичних вікон творця і ставав ковчегом його творчих заповітів. Тому Віктор Яручик сказав: «Тема малої та великої батьківщини є однією з провідних у творчості українських письменників Підляшшя. Однак провідною все ж є не велика батьківщина, а мала. Саме їй присвячені більшість творів письменників. Цей матеріал потребує подальшого вивчення і популяризації».

Ця важлива характеристика торкається також творчої особистості підляського українського поета і письменника Юрія Гаврилюка. Ідентичність літературного імени поета розвивалася протягом багатьох років. Її ми бачимо зокрема в його книгах «В павутинні життя» (2004) та в «Хронологіоні» (2014). Творчість, вміщену в тих виданнях, можна розглядати у площинному ракурсі. Написане поетом не зміліло, не потрапило до літературної шухляди, не стало елементом минулого, а надалі залишається важливим і актуальним. Це вагомий елемент творчості підляського поета. Його можна розглядати як живий внесок в українську культуру або як літературний голос з Підляшшя, де поет живе та працює.

Тадей КАРАБОВИЧ

*Національна Спілка письменників України
Люблін, вересень-грудень 2024*

Тадей КАРАБОВИЧ, поет, перекладач, літературознавець, літературний критик. Член Спілки польських літераторів Люблінського осередку та Національної Спілки письменників України. Головний редактор щорічника «Український літературний провулок» (з 2001 р.). Живе в Любліні (Польща).

Публікується літературознавчий текст, який мав бути зачитаний на ювілейному заході, що однак не відбувся з особистих причин.

Фото Ю. Гаврилюка

Надсяння асоціюється перш за все з Перемишлем та Сяноком. Але є й менше від них місто, в якому нечисленна українська громада, яка навіть батьківську мову забула, у перших десятиріччях ХХ ст. спромоглася на заснування читальні Товариства «Просвіта», а відтак і на зведення величавого Народного Дому.

Мале місто з великим Народним Домом (Штрих до історії Лежайська)

Лежайськ – найдалі вниз Сяну розташоване місто колишньої Перемиської землі, в якому українська громада, хоч не дуже численна, але діяльна, існувала до середини 1940-х років. Завдяки цьому Лежайськ вже на перший погляд відрізнявся від таких міст, як Ланцут чи літописний «Переворескъ, городъ Львовъ» (город у володіннях князя Льва Даниловича), де слідів руської давнини вже не було. Тут українську сучасність можна було зразу помітити, зокрема, коли хтось прибував з південного сходу, Ярославською вулицею: «В першу чергу церква помітно впадає в очі. Вона в самому центрі, на горі, гарна, чистенька, мурована і високим муром обведена. Побіч неї оригінальна дзвіниця з трьома новими дзвонами й стилева капличка. Поруч церкви красується величава будівля з вежею, різьбленим львом і українським написом “Народний Дім”» (А. Гладилевич, 1940 р.).

Для автора цих слів, молодого українця з «галицьких нетрів», до речі, родича одного з провідних громадсько-політичних діячів 1880-х рр., співзасновника «Діла» і товариства «Дністер» Даміана Гладилевича, Лежайськ – «типове галицьке містечко на тлі краєвиду, що подекуди нагадує Галичину, а місцями вже недалеко Холмщину. Декілька мурованих будинків, трохи понищених і порожніх поживдівських мурованих домів у середмісті [власників німці вигнали вже осінню 1939 р.], широко розкинені передмістя, а далі поля, гаї, левади, соснові бори і піски понад берегами срібнолентого Сяну».

Особливістю історії Лежайська є його перенесення, адже первісно розташовувався він на терені сучасного села Старе Місто, на невеликій відстані від Сяну. Саме там король Володислав Ягайло 1397 р. локував на магдебурському праві «оррідум», яке мало називатися Королеве Місто. Назва однак не прийнялася і місцеві мешканці, тепер вже міщани, далі вживали назви, яка у латиномовних документах XIV ст. (руські не збереглися) записана як «Lan-zaysko» (Лянжайско). Варіант назви – Лежайськ/Leżajsk – прийнявся аж у XVII ст., при чому у XV – XVI ст. виступають перехідні форми «Леженсько», «Лежейсько», «Лежейськ» тощо (їхнім відлунням може бути те, що, як писав А. Гладилевич «місцеве населення каже – Лежаньск»).

Цей передміський Лежайськ вперше згадується у документі з 1354 р., отже мав давню метрику, з доби руської державності. На її підтвердження польські історики приводять також дату «1228», яка була вирізана на дубовому одвірку церкви св. Миколи у Старому Місті (згоріла в середині XIX ст.), вважаючи, що це рік побудови першого в цьому місці православного руського храму. Як записано у новому локаційному документі,

Цей передміський Лежайськ вперше згадується у документі з 1354 р., отже мав давню метрику, з доби руської державності. На її підтвердження польські історики приводять також дату «1228», яка була вирізана на дубовому одвірку церкви св. Миколи у Старому Місті (згоріла в середині XIX ст.), вважаючи, що це рік побудови першого в цьому місці православного руського храму. Як записано у новому локаційному документі,

Вид з лежайського міського ринку на Народний дім (ліворуч) і церкву

Лежайський ринок з міською ратушею

виданому у вересні 1524 р. від імені короля Жигимонта (Зигмунта Старого), зміна розташування міста була наслідком цього, що «наші, а по суті всього християнства повсюдні та вічні вороги, татари, вчинивши кілька місяців тому надзвичайно великою силою наїзд на руські землі, спустошили їх, пограбували також і в попіл замінили наше містечко Леженсько у Перемиській землі». Не був це перший наїзд, бо від 1498 р. принаймні шостий, все ж найбільш нищівний – міська забудова була повністю знесена, а мешканці захоплені в неволю (стариків та дітей потоплено). Отже, коли король, «прямуючи на Русь з військом та воєнним обладнанням, щоб відбити наїзників-татар, які зі ще більшою потугою намагалися на нас наїхати», опинився під зруйнованим містом, врятовані лежайчани повідомили монарха, що «недалеко є місце само із себе ровами та багнами захищене, що малим накладом може бути набагато краще укріплене».

Після перенесення міської громади, оселя на старому місці існувала далі, але вже як село, хоч по сьогоднішній день зі словом «місто» в назві та, принаймні у XVI ст., майже од-

норідним складом населення, як на це вказують українські імена староміських кметів, записані під час проведеної 1565 р. люстрації «староств у Руській землі будучих» (негородове Лежайське староство виникло у першій половині XV ст.; раніше входило до складу королівщини зі старостою у Крешові). Натомість у перенесеному на нове місце Лежайську міщани з типово українськими формами імен були вже меншістю. Парохіяльним храмом була тоді церква Вознесіння Господнього у південно-західній частині міста, всередині міських укріплень («парканів») – її дерев'яний будинок, відбудований після спалення в ході татарського наїзду 1624 р. та наприкінці XVIII ст., мав бути перенесений до недалекої Брискої Волі (парафія Курилівка). 1686 р. була посвячена друга лежайська церква, Успення Пресвятої Богородиці – спочатку була це також дерев'яна споруда, що розташовувалася на поряд з Ярославською брамою, та яка двічі згоріла. Щойно у 1828-1831 рр. станув тут мурований парохіяльний храм, освячений єпископом Іваном Снігурським у грудні 1832 р. Її найбільшою святістю була ікона Богороди-

ці (1626 р.), яка вважалася чудотворною – за свідченням Степана Кікти, брата останнього лежайського пароха, о. Юрія Кікти, «відпусти відбувалися там три рази в році на: Зелені Свята, Успення Матері Божої 28 серпня і 8 вересня. З молитвами і проханнями приходили тоді прочани з 14 деканатів Посяння і сусідніх повітів». («Відпусти» на латинські свята були наслідком цього, що саме в цих днях від половини XVII ст. відбувалися великі празники у римокатолицькому монастирі бернардинів, який мав свою прославлену ікону Богородиці; Петро Могила, записуючи розповідь про вигнання у Печерській лаврі біса з «чоловіка одного Івана», який не міг позбутись своєї недуги, хоч «обходив він місця латинські і уніатські, де, мовляв, бувають зцілення», в числі цих місць згадує також Лежайськ).

Перші більш-менш точні статистичні дані показують демографічну стагнацію в гроні лежайських русинів – у останніх десятиріччях XVIII ст. це 360 осіб, а за переписом 1900 р. небагато більше, бо 410 осіб, хоч загальне число населення міста збільшилося майже вдвічі – з 3,1 до 5,3 тис. (в тому числі 3,4 тис. римокатоликів та 1,5 тис. ізраїльтян), до того ж їхньою «мовою товариського спілкування» була польська (окрім 2 осіб!). Все ж лежайська громада не залишалася осторонь українських національно-культурних процесів, адже 1905 р. засновано тут читальню «Просвіти», яка спочатку працювала в одній з кімнат дяківки (два роки пізніше виник також кружок «Сільського господаря»). Важливим елементом праці читальні були курси української мови, адже як згадував один з лежайчан: «Тоді по-українськи говорила тільки та лежайська молодь, що їй пощастило вчитися в гімназії; старше покоління, серед нього й самі основники читальні «Просвіти» не знали своєї рідної мови й говорили по польськи». Поширенню рідної мови сприяли також події світової війни: «До 1918 р. проповіді священник виголошував у церкві по-польськи, тому що здебільша греко-католицьке населення говорило по-польськи. В часі світової війни лежайські українські воя-

ки використали свою зустріч з тими своїми земляками, що говорили рідною мовою; від них навчилися вони української мови й після повороту з війни в 1918 р. зажадали від священника, щоб виголошував у церкві проповіді тільки по-українськи. Від 1918 р. виголошують священники в лежайській церкві тільки українські проповіді, а українське населення говорить тільки по укра-

їнськи. Ті, що весь час світової війни сиділи дома, навчилися української мови від тих, що вернулися з війни» (М. Всегоренко, 1940). Натомість один з членів драматичного гуртка Товариства «Родина» у Ярославі, який у 1920-х приїжджав з театральною виставою до Лежайська, згадував, що «міщани хоч і розмовляли польською мовою, але сердечно нас приймали. На гос-

тині, яку нам влаштовували, виголошували такі патріотичні промови, в яких впрост палахкотів огонь любови до рідного краю». Отже, не маємо зараз певності, наскільки швидким та успішним було повернення до прабатьківської мови, однак заснування читальні «Просвіти» для більшості лежайчан грецького обряду було важливим, якщо не революційним моментом у будівнанні їхньої модерної національної свідомості, яке один з польських дослідників історії Лежайська не дуже коректно назвав «українізацією місцевих русинів». Позаяк польська державна адміністрація деякий час намагалася цю «українізацію» ігнорувати, в офіційних даних першого перепису населення (1921 р.) лежайські українці потрапили у рубрику «narodowość rusińska» – 253 особи з загалу 5,1 тис. мешканців Лежайська (в тому числі було 345 греко-католиків). Згідно з даними, зібраними урядовцями Ланцутського повіту, у березні 1939 р. Лежайськ мав вже 6,4 тис. мешканців, в тому числі 447 українців. За обрахунком В. Кубійовича українців було навіть менше – 400 осіб (на 6,1 тис. мешканців), в тому числі 380 польськомовних (з заувагою: «У молоді помітний поворот до укр. мови»).

Звісно, в українському культурному житті брали участь також активніші мешканці навколишніх сіл, для яких Лежайськ був місцевим центром суспільного та економічного життя, в тому числі й для діючих у міжвоєнному періоді читалень, адже від 1926 р. Лежайська читальня «Просвіти» стала філією (регіональним осередком). Звісно, найбільшим досягненням лежайських просвітян було спорудження у 1911-1913 рр. власного Народного Дому, який проектував уродженець Лежайська Лев Шелевич (нар. 13 квітня 1883 р. – пом. 8 вересня 1966 р. у Чикаго). Молодий архітектор, який у 1906 р. закінчив будівельний відділ Промислової школи у Львові та у 1910 р. отримав права на самостійне ведення будівельних робіт, з першим професійним завданням такого масштабу впорався блискуче та подарував рідному містові споруду не лише функціональну, але і яскраву

пам'ятку українського архітектурного модерну. Попри труднощі, які створював рельєф та вже існуючі в центрі міста архітектурні доміанти, як церква і вежа ратуші, врешті й скупість місця, відведеного під будівлю, Шелевичеві «вдалося розмістити об'єкт, що відразу став визначним місцем і окрасою Лежайська», а разом з церквою – «символічними українськими воротами міста зі сторони сусіднього Ярослава» (М. Ясинський, 2009). Опрацьовуючи свій проект, він не пішов шляхом наслідування образів і стилів минулих епох чи популярної тоді сецесії, але створив об'єкт повністю оригінальний, який «передає архітектурними засобами всю барвистість і розмаїття своєї епохи. Виразний силует будівлі – прийом, що був особливо характерний для галицької архітектурної школи, надає Народному Дому монументальності, робить його подібним до храму».

Варто, думаю, процитувати ще слова дослідника, які нам допоможуть ліпше зрозуміти не лише «ідейну програму» лежайського Народного дому, але й загальні фактори, які впливали на форму інших, як світських, так і сакральних, українських архітектурних пам'яток кінця ХІХ та початку ХХ ст., в тому числі й у Надсянні: «Традиції тогочасного

будівництва зобов'язували до проектування громадських будівель у вигляді містобудівних доміант. У середньовічних містах такими доміантами були оборонні вежі, собори, ратуші. В пізніші часи маяками міського простору ставали будівлі місцевих адміністрацій, наукових та навчальних закладів, театрів тощо. Такою доміантою як у міському, так і в етнічному середовищі на початку двадцятого століття ставав Народний Дім. Суспільне значення УНД в творчих працях великих архітекторів порівнювалося до їх містобудівної значимості, до акцентування архітектурно-образного простору суспільно значимими будівлями, якими були і Українські Народні Дому».

Окремі елементи домінантних будівель, такі як високий наметовий дах з чотирихилою баштою на ньому, що прийшов у Галичину можливо ще з дохристиянського зодчества, набув в українській архітектурі початку 20 ст. особливого історичного звучання. В багатонаціональному Львові старовізантійські архітектурні взірці ставали уособленням православ'я, мавританський стиль – зразком іудаїзму, сакральне бароко пов'язувалося з католицизмом, а стрімкі дахи бойківських хат – з автохтонами галицької землі. Наметовий триярусний дах зі шпилем

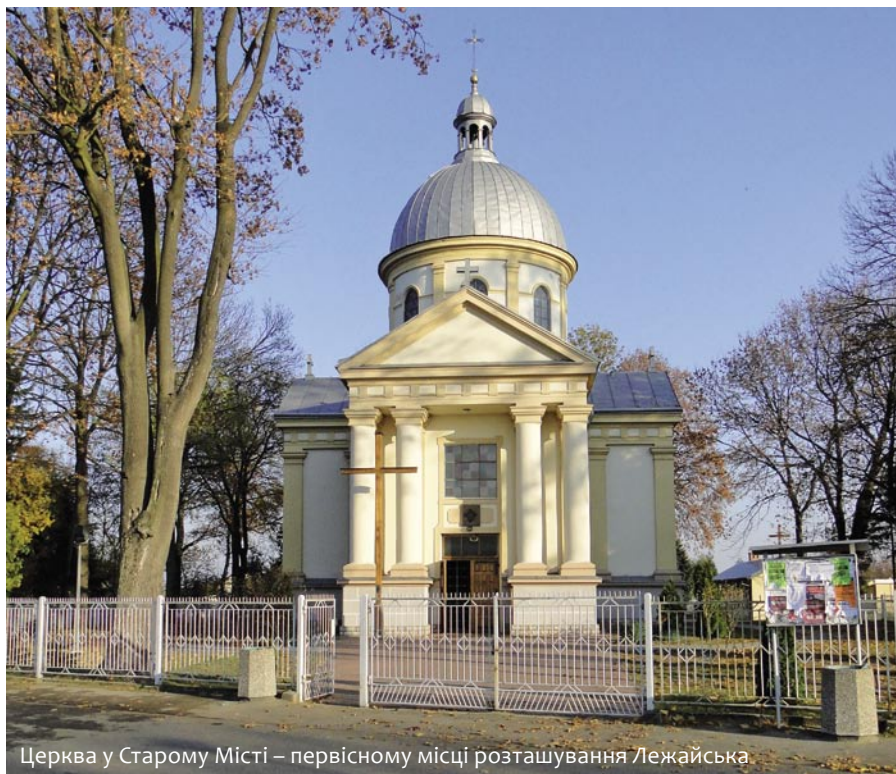
ставав невід'ємним елементом української архітектури в період, коли саме існування національного стилю стало дорівнювати вільному демократичному існуванню окремого народу. Масивна черепична нижня частина даху, напружений, ледь похилий другий ярус з нововведенням – похилими, напівкруглими вікнами та восьмигранний легкий, схожий на бароковий, завершальний ярус, на загал повторювали архітектуру бойківських храмів».

Варто тут пригадати, що величаві храми з архаїчними «бойківськими» абрисами, Шелевич та його сучасники могли побачити набагато ближче шляху з Лежайська до Львова ніж у карпатській Бойківщині, в тому числі у Ярославському, Чесанівському та Перемиському повітах (зберглася з них, на жаль, тільки церква в Радружі).

М. Ясинський звертає увагу на те, «що автор продумав у цій будівлі все до найдрібніших деталей, зокрема таких, як дашки над димарями чи, наприклад, вікон на даху будівлі. Якщо горищні вікна в будівлі УНД чимось нагадують бойові галереї з бійницями з церков в Сутківцях та Підгайцях, то черепичні дахи, що колись захищали від негоди цілі міські квартали, навіюють тепло затишних міщанських осель, дерев'яні різьблені деталі вінчають причілок даху, а різьблені кронштейни, ніби взяті з дерев'яних українських хат по обох берегах древнього Сяну. Шпиль церкви Успення пресвятої Богородиці та шпиль Українського Народного Дому доповнюють один одного, створюючи враження ансамблю».

Обидві архітектурні споруди також сьогодні вітають прямуючих до лежайського ринку «південно-східних прибульців, хоч церква це від 1981 р. костел Милосердного Ісуса (костелом церква була також у 1946-1955 рр., згодом складом) без жодних, типових для східнохристиянського храму елементів оснащення, так само як і перетворений на міську бібліотеку Народний дім, з якого фасаду зник не лише український напис, але й горельєф з зображенням галицького Лева.

Юрій ГАВРИЛЮК
Фото автора статті

Церква у Старому Місті – первісному місці розташування Лежайська

З організованого життя над Бугом і Нарвою

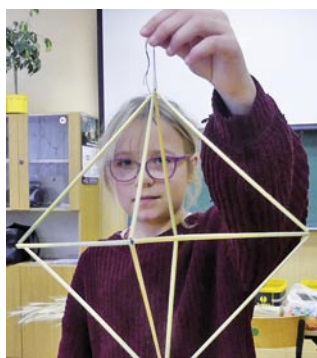
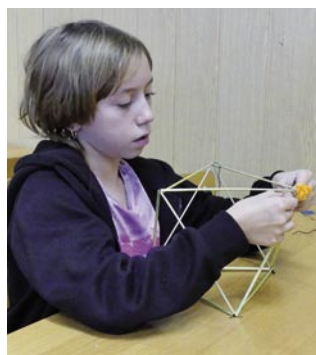
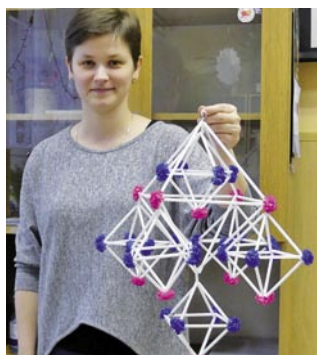
Союз українців Підляшшя

Заняття у рамках програми «До джерел»

Кінець 2024 р. був інтенсивним, коли йдеться про додаткові заняття для дітей, які вивчають українську мову як мову національної меншини в Підляському воєводстві. Зокрема, в **грудні** учні з садочків і шкіл брали участь у різноманітних заняттях у рамках проєкту Союзу українців Підляшшя «Майстер-класи української культури для дітей і молоді „До джерел”».

І так, **3 грудня** діти зі Шкільно-дошкільного комплексу в Черемсі мали зустріч з істориком Юрієм Гаврилюком. **10 грудня**,

також у черемуській школі, відбулися майстер-класи з випікання та декорування святкових пряників. Заняття в трьох групах поведла учителька української мови Йоанна Романюк. З черги **12 грудня** з дітьми в Черемсі зустрілася Анна Олесюк-Савицька, яка вчила їх робити святкові павуки з соломи (*на фото*). Ведуча це молода рукодільниця з Рудут, за освітою етнолог, яка повертається до традиції своїх дідів-прадідів та переказує різні елементи народної спадщини села під час усякого роду майстер-класів. Її праці можна подивитися на сторінці www.facebook.com/Rukodielnik.

Окрім того у **грудні** діти з українських груп Шкільно-дошкільного комплексу в Черемсі мали заняття з виготовлення традиційних ялинкових прикрас. Зустрічі вела Ірина Вищенко, вчителька української мови.

У **першій половині грудня** різдвяні майстер-класи відбулися також у Білостоці. Проходили вони в міжсадочковій групі навчання української мови при Самоврядному інтеграційному садочку № 26 та у Початковій школі № 9 ім. 42-го Полку Піхоти у Білостоці. Дошкільнята та школярі, які вивчають українську мову, робили традиційні павуки та різні прикраси на ялинку. Зустрічі проводила Уліта Харитонюк. Як зробити гарні, а до того традиційні прикраси на Різдво Христове, показувала теж учителька української мови Олександра Іванюк. Рукодільні заняття стали нагодою, щоб нагадати відомі та вивчити нові українські колядки.

У **середині грудня** святкові зустрічі відбувалися також у Початковій школі № 4 ім. А. Міцкевича в Більську. Майстер-класи з виготовлення традиційних різдвяних прикрас та з випікання і декорування пряників проводила учителька української мови Єлизавета Томчук. Такі заняття відбувалися й в українських групах у Садочку № 9 Лісова поляна у Більську.

Багато занять у рамках проєкту «До джерел» пройшло в **другій половині грудня 2024 р.** Окрім майстер-класів та лекцій у школах і садочках, відбувалися екскурсії. **18 грудня** діти, які вивчають українську мову в Шкільно-дошкільному комплексі в Че-

ремсі, взяли участь у поїздки до Музею Обох Націй у Більську, де оглядали музейні експозиції та малювали традиційні орнаменти з обрядових рушників з Підляшшя. З черги **19 грудня** діти з Початкової школи № 4 ім. А. Міцкевича в Більську взяли участь у поїздки в рамках одної з дій проєкту – «Ключі до історії». Побували вони у Вуорлі, Рудутах, Дубичах Церковних, Коритисках і Залішанах. Екскурсія була поєднана з майстер-класами народної творчості (м.інш. виконання традиційних прикрас з соломи, колядних зірок та тканин), огляданням старовинних будівель (м.інш. вітряка у Коритисках), відвідуванням музеїв, скансенів, культових споруд (синагоги у Вуорлі, церкви в Дубичах Церковних тощо), місць національної пам'яті, дерев'яної архітектури регіону та ін.

19 грудня українські діти традиційно відзначали Миколайки. Зустрічі з нагоди дня святого Миколая за старим стилем, поєднані з даруванням подарунків та спільним співанням колядок, пройшли в школах у Більську та Черемсі.

Напередодні святкової перерви у школах продовжувалися різдвяні майстер-класи та інші заходи в рамках проєкту Союзу українців Підляшшя. **20 грудня** третій та п'ятий українські класи Початкової школи № 4 ім. А. Міцкевича в Більську мали заняття з виготовлення традиційних різдвяних прикрас з Анною Олесюк-Савицькою (*на фото*). З черги того самого дня рукодільниця з Рудут провела у восьмому класі ткацькі майстер-класи.

Того ж самого **20 грудня** у Шкільно-дошкільному комплексі в Черемсі відбулася зустріч з художником Андрієм Марушечком. Учні мали можливість познайомитися з роботами художника — іконами, писаними на дереві, а також послухати дуже цікавої розповіді про походження родини Марушечків. Зустріч дала дітям змогу довідатися більше про різні техніки живопису, але також була нагодою побачити, яким важливим є розвиток власних талантів і зацікавлень.

Проект «Майстер-класи української культури для дітей і молоді „До джерел”» реалізовано дякуючи дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП.

Концерт колядок у Черемсі

15 грудня у Гмінному осередку культури в Черемсі відбувся концерт українських колядок та шедрівок

(на фото). Виступили на ньому ансамблі, які діють при Союзі українців Підляшшя, а також колядники з регіону. На сцені показали: «Добриня» з Білостока, дитячо-молодіжний колектив «Гілочка» та його молоді солісти з Черемхи, «Родина» з Дуб'яжина, «Ярина» з Більська, «Думка» з Більська і «Echo Puszczu» з Гайнівки. Була тепла передріздвяна атмосфера, повний зал слухачів та багато традиційних та більш сучасних колядок.

«Вечір колядок» організували Союз українців Підляшшя та Гмінний осередок культури в Черемсі.

Пройшов він у рамках «Концертів української музики», які є частиною проєкту «Фестивалі української культури і традиції на Підляшші», реалізованого завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП.

Конкурс колядок і щедрівок

18 грудня в Більському будинку культури відбувся XX Міжшкільний конкурс колядок «Бог ся рождає, зірка сіяє». Був він спрямований до виконавців українських колядок з початкових шкіл, у яких ведеться навчання української мови – солістів та малих виконавчих груп (дуетів, тріо та квартетів).

Метою конкурсу є вивчення та зберігання різдвяних традицій, надання дітям можливості проявити власні музичні здібності та показати красу і глибину текстів і мелодій традиційних колядок. Важливим завданням конкурсу є також підготовка дітей до колядування під час Різдва Христового у малих колядних групах.

У цьогорічних змаганнях взяли участь діти з Початкової школи № 4 ім. А. Міцкевича в Більську, Шкільно-дошкільного комплексу в Черемсі та Громадської початкової школи св. св. Кирила і Методія в Білостоці. Хто став лауреатами конкурсу – можна читати на сайті Союзу українців Підляшшя: <https://zup.org.pl/aktualnosci/wyniki-konkursu-bog-sie-rodzi-gwiazda-wschodzi>.

Міжшкільний конкурс колядок zorganizував Союз українців Підляшшя. Відбувся він у рамках проєкту «Майстер-класи української культури для ді-

тей і молоді „До джерел”» дякуючи дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП.

Дотації на 2025 рік

23 грудня 2024 р. Міністр внутрішніх справ і адміністрації РП затвердив розподіл дотацій на діяльність організацій національних меншин (dotacje podmiotowe). Союз українців Підляшшя отримав кошти на проєкт під назвою «Діяльність Союзу українців Підляшшя».

16 січня 2025 р. затверджено розподіл коштів на цільові дотації (dotacje celowe), тобто на проєкти, спрямовані на захист, збереження і розвиток культурної самобутності національних і етнічних меншин та збереження і розвиток регіональної мови. Українська організація Підляшшя отримала гроші на ті ж самі завдання, що і попереднього року, тобто: «Зустрічі з підляським фольклором, українською традицією і поезією»; «Видавання Українського часопису Підляшшя „Над Бугом і Нарвою”»; «Майстер-класи української культури для дітей і молоді „До джерел”»; «Фестивалі української культури і традиції на Підляшші»; «Діяльність аматорських художніх колективів»; «Поточне функціонування Інтернет-порталу Союзу українців Підляшшя»; а також «Інтернетні передачі українською мовою „Українське слово”».

Проєкти СУП у 2024 році

31 грудня 2024 р. завершилася реалізація щорічних проєктів Союзу українців Підляшшя. У 2024 р.

українська організація зреалізувала кільканадцять завдань. Вісім із них відбулося завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП. Це були:

- «Діяльність Союзу українців Підляшшя»;

- «Зустрічі з підляським фольклором, українською традицією і поезією», у рамках яких пройшли «Вечори колядок», Декламаторський конкурс «Українське слово» у Більську та Конкурс української пісні «З підляської криниці», також у Більську;

- «Видавання Українського часопису Підляшшя „Над Бугом і Нарвою”»;

- «Майстер-класи української культури для дітей і молоді „До джерел”»;

- «Фестивалі української культури і традиції на Підляшші», у рамках яких відбулися: «На Івана, на Купала» в Дубичах Церковних, Фестиваль української культури на Підляшші «Підляська осінь», «Джерела – Українські традиції і трансформації» в Черемсі та багато концертів української музики у різних селах і містечках регіону;

- «Діяльність аматорських художніх колективів»;

- «Поточне функціонування Інтернет-порталу Союзу українців Підляшшя», на якому продовжувалося творення інтернетної галереї фотографій та документів українського національного руху на Підляшші;

- «Інтернетні передачі українською мовою „Українське слово”», які кожного тижня можна слухати на каналі YouTube Союзу українців Підляшшя: <https://www.youtube.com/@zwiazekukraincowpodlasia5269>.

У 2024 р. підляська українська організація зреалізувала також три проєкти, фінансовані з бюджету Підляського воєводства. Маршалківське управління в Білостоці підтримало завдання:

- «Художня діяльність українського ансамблю „Думка”»;

- «Літні майстер-класи танцювальної групи ансамблю „Гілочка”»;

- «Концерти художніх колективів у рамках XXXIII Фестивалю української культури на Підляшші „Підляська осінь” та Фестивалю „На Івана, на Купала” в Дубичах Церковних».

Окрім Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП та Маршалківського управління Підляського воєводства, заходи Союзу українців Підляшшя у 2024 р. підтримали мінш. Місто Білосток (проєкт «XXXIII Фестиваль української культури на Підляшші „Підляська осінь” – Білосток») та Міське управління в Гайнівці («XXXIII Фестиваль української культури на Підляшші „Підляська осінь” – Гайнівка»).

Колядні концерти в січні

У **січні 2025 р.** Союз українців Підляшшя zorganizував аж вісім колядних презентацій. Вони пройшли у Дубні, Білостоці, Більську, Милейчицях, Нурцю-Станції, Дуб’яжині, Кривій та Мощоні Панській.

Перший після свят Різдва Христового «Вечір колядок» відбувся **11 січня** в сільській світлиці у Дубні. Виступили на ньому три колективи з Підляшшя: «Родина» з Дуб’яжина, а також «Думка» і «Ярина» з Більська. Гостем заходу був ансамбль «Ранкова роса» з Рівного в Україні.

Концерт разом із Союзом українців Підляшшя зорганізували Сільська рада Дубна та Клуб «Senior +».

12 січня «Вечір колядок» пройшов у Центрі громадської активності в Білостоці (на фото). Його організатором був традиційно вже Білостоцький відділ Союзу українців Підляшшя. На концерті були представлені українські традиційні колядки та щедрівки з Підляшшя і України. Виступили діти з пунктів навчання української мови у Білостоці під керівництвом Олександри Іванюк – хлопчики, які українську мову вивчають у міжсадочковій групі навчання

української мови при Самоврядному інтеграційному садочку № 26, а також дівчатка з Початкової школи № 9 ім. 42-го Полку Піхоти в Білостоці. Заспівала солістка Амелія Петручук, яка прекрасно виконала традиційні колядки з Підляшшя. Серед учасників не могло забракнути господарів концерту, тобто «Добрини» з Білостока, в якій співають організатори заходу. Вперше у Білостоці виступив з колядками колектив «Вервочки» з Вуорлі, який виконав акапела цікаві різдвяні пісні. На завершення з багатою програмою показався гурт «Ранкова роса» з Рівного в Україні. Українські

гості виступили як з традиційними піснями з Полісся, так і з презентацією обрядів пов'язаних з різдвяно-новорічними святами. Керівник гурту, Алла Ковальчук, запросила до спільного колядування учасників майстер-класів, які вона проводила на Підляшші. Була тепла сімейна атмосфера та спільне співання колядок.

Приміщення Центру громадської активності для проведення концерту безкоштовно надано містом Білосток.

15 січня у Більському будинку культури відбувся «Вечір колядок», на якому презентувалися діти, що вивчають українську мову в Початковій школі № 4 ім. А. Міцкевича в Більську та в Садочку № 9 Лісова поляна в Більську. Концерт є продовженням колядних заходів, які ще перед пандемією відбувалися окремо в садочку і школі. Зараз це велика колядна презентація з участю не лише дошкільнят і учнів українських класів, але й старших співаків.

На заході виступив Український ансамбль пісні і танцю «Ранок» з Більська. Окрім того заколядували колективи «Родина» з Дуб'яжина та «Думка» з Більська. Були гарні різдвяні та новорічні пісні, святочні побажання та повний зал людей, які прибули по-

слухати виступів усіх поколінь виконавців українських колядок і щедрівок.

19 січня Союз українців Підляшшя провів аж два колядні концерти – у Милейчицях і Нурцю-Станції. У Гмінному осередку культури (синагозі) у Милейчицях виступило п'ятеро виконавців з Підляшшя: співочий колектив з Рогач, «Вервочки» з Вуорлі, «Гілочка» з Черемхи, «Думка» з Більська та «Echo Puszczy» з Гайнівки. «Вечір колядок» разом з Союзом українців Підляшшя організував Гмінний осередок культури в Милейчицях.

Того самого дня українські колядки лунали в Нурцю-Станції. У тамтешньому Гмінному осередку поширення культури виступило аж сім ансамблів: «Вервочки» з Вуорлі, «Незабудки» і «Тєсца» з Нурця-Станції, «Гілочка» з Черемхи, «Думка» з Більська, «Echo Puszczy» з Гайнівки та «Вереси» з Вилінова. Співорганізатором концерту був Гмінний осередок поширення культури у Нурцю-Станції.

25 січня в сільській світлиці в Дуб'яжині відбувся черговий уже «Вечір колядок», організований місцевим колективом «Родина» разом з Союзом українців Підляшшя. Виступило на ньому сім колек-

тивів. Окрім «Родини» це були: «Думка» з Більська, сім'я Шеретухів, «Ярина» з Більська, «Луна» з Парцева, «Вервочки» з Вуорлі та «Ранок» з Більська. На кінець всі разом заколядували.

А вже наступного дня пройшли два останні колядні заходи – у селах Крива (діал. *Кривая*) в гм. Більськ та Мощона Панська в гм. Нурець-Станція.

У сільській світлиці в Кривій виступили ансамблі, які діють при Союзі українців Підляшшя та співпрацюють з СУП. Перед публікою показалося п'ятеро виконавців. Це були колективи: «Родина» з Дуб'яжина, «Думка» з Більська, «Луна» з Парцева, «Вервочки» з Вуорлі та «Ранок» з Більська.

Організатором події був Союз українців Підляшшя, співорганізаторами: Рада Села Крива та Гміна Більськ Підляський.

З черги на останньому українському колядному концерті у сільській світлиці в Мощоні Панській заколядувало шість колективів: «Гілочка» з Черемхи, «Ярина» з Більська, «Незабудки» і «Тєсца» з Нурця-Станції, «Новина» з Мощони Королівської та «Вереси» з Вилінова.

Організатором заходу був Союз українців Підляшшя, співорганізатора-

ми – Товариство «Мощонка» та Гмінний осередок поширення культури в Нурцю-Станції.

Усі концерти відбулися завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП.

Ялинка для українських дітей

25 січня в Початковій школі № 4 ім. А. Міцкевича у Більську відбулася новорічна ялинка для дітей, які вивчають українську мову як мову національної меншини (*на фото*). Це щорічна зустріч українських дошкільнят і учнів з Підляшшя. Цього року взяли в ній участь діти з Садочка № 9 Лісова поляна в Більську, а також господарі – школярі з Початкової школи № 4 ім. А. Міцкевича у Більську. Були гри, забави і танці під українську музику. Багато дітей переодягнулися у різні цікаві карнавальні костюми. Учасників заходу відвідав Святий Миколай, який подарував їм святкові подарунки. Новорічні гостинці підготував Союз українців Підляшшя дякуючи дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП в рамках проєкту «Майстер-класи української культури для дітей і молоді „До джерел“».

Підляський науковий інститут

Підписання листа про наміри між Кафедрою польсько-українських студій Ягеллонського університету та Підляським науковим інститутом

З датою **3 грудня 2024 р.** було підписано листа про наміри між Кафедрою польсько-українських студій Ягеллонського університету та Підляським науковим інститутом. Лист підписаний завідувачем Кафедри польсько-українських студій Ягеллонського університету д-р габ. Аліцією Новак, проф. ЯУ, та директором Підляського наукового інституту д-р Григорієм Купріяновичем.

Сторони висловили готовність співпрацювати у сфері: наукової діяльності: організації лекцій, семінарів, конференцій, науково-дослідних проєктів, організації занять зі студентами, стажування та практики студентів, обміну знаннями, обміну інформацією про наукові та культурні заходи, пов'язані з темами співпраці.

Директор ПНІ на засіданні комісії меншин Сейму щодо Інституту мовної різноманітності Речі Посполитої

5 грудня директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович взяв дистанційну участь у засіданні Комісії національних та етнічних меншин Сейму РП. Засідання було присвячено можливості законодавчого визнання лужицької громадськості в Польщі як етнічної меншини та діяльності Інституту мовної різноманітності Речі Посполитої.

Д-р Г. Купріянович, як член Програмної ради IMPP, підкреслив, що меншини покладають великі надії на майбутню діяльність Інституту. Він зазначив, що окремі мови меншин у Польщі внутрішньо дуже різноманітні, і більшість представників меншин зазвичай розмовляють не літературною мовою, а саме місцевою говіркою чи діалектом своєї мови. Він висловив сподівання, що діяльність Інституту дозволить місцевим меншинним спільнотам вживати заходів для збереження цього внутрішнього мовного розмаїття, яке є великою цінністю.

Директор ПНІ взяв участь у зустрічі з заступником міністра науки та вищої освіти

16 грудня відбулася зустріч заступника міністра науки та вищої освіти проф. Андрія Шептицького з членами Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин. У зустрічі взяв участь директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович як співголова SKUHiEM. Присутні були також директори і представники окремих департаментів міністерства.

Темою розмови були різні питання важливі для національних і етнічних меншин, які належать до компетенції Міністерства науки і вищої освіти. Учасники обговорили такі теми, як: етнофілології (філології мов меншин, що спеціалізуються на мові, культурі, історії та сучасності меншин), науково-дослідні установи національних та етнічних меншин у Поль-

щі, дослідницькі програми щодо національних та етнічних меншин у Польщі, бали для наукових журналів національних та етнічних меншин у Польщі.

Директор ПНІ взяв участь у LXXXVI засіданні Спільної комісії уряду та меншин

17 грудня директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович – як співголова Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин та представник української меншини в цій комісії – взяв участь у LXXXVI засіданні Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин. Це було останнє засідання комісії у 2024 р. Вели його співголови: з боку уряду державний секретар в МВСiА Томаш Шиманський та з боку меншин д-р Г. Купріянович.

У програму засідання входили, зокрема, такі питання як: інформація про обсяг коштів, запланованих у проєкті державного бюджету на 2025 рік на виконання завдань, спрямованих на захист, збереження та розвиток культурної ідентичності національних і етнічних меншин та збереження і розвиток регіональної мови, інформація про розподіл суб'єктної дотації для організацій меншин на 2025 рік та плани розподілу цільової дотації, наявність національних та етнічних меншин у публічних медіа, двомовні дошки, місце історичної пам'яті національних і етнічних меншин у діяльності державних установ. У розділі «Різне» було порушено низку важливих для меншин питань, зокрема висновки щодо шаблону рамкової угоди на 2025 рік та

обговорення дій прокуратури щодо повернення лісів переселенцям у рамках операції «Вісла». У пункті «Різні справи» розглянуто ряд питань важливих для меншин, у цьому числі опініювання SKUHiEM зразка договору на 2025 р. чи питання дій прокуратури у справі повернення лісів особам переселеним під час акції «Вісла».

Інститут видав буклетик про Підляський архів

У **грудні 2024 р.** Підляський науковий інститут видав буклетик про Підляський архів українською і польською мовами. У ньому поміщена основна інформація про Підляський архів, який діє з 2020 р. в структурі Інституту, зокрема про можливість передавання матеріалів до архіву та користування його засобами. Видання здійснено завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП.

Директор ПНІ взяв участь у засіданні комісії меншин Сейму про рівне ставлення незалежно від національного та етнічного походження

19 грудня директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович дистанційно взяв участь у засіданні Комісії національних та етнічних меншин Сейму РП, присвяченому розгляду інформації про дії Міністра у справах рівності у сфері рівного ставлення незалежно від національного та етнічного походження.

Д-р Г. Купріянович, як співголова Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин, що представляє меншини, наголосив на необхідності вжиття відповідними державними установами заходів щодо протидії дискримінації та забезпечення рівності національних та етнічних меншин. Він зазначив, що можна говорити про два виміри дискримінації меншин. Підкреслив, що окремі випадки дискримінації не завжди повідомляються, оскільки меншини іноді не відчують, що таке повідомлення принесе практичні результати. Він також зазначив, що існує системна дискримінація меншин, коли вона зу-

мовлена правовими умовами чи фактичними обставинами.

Представники українців Підляшшя на IV Науковій конференції «Національні, етнічні та мовні меншини в Польщі на європейському тлі» в Білостоці

9-10 грудня в Білостоці відбулася IV Наукова конференція «Національні, етнічні та мовні меншини в Польщі на європейському тлі» (напередодні 20-ліття закону про національні і етнічні меншини та про регіональну мову). Це була подія, яка відкривала відзначення річниці ухвалення Сеймом у 2005 році закону про правовий статус національних та етнічних меншин у Польщі. У конференції також взяли участь представники української громади Підляшшя: директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович (*на фото вгорі*), заступник голови Союзу українців Підляшшя і водночас голова Ревізійної комісії Підляського наукового інституту д-р Андрій Артем'юк та заступник голови Союзу українців Підляшшя Лука Бадовець.

У відкритті конференції взяли участь: заступник міністра науки і вищої

освіти проф. Анджей Шептицький, ректор Університету в Білостоці проф. Маріуш Пославський, православний архієпископ Білостоцький і Гданський Яків, радник Голови Сейму у справах національних та етнічних меншин Ришард Галля. Протягом двох днів конференції відбулося декілька сесій та панелей, у яких взяли участь відомі дослідники питання меншин та представники національних і етнічних меншин.

Директор ПНІ д-р Г. Купріянович, як співголова Оргкомітету, відкривав засідання конференції. Був модератором першої сесії «Генезис, прийняття та наслідки закону про національні і етнічні меншини та про регіональну мову». Він виступив також під час панелі співголів Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин, що представляють меншини, «Закон про національні і етнічні меншини та про регіональну мову – зміни, надії, розчарування». Від української меншини (разом із головою Об'єднання українців у Польщі Мирославом Скіркою) взяв участь у панелі «Що закон змінив у функціонуванні меншинних громад? – роздуми, думки, діагнози», під час якої представники окремих меншин дали оцінку акту, прийнятого майже 20 років тому. Директор ПНІ також взяв участь у прес-конференції в день відкриття конференції.

Організатором IV Наукової конференції «Національні, етнічні та мовні меншини в Польщі на європейському тлі» (напередодні 20-ліття Закону про національні і етнічні меншини та про регіональну мову) був Факультет міжнарод-

них відносин Університету в Білостоці, співорганізаторами: Кафедра політичних систем і прав людини Університету Марії Кюрі-Склодовської в Любліні та Українське Товариство. Захід проходив під почесним патронатом: Маршалка Сейму Шимона Головні. Конференція фінансувалась Міністерством науки і вищої освіти.

Публічні завдання реалізовані в 2025 році завдяки дотації MBSiA

У 2025 році Підляський науковий інститут завдяки дотації Міністра внутрішніх справ і адміністрації РП реалізує публічні завдання:

- «Поточна діяльність ПНІ»,
- «Підляська українська наукова конференція»,
- «Підляський архів і бібліотека»,
- «Видавництва ПНІ»,
- «Підляські наукові зустрічі».

Директор ПНІ взяв участь у засіданні комісії меншин Сейму щодо актуальної освітньої ситуації української меншини в Польщі у світлі напливу мігрантів з України

9 січня 2025 р. директор ПНІ д-р Григорій Купріянович дистанційно взяв участь у засіданні Комісії національних та етнічних меншин Сейму. Засідання було присвячено розгляду інформації міністра освіти про поточну освітню ситуацію української меншини в Польщі у світлі напливу мігрантів з України.

Д-р Г. Купріянович звернув увагу на особливе становище біженців війни з України та проблеми, пов'язані з їх функціону-

ванням у системі польської освіти, зокрема відсутність системної діяльності, спрямованої на збереження національної ідентичності учнів-біженців та їх інтеграції з учнями, які належать до української національної меншини. Українську меншину на засіданні представляв також Мирослав Скірка, голова Об'єднання українців у Польщі.

Прес-конференція до 20-річчя прийняття Закону про національні і етнічні меншини та про регіональну мову

10 січня директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович взяв участь у прес-конференції, присвяченій 20-й річниці прийняття Закону про національні і етнічні меншини та про регіональну мову. Конференція відбулася в Міністерстві внутрішніх справ і адміністрації і взяли в ній участь: міністр внутрішніх справ і адміністрації Томаш Семоняк, співголова Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин з боку уряду, заступник міністра Томаш Шиманський та співголова Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин з боку меншин д-р Григорій Купріянович.

Фото МВСІА

Закон про національні і етнічні меншини та про регіональну мову був ухвалений Сеймом 6 січня 2005 р. Конференція відкрила у 2025 р. відзначення ювілею закону, який є основним правовим актом, що регулює становище національних та етнічних меншин і громадськості, що використовує регіональну мову в Польщі.

Новорічна зустріч Президента РП з Церквами та меншинами

14 січня директор Підляського наукового інституту д-р Г. Купріянович – як співголова Спіль-

ної комісії уряду та національних і етнічних меншин та представник української меншини – взяв участь у новорічній зустрічі Президента Республіки Польща Анджея Дуди з представниками Церков і релігійних організацій та національних і етнічних меншин у Польщі. Д-р Г. Купріянович під час зустрічі традиційно виступив з промовою від імені національних і етнічних меншин та громадськості, що користується регіональною мовою. Православну Церкву представляв архієпископ Вроцлавський і Щецинський Юрій.

Представники українського середовища Підляшшя взяли участь у зустрічі з Президентом України Володимиром Зеленським

15 січня директор ПНІ д-р Григорій Купріянович та заступник голови Союзу українців Підляшшя і водночас голова Ревізійної комісії Підляського наукового інституту д-р Андрій Артем'юк взяли участь у зустрічі Президента України Володимира Зеленського з українською громадою в Польщі. Зустріч відбулася під час офіційного візиту Президента України до Польщі.

Зустріч президента з громадою проходила в Посольстві України у РП, а модерував її Посол України в РП Василь Боднар. Взяли в ній участь представники мігрантів і біженців з України та волонтерів, а також представники української національної меншини у Польщі – автохтонні українці, які прибули на зустріч з Перемишля, Підляшшя, Варшави та Люблина.

Фото Посольство України у Варшаві

Директор ПНІ взяв участь у засіданні Програмної ради Інституту мовного різноманіття Речі Посполитої

20 січня директор Підляського наукового інституту д-р Григорій Купріянович взяв участь у засіданні Програмної ради Інституту мовного різноманіття Речі Посполитої, де він засідає як представник Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин. Друге засідання цього органу було присвячено кільком питанням: ролі польської жестової мови для спільноти глухих у Польщі, питанню використання цифрових інструментів і штучного інтелекту для збереження, розвитку, відродження мов, що перебувають під загрозою зникнення, та мов із біднішими цифровими ресурсами, питанню створення, розширення та підтримки баз даних організацій та установ, залучених до співпраці з Інститутом, веб-сайту Інституту та його присутності в Інтернеті.

Директор ПНІ взяв участь у засіданні комісії меншин Сейму про дотації на 2025 р. та СКУїНІЕМ

23 січня директор ПНІ д-р Григорій Купріянович взяв участь у засіданні Комісії

національних та етнічних меншин Сейму Республіки Польща. Було воно присвячено розгляду інформації Міністра внутрішніх справ і адміністрації про дотації на виконання у 2025 р. завдань, спрямованих на захист, збереження та розвиток культурної самобутності національних і етнічних меншин та збереження і розвиток регіональної мови, а також про функціонування Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин.

Д-р Г. Купріянович, як співголова Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин, подякував за збільшення на 3 мільйони злотих суми коштів на діяльність, спрямовану на захист, збереження та розвиток культурної самобутності національних і етнічних меншин та збереження і розвиток регіональної мови, що є найбільшим зростанням за останні роки. При цьому він зазначив, що якщо з 2015 р. по 2025 р. сума цих коштів

зросла приблизно на 40%, то за цей же період мінімальна зарплата зросла на 177%. Він також підкреслив, що інші сфери культурного життя в країні базуються на культурних установах, які систематично фінансуються з публічних коштів, проте фінансування культурного життя меншин базується на однорічних дотаціях з бюджету Міністерства внутрішніх справ і адміністрації,

а роль культурних інституцій для меншин у більшості випадків мусять відігравати неурядові організації меншин.

У пункті, що стосувався Спільної комісії уряду та національних і етнічних меншин, слово взяли два співголови: збоку уряду державний секретар Міністерства внутрішніх справ і адміністрації Томаш Шиманський, а збоку меншин д-р Г. Купріянович.

Товариство Спадщина Підляшшя

Проекти у 2024 році

2024 рік був дуже інтенсивним, коли йдеться про заходи, проводжені Товариством Спадщина Підляшшя. У минулому році підляська організація провела кілька десятків різноманітних дій, у першу чергу майстер-класів, які були присвячені збереженню підляського ремесла, пісень, дерев'яної архітектури, кухні тощо. Були вони реалізовані в рамках проектів, що їх підтримав Міністр культури та національної спадщини РП: «ЕтноПідляшшя – зустрічі навколо ремесел, трав-

ництва та народної музики, частина II» та «Перебори – ткацькі майстер-класи з Іреною Ігнацюк», окрім того з Національного інституту музики і танцю – проект «Пущанська школа традиції».

Важливо, що саме в минулому 2024 р. Товариство Спадщина Підляшшя відзначало свій 20-річний ювілей. Окрім святкувань, які пройшли у вересні, упродовж цілого року на сторінці у Фейсбуці www.facebook.com/dziedzictwopodlasia з'являлися матеріали, присвячені історії організації та реалізованих нею проектів.

Товариство друзів скансену в Козликах

Майстер-класи гри на інструментах

24 січня в Загороді в Козликах над Нарвою відбулася друга едіція інструментальних майстер-класів. Повів їх Мацей Філіпчук з Люблина, який у минулому записував та розшифровував народні мелодії з Підляшшя. У програмі зустрічі були мелодії з околиць Більська, а також одна з Рокитного, що в Україні.

У майстер-класах взяло участь 13 осіб, в основному з Підляшшя, але також

з Варшави і Лодзі. Були як дорослі, так і діти. Вчилися вони грати на різноманітних інструментах – скрипці, сопілці, бубні, акордеоні та цимбалах.

Захід зорганізувало Товариство друзів скансену в Козликах за кошти Підляського воєводства в рамках циклу заходів під назвою «Українська художня палітра».

(ред.)

Фото Людмила Лабович,
Агнешка Гіза, Єлизавета
Томчук

ПЕРЕДПЛАТА – 2025 – PRENUMERATA

Річна передплата на **2025 р.** (6 номерів) на території Польщі коштує **70,00 PLN**. При замовленні передплати за короткий період число номерів треба помножити через 14,00 злотих. Архівні номери – 4 зл. (один номер) + витрати на доставку. **Річна передплата** в Україну та Білорусь – 100,00 PLN. **Річна передплата** у інші держави – 40 EUR або \$50,00, або їхня рівновартість (авіапошта).

Банківський рахунок видавця: Związek Ukraińców Podlasia, ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402 (у назві платежу просимо вказати ім'я, прізвище і точну адресу для висилки та період, якого стосується платіж).

Формат номера для перерахунків з-за кордону: PKOPPLPW PL 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402.

Вплати з-за кордону просимо виконувати лише безпосередньо на банківський рахунок. Про інші варіанти, будь ласка, заздалегідь домовляйтеся з Видавцем.

Організації, парафії та інші колективи можуть робити замовлення потрібної кількості примірників за окремою домовленістю про умови пересилки і оплати. З усіма запитаннями звертайтеся на е-адресу nadbuhom@nadbuhom.pl, номери телефонів (+48) 502 565 547 або 609 048 496, або пишіть листи на адресу Видавця.

Roczna prenumerata krajowa na **2025 r.** kosztuje **70,00 zł**. W przypadku prenumeraty na okres krótszy liczbę numerów należy pomnożyć przez 14,00 zł. Numery archiwalne – 4 zł (sztuka) + koszt wysyłki.

Roczna prenumerata Ukraina i Białoruś – 100,00 PLN.

Roczna prenumerata do pozostałych krajów – 40 EUR lub 50 USD (poczta lotnicza).

Rachunek bankowy wydawcy: Związek Ukraińców Podlasia, ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402 (w tytule wpłaty prosimy podać imię, nazwisko i adres, na który ma być wysłana prenumerata oraz okres, którego dotyczy wpłata). Format rachunku bankowego dla wpłat z zagranicy: PKOPPLPW PL 41 1240 5253 1111 0000 5712 5402. Wpłaty z zagranicy prosimy dokonywać wyłącznie na rachunek bankowy. Inne formy należy uzgadniać z Wydawcą.

Z pytaniami w sprawie prenumeraty indywidualnej, zamówień grupowych oraz pomocy w rozpowszechnianiu prosimy zwracać się na adres e-mail nadbuhom@nadbuhom.pl, numery telefonów (+48) 502 565 547 lub 609 048 496, a także listownie.

KOLPORTER

Na Podlasiu nasze pismo można kupować w kioskach i innych punktach sprzedaży prasy firmy „Kolporter” na terenie powiatu bielskiego, hajnowskiego, siemiatyckiego oraz miasta Białegostoku (np. w sklepach Arhelan, PSS Społem), a także w Centrum Kultury Prawosławnej w Białymstoku.

W innych województwach: w Białej Podlaskiej, Chełmie, Gdańsku, Gorlicach, Górowie Iławskim, Krakowie, Legnicy, Lublinie, Łodzi, Olsztynie, Przemyślu, Rzeszowie, Sanoku, Szczecinie, Warszawie, Włodawie, Wrocławiu. Najpewniejszy sposób to oczywiście prenumerata.

Український часопис Підляшшя «Над Бугом і Нарвою» Ukraińskie Pismo Podlasia „Nad Buhom i Narwoju”

Виходить шість разів у рік ❖ Ukazuje się sześć razy w roku
PL ISSN 1230-2759

**ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, skr. poczt. 77
nadbuhom.pl nadbuhom@nadbuhom.pl (+48) 502 565 547**

Редакція: Юрій Гаврилук (головний редактор), Вікторія Гаць, Андрій Єкатеринчук, Людмила Лабович (секретар), Анна Паб'ян, Юрій Плева.

Редакція: Wiktoria Gać, Jurij Hawryluk (Jerzy Gawryluk – red. nacz.), Andrzej Jekaterynczuk, Ludmiła Łabowicz (sekretarz), Anna Pabjan, Jerzy Plewa.

Видавець/Вydawca: Союз українців Підляшшя / Związek Ukraińców Podlasia, ul. Kryniczna 14, 17-100 Bielsk Podlaski, skr. poczt. 77 E-mail: biuro@zup.org.pl WWW: zup.org.pl

Zrealizowano dzięki dotacji z budżetu państwa ❖ Зреалізовано завдяки дотації з державного бюджету РП.

Publikacja wyraża jedynie poglądy autora/ów i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji ❖ Публікація виражає лише погляди автора/ів і не може ототожнюватися з офіційною позицією Міністра внутрішніх справ і адміністрації.

Не всі думки висловлені на сторінках нашого часопису віддзеркалюють погляди редакції. ❖ Nie wszystkie opinie wyrażone na łamach naszego czasopisma wyrażają poglądy redakcji.

Не замовлених матеріалів не повертаємо. Редакція залишає за собою право редагувати, скорочувати тексти та змінювати заголовки. За зміст поміщених реклам та оголошень редакція не відповідає. ❖ Materiałów nie zamówionych redakcja nie zwraca i zastrzega sobie prawo ich redagowania, skracania oraz zmiany tytułów. Redakcja nie ponosi odpowiedzialności za treść zamieszczonych reklam i ogłoszeń.

Andare Studio Grafiki i Reklamy, ul. Senatorska 40/91, 00-095 Warszawa. Nakład: 1200 egz.

Зимовий вид на церкву Св. Архангела Михаїла
у Вурлі (Орлі). Фото Ю. Гаврилюка

